Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Tuxen, Fanny.
Titel | Title:	Eva Ross : Fortælling for unge Piger.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : H. Hagerup, 1895
Fysiske størrelse | Physical extent:	277 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.—292.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024224849

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FANNY TUXEN

EVA ROSS

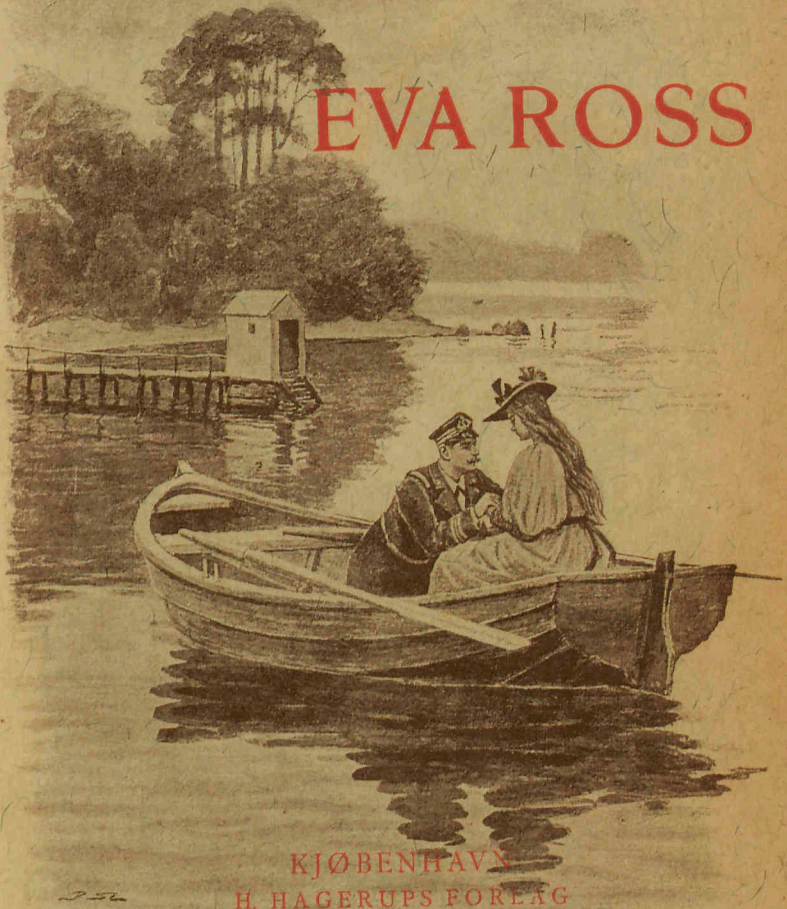

KJØBENHAVN
H. HAGERUPS FORLAG
HOVEDKOMMISSIONÆR FOR NORGE: H. ASCHEHOUG & CO.
1895

INGVOR BONDESEN:

Styrismanden og hans Brud. Historisk Fortælling fra det 12te Aarhundrede. Anden Udgave med Illustrationer af Hans Nicolaj Hansen . . . . . (indb. 6,50) 5,00

Kongsbrydens Fostersøn. En Fortælling fra det 12te Aarhundrede . . . . . (indb. 4,50) 3,25

Hersen paa Stejnarstad. En Fortælling fra Hellig Olavs Tid . . . . . (indb. 5,25) 3,75

Rettergang og Skriftegang. Tre Fortællinger. (indb. 5,25) 4,00

Skovstrup-Folk. To Fortællinger . . . . . (indb. 4,25) 2,75

I Strid og Stræb. Fortællinger . . . . . (indb. 5,50) 4,00

Karreten fra Lønneskov. Roman i 2 Dele. (indb. 6,50) 5,00

Skovstruphistorier. . . . . . (indb. 4,25) 2,75

Ægteskabsdjævelen og Genfærdet paa Rønnehave. (indb. 4,50) 3,00

Elskovs Kringelgang. Historisk Fortælling (indb. 5,00) 3,50

Æventyrets Dyreverden. Med 44 Billeder af O. A. Hermansen . . . . . (indb. 5,00) 3,50

Æventyr, gamle og nye. Med Illustrationer af Hans Nicolaj Hansen, V. Jastrau og Alfred Schmidt.

Iste Samling 1,25
2den Samling 1,25
3die Samling 1,25
komplet 3,75, indb. 4,50

Ovennævnte Bøger faas i alle Boglader.

H. Hagerups Boghandel.

EVA ROSS

EVA ROSS

FORTÆLLING FOR UNGE PIGER

AF

FANNY TUXEN

KØBENHAVN

H. HAGERUPS FORLAG

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE

1895

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD.

Vinterbesøget paa Rosgaardsholm.

Indledning			Side 7
1	Kapitel:	Søster og Broder	— 17
2	—	Eva paa Rosgaardsholm	— 27
3	—	Camilla	— 37
4	—	Eva paa Rejse	— 56
5	—	Udskriften paa Brevet	— 65
6	—	Hvad Grevinden havde seet	— 77
7	—	Middagen paa Rosgaardseje	— 97
8	—	Planer og Plader	— 104
9	—	I Drivhuset	— 117
10	—	Grevinden som Veninde	— 123

Sommerbesøget paa Rosgaardsholm.

11	Kapitel:	Et Møde	Side 132
12	—	I Baaden	— 140
13	—	Den yngste Niece	— 150
14	—	Et Frieri	— 163
15	—	Spioneri	— 177
16	—	Hvad Agnes fortalte	— 185
17	—	Nattetanker	— 204
18	—	Endelig	— 214
19	—	Skuffelser	— 226
20	—	Forviklinger	— 237
21	—	Opklaring	— 248
22	—	Sommerfesten	— 265
Slutning			— 275

INDLEDNING.

Paa den smukke Promenade ved det stærkt besøgte tyske Badested Nauhejm, spaserede en ældre, dansk Dame, støttet til sin Jomfrues Arm. De kloge Øjne saae ud over den skarpt buede Næse og den energiske Mund og Hage med et spejdende Blik til alle Sider.

„Jeg ser dem heller intetsteds idag," udbrød Frøkenen omsider.

Jomfruen, som efter den lange Taushed i hvilken de havde vandret frem og tilbage, pludselig blev reven ud af sine egne Drømmerier, saae op med et hurtigt: „Hvem mener den naadige Frøken?"

„Naturligvis Barnet med den sygeligt udseende Moder," svarede Frøkenen, „vi plejede jo altid at møde dem paa denne Tid her paa Promenaden, men hverken igaar eller idag har jeg set noget til dem."

„De ere maaske afrejste," mente Jomfruen, „det vil jeg nemt kunne skaffe Frøkenen at vide — —"

„Nej Tak, det skal jeg have mig frabedt, lille Meyer", afbrød Frøken Rosgaard sin Jomfru lidt kort. „Ingen Udspørgen om Nogetsomhelst, og ingen Svar paa Udspørgen om os, det have

vi jo tidligere talt om. Forresten troede jeg, det faldt af sig selv, da De jo hverken kan tale eller forstaae tysk."

„Men en af Stupigerne har været i Danmark paa et Hotel i et halvt Aar, og jeg kan da forstaae det meste af hvad hun siger," indvendte Jomfruen lidt mut.

„Ja, ja, tal De saa med hende om hvad De vil, kun ikke om mig, og forlang heller aldrig Oplysninger til mig, jeg hader al Fritten, det veed De."

Da Frøken Rosgaard næste Dag spaserede alene i en af Alleerne, saae hun det savnede Barn sidde ene paa en Bænk, optaget af at ordne nogle smukke, vilde Blomster.

Den danske Frøken, som i de fjorten Dage, hun havde tilbragt ved Badestedet, havde levet strengt isoleret, hvilket var faldet hende saa meget lettere, som ingen af de andre Kurgjæster havde syntes hende tiltalende, havde i de sidste fire Dage interesseret sig lidt for det dejlige ti-elleveaars Pigebarn; det var kun Barnets store Skjønhed, der havde vakt hendes Opmærksomhed, thi intet Ord var hidindtil vexlet imellem dem; de havde kun en Gang smilet til hinanden, efter at de en Dag flere Gange havde passeret hinanden, den Lille med sin gulblege Moder under Armen, Frøken Rosgaard støttet til sin Jomfru.

Maaskee var det dette Smil, der nu fik Barnet til at nikke venligt og flytte sine Blomster tilside, som for at indbyde Damen til at tage Plads hos sig. Frøken Rosgaard, som for første Gang havde vovet sig ud alene, hun følte sig allerede noget bedre, var lidt træt, og tiltrukket af det yndige Ansigt og søde Smil, satte hun sig hos Barnet paa Bænken, med et venligt Nik.

Hun kunde godt læse enhver tysk Bog, men, da hun aldrig

havde talt tysk, holdt hun ikke af at indlade sig i Samtale, det var saamæn besværligt nok at finde de Ord, hun nødvendig maatte benytte sig af paa Hotellet.

Den lille Pige saae paa hende med et Smil, saa samlede hun et Par vilde Roser til en lille Buket og rakte den henimod Frøkenen, idet hun til dennes store Forundring paa dansk sagde: „Holder De af vilde Roser? Vil De have disse?"

„Tak lille Ven," svarede Frøkenen, idet hun rakte Haanden ud efter Blomsterne, „naa, saa du er et dansk Barn?"

Pigen rystede smilende paa Hovedet. „Nej, jeg er egentlig tysk, for jeg er født her i Tyskland. Men jeg vidste, at De var dansk, for jeg har hørt Dem tale dansk med hende, De gik med under Armen."

„Og du er saa godt inde i det danske Sprog, at man ikke engang kan høre, du er en lille Tysker," udbrød Frøken Rosgaard, stadig højst forbauset.

„Det gaaer nu alligevel ganske naturlig til," lo Barnet, „for Moder og jeg tale altid dansk sammen. Stakkels Moder er født i Danmark og Fader var ogsaa dansk, men ham har jeg aldrig seet, han var død førend jeg blev født," pludrede den lille Pige videre. „See nu er min Buket færdig, er den ikke nydelig?" vedblev hun, idet hun holdt den ivejret, den bliver Moder nok glad for. Stakkels Moder, bare hun maatte blive helt rask her, men jeg synes snarere at hun bliver daarligere. Hun spiser næsten ingenting og nu har hun været sengeliggende i tre Dage."

„Saa er det derfor, jeg ikke har set dig og din Moder paa Promenaden i disse Dage," sagde Frøken Rosgaard deltagende.

„Ja, og De kan tro, det var kjedeligt at sidde indelukket i hele to Dage," svarede det livlige Barn. „Jeg blev derfor

ogsaa glad, da Sygeplejersken overtalte Moder til at lade mig gaae ud idag, for Moder holder ikke af at lade mig gaae alene," og Pigen rystede paa Hovedet over hvad hun syntes var en Urimelighed.

„Det holder jeg med din Moder i," og Frøkenen nikkede energisk med Hovedet. „Sig til hende, at ønsker hun, du skal have Nogen at spasere med, saa kan du hver Formiddag Kl. 12 og hver Eftermiddag Kl. 6 komme til at gaae med mig. Jeg er hendes Landsmand og hedder Frøken Rosgaard fra Rosgaardsholm. Maaske kjender hun vor Slægt, den er godt kjendt derhjemme," tilføjede hun med nogen Selvfølelse, „jeg hører til Familien Rosgaard fra Rosgaardseje."

„Saa hedder jeg halvvejs det samme som De," smilede Barnet, hvem det store Navn slet ikke havde imponeret, „for jeg hedder Eva Ross." Hermed nikkede hun og forsvandt.

Da Frøken Rosgaard noget senere vendte hjemad, traf hun ved Indgangen til Hotellet paa gode Bekjendte fra Hjemmet, Godsejer Ernst med Frue og Søn. Glæden var gjensidig. Familien var ankommet Aftenen forud og skulde allerede om et Par Dage videre sydpaa. De vare spaserede til Badehotellet for at hilse paa deres kjære, gamle Veninde og faae hende med paa en Kjøretur samme Eftermiddag, ud i den smukke Omegn. Dette gik Frøkenen gjerne ind paa, og først henad Aften vendte hun atter hjem til sit eget Hotel, hvor Jomfruen modtog hende med den forbausende Udtalelse:

„Gud være lovet, at Frøkenen endelig kommer, her har allerede tre Gange været Bud, om den naadige Frøken ikke var kommet hjem, for hun dør nok snart, men hun kom herned og sagde, at hun gjerne vilde tale med Frøkenen, for da

hun er saa syg, kan hun ikke komme ned til Frøkenen og beder derfor den naadige Frøken ulejlige sig til hende."

Frøken Rosgaard stirrede paa sin Jomfru, hun var ikke langt fra at tro, at hun var sindsforvirret. Da hun omsider, næsten aandeløs standsede, udbrød hendes Herskab:

„Men Menneske tal dog saa man kan forstaa det. Hvad er det for en „hun" som dør, og en „hun" som har været herinde for at bede mig komme til sig, forklar mig det ordentligt."

Jomfruen samlede sig lidt og forklarede da nogenlunde forstaaeligt, at den lille Piges Moder var dødssyg, men ønskede inderligt at tale med den danske Dame, og bad derfor Frøkenen ulejlige sig op til hende, saasnart hun kom hjem.

„Og her har været Bud tre Gange, siger De? Hvor ere hendes Værelser?" Efter at have faaet dette at vide, skyndte Frøkenen sig, saa hurtig hendes endnu svækkede Kræfter tillode hende det, til den syge Dames Værelser.

Sygeplejersken aabnede Døren da hun bankede paa, men neppe var hun kommen over Tærskelen, førend den høje, tyske Pige med en alvorsfuld Rysten paa Hovedet sagde: „De kommer desværre for silde, naadige Frøken, for fem Minutter siden døde den stakkels syge Dame."

Frøken Rosgaard maatte nu ty til sine tyske Kundskaber og stødte da frem i korte Sætninger: „Jeg kom først hjem i dette Øjeblik. Hun vilde tale med mig — veed De hvorom?"

Sygeplejersken forklarede nu, at den Afdøde, da Barnet kom hjem med sine Blomster, havde ligget i en Døs. Da hun en Timestid senere var vaagnet af denne og havde nydt lidt The, havde den lille Pige givet hende Blomsterne og fortalt om sit Møde. Moderen var bleven heftig bevæget ved at høre,

at der var en Landsmandinde af hende paa samme Hotel og havde ivrig fordret, at man skulde bede denne komme til hende, hun vilde vist ikke afslaae en Døendes Bøn. Da hun fik at høre, at Frøkenen var kjørt ud, var hun bleven meget urolig, havde forlangt Papir og Blyant og var begyndt at skrive; hun var imidlertid snart bleven træt og havde atter sendt Bud. Da dette ogsaa var forgjæves, skrev hun atter ivrig, drak af og til Vin og skrev saa videre, indtil Blyanten omsider faldt ud af hendes Haand. Saa bønfaldt hun baade Barnet og Sygeplejersken om bestemt at love sig, at det Skrevne, ufuldendt som det var, i Tilfælde af at hendes Død indtraf før det blev fuldendt, skulde gives til den danske Dame. Hun havde seet paa, at det blev puttet i en Konvolut og lukket til, og fik det lagt paa sin Seng, hvor hun lagde Haanden ovenpaa det; der laa det endnu.

I dette Øjeblik aabnedes Døren ind til Sygeværelset, og Eva stod i den, bleg og forgrædt. Da hun saae Frøken Rosgaard, rakte hun begge sine Hænder ud imod hende og sagde hulkende: „O, kom ind med og siig mig, om det er sandt, at min Moder er død; jeg troer det ikke, hun ligger som hun sov.“

Havde Barnet kjendt Frøken Rosgaard fra sin Fødsel, og havde hun i Uger studeret paa at vinde hende for sig, vilde hun ikke have kunnet vælge en bedre Fremgangsmaade. Hendes Tillid rørte det forunderlige, ofte strenge og dog saa letbevægelige, ældre Menneskes Hjerte; med Taarer i Øjnene lagde hun Armen om Barnets Hals og gik med hende ind til den døde Moder. Dog fornægtede hendes praktiske Sans sig ikke; i Døren vendte hun sig om mod Sygeplejersken med det Spørgsmaal: „Er Hotelejeren underrettet?‘

„Endnu ikke, naadige Frøken," lød Svaret.

„Vil De være saa god at sørge for, at det skeer," og saa først fulgte hun Barnet.

Det var sørgeligt, men ikke vanskeligt at gjøre den Lille begribeligt, at Døden virkelig havde berøvet hende den eneste Slægtning, hun nogensinde havde kjendt. Da Sygeplejersken vendte tilbage, laae hun paa Knæ ved Moderens Seng og hulkede, som om hendes Hjerte skulde briste.

Hotelejeren var ikke hjemme, man ventede ham først om en Timestid. Frøken Rosgaard stod endnu med det ulæste Brev i Haanden, som Eva havde rakt hende, og saae alvorlig paa det grædende Barn. Omsider spurgte hun: „Bliver De her i Nat? og hvor?

„Ja, jeg mente at vaage i Værelset her ved Siden af."

„Vel, faae saa en Seng sat op derinde til Barnet; sørg for at hun snart faaer en Kop The og lidt Aftensmad, og læg hende saa til Ro, vil De"?

Sygeplejersken bøjede Hovedet. „Den naadige Frøken vil imidlertid gjøre os Alle en stor Tjeneste, hvis jeg turde bede Dem opholde Dem her de faa Minutter, jeg samler Frøken Evas Sager og bærer dem ind i det andet Værelse. Hvis Frøkenen da vil aflaase Døren og tage Nøglen med Dem, og senere for Autoriteterne bevidne, at Ingen har været et Øjeblik alene i den Afdødes Værelse, Frøken Eva var der sammen med mig, fra Dødsstunden til den naadige Frøken kom, saa vil al Mistanke falde bort."

„De er en fornuftig Pige. Jeg skal gjøre som De beder," svarede Frøken Rosgaard og henvendte nu sin Opmærksomhed paa det stakkels Barn, som maatte love hende, at forsøge paa at nyde lidt og saa lægge sig til Ro. Da alt var ordnet her-

oppe, trippede Frøkenen med Nøglen og Brevet i Haanden nedad Trappen til sin egen Lejlighed.

Mørket var faldet paa. Hun ringede paa sin Lampe og beordrede The om en halv Timestid. Men da den kom, var det hende en Umulighed at nyde denne saa kjære Drik. Hun havde læst den afdøde Landsmandindes sidste Brev, og skjøndt det var standset midt i en Sætning, var Virkningen paa hende dog overordentlig.

„Hvad er dog dette," mumlede hun oftere hen for sig, medens hun rastløs vandrede op og ned ad Gulvet. Saa standsede hun foran Lampen, for atter at gennemlæse det Skrevne. „En Døendes Bøn — det bliver jo en Samvittighedssag — Herre min Gud og Frelser, mente Du dette med at føre mig hertil? —" begyndte hun atter, fortsættende sin urolige Gang.

Theen blev bragt ind. „Gaae blot med det Tøjeri," udbrød hun. Jomfruen forsvandt betuttet med hele Anretningen. Badehotellets Ejer kom, han modtog Nøglen og Forsikringen om hendes Vidnesbyrd overfor Lovens Haandhæver. Højtideligt beklagede han den Uro, dette Dødsfald havde voldt Frøkenen, hun hørte utaalmodig paa ham og udbrød lidt kort — at hun ogsaa trængte stærkt til Ro. Han bukkede og trak sig tilbage. Hun begyndte atter at vandre frem og tilbage, frem og tilbage, indtil Dagen gryede.

Saa gik hun til Ro, hun havde nu lagt den Plan, hun foreløbig vilde følge.

Næste Morgen var hun tidlig paa Færde, og længe varede det heller ikke, før Hotelejeren lod forespørge, om det var den naadige Frøken belejligt at modtage Skifterettens Folk. Hun svarede, at hun var parat til at modtage dem, men ønskede at Sygeplejersken skulde følge med dem ind til hende.

Hun aflagde nu det Vidnesbyrd, hun havde lovet, og fremkom derpaa med Følgende:

„Sygeplejersken vil kunne underrette Dem om, mine Herrer, at min afdøde Landsmandinde, i sine sidste Øjeblikke, skrev nogle Linier til mig, som ufuldendte faldt ud af hendes Haand. Jeg kan ikke vise Dem Begyndelsen, som den Afdøde kun ønskede jeg skulde kjende, men vil De behage at læse Slutningen, derfra hvor jeg har ombøjet Papiret, saa troer jeg, det vil være tilstrækkeligt."

Efterat Sygeplejersken havde erklæret Brevet for at være det, hun selv havde foldet sammen og stukket i Konvolutten, efterat hun havde set den syge Frue skrive det, blev det rakt til den fornemste af Rettens Folk, som læste højt: „Jeg beder og bønfalder derfor Dem, kjære Frøken, afvis ikke en Døendes Bøn, en Moder, som, stolende paa Deres Barmhjertighed, overdrager Dem sit Barn og beder Dem handle for hende som for Deres — — —. Her var Brevet afbrudt. Den ældre Fuldmægtig, som ledede Expeditionen, kunde saameget dansk, at han ved Frøkenens Hjælp forstod Meningen.

Frøken Rosgaard begyndte atter: „Ifølge disse Linjer har jeg besluttet at tage mig af Barnet. Hvad den Afdøde har ført med sig i rede Penge vides jo endnu ikke, saa lidt som hvilke Ressourcer staae til Boets Raadighed, men, da hun var min Landsmandinde, erklærer jeg mig villig til at dække, hvad der mulig maatte komme til at mangle til Begravelsesomkostninger, Hotelregning o. s. v. Forstaar De?" sluttede hun dette lange Foredrag, som hun havde sat sammen med stort Besvær, ved Hjælp af den Ordbog, hun førte med sig.

Jo, de havde Alle forstaaet den naadige Frøken og udtalte nogle smigrende Sætninger, som det er tvivlsomt om hun

forstod, hun saae ganske uberørt ud og bad blot endnu Sygeplejersken sende Eva ned til hende, førend Herrerne begyndte at rumstere deroppe.

Alt var nu snart ordnet. Frøken Rosgaard underrettedes faa Dage efter om, at der i den Afdødes Eje beroede en 1500 M., og at de Efterretninger, man havde indhentet om hende i den lille sydtyske By, i hvilken hun havde boet de sidste ti Aar, vare højst ubetydelige. Hun havde levet meget stille, kun havt Omgang med faa agtværdige Familier, som imidlertid ikke vidste andet om hende, end at hun havde været Enke omtrent et halvt Aar før Evas Fødsel, var dansk født af tyske Forældre og havde for sin Helbreds Skyld taget Ophold saa sydligt. Hvert Kvartal var der kommet et anbefalet Brev til hende, og man antog den indeholdt en Vexel paa Byens Bank, da hun altid der, efter Brevets Modtagelse, hævede Penge. De sidste havde hun hævet kort førend sin Afrejse, for en tre, fire Uger siden. Hun havde beboet en møbleret Lejlighed og taget alle sine Ejendele med sig. Til Posthuset havde hun ved Afrejsen skrevet et Par Ord, med Anmodning om at faae sine Breve sendt efter sig, foreløbig til dette Hotel, hvor Døden havde indhentet hende.

Frøken Rosgaard havde kun Et at anmode dem om, og det var, at skrive til Posthuset, med Bøn om at returnere Brevene til hende med Paaskrift: Addressaten død.

Dette skete og hermed var Alt i Orden.

Frøken Rosgaard blev endnu en sex Ugers Tid ved det lille, smukke Badested med Eva, og for hver Dag sluttede de sig inderligere til hinanden. Det var som om den ældre Dame levede op baade sjæleligt og legemligt under Paavirkning af det unge Liv, der saa brat var bleven indpodet i hendes.

I.

Søster og Broder.

Paa en kold, blæsende Novemberaften brændte et hyggeligt, lysende og varmende Brændebaal i den store, gammeldags Porcellænsovn i Dagligstuen paa Rosgaardsholm. Tjeneren havde stillet Eftermiddagskaffen paa det lille Bord foran den naadige Frøken og fjernet sig med et Buk. Athalie Rosgaard skænkede altid selv den brune Drik op i de fine kinesiske Kopper. Hun rakte nu den ene til Broderen Edvard, Hofjægermesteren, Familiens Overhoved, Ejeren af Rosgaardseje, hvorunder Rosgaardsholm tidligere havde hørt som Enkesæde, indtil Frøken Athalie havde købt den af ham og saaledes nu sad paa sin egen Grund.

De to enlig levende Søskende, de ældste af hele den store Flok, der engang fyldte Salene paa Rosgaardseje med Ungdomsliv og Glæde, holdt meget af hinanden og kom hyppigt sammen. Ofte havde de siddet som i denne Stund, passiarende efter Middagen, dog var der idag noget uroligt, nerveust over Frøken Athalie. Det undgik imidlertid Hofjægermesterens Opmærksomhed, ingen Tanke var ham fjernere, end at hans raadsnare, viljestærke, sundttænkende Søster Athalie kunde være nerveus.

Han nippede langsomt til Kaffen og fortsatte derpaa den afbrudte Samtale: „Nu troer jeg nok at være til Ende med mine Beretninger, om hvad her er hændt siden din Bortrejse, kjære Athalie.“

Hun nikkede til ham, men sagde intet, hvorfor han vedblev: „Er du nu ogsaa sikker paa at ville fastholde, hvad du

skrev i Dit sidste Brev, at denne Sommerrejse, der har varet til saa langt hen paa Efteraaret, skal være din sidste?"

„Ja, hvis ikke noget meget mærkeligt og uforudseet, hvad Gud forbyde, skulde tvinge mig til at rejse, saa er det i Sandhed min Agt at forblive herhjemme herefter", svarede Søsteren, næsten højtidelig.

„Ja," Hofjægermesteren smilede, „jeg har savnet dig altformeget, hvergang du har været borte, til ikke personligt at være særdeles tilfreds med denne Ordning. Men jeg bør jo ikke være Egoist og tænke paa, at du dog altid er kommen saa frisk og oplivet, ja næsten forynget hjem fra disse Rejser, hvorfor jeg frygtede, du vilde savne dem."

Frøken Athalie satte den tømte Kaffekop fra sig og lænede sig tilbage i Stolen. „Du berører netop der, hvad jeg ønsker at tale med dig om, Edvard. For det Første, Anledningen til mine Rejser i disse Aar, og hvorfor de nu skulle ophøre."

Broderen saae opmærksomt paa hende og sagde: „Alle dine Rejser have altsaa havt en særlig Hensigt?"

„Ja, en særlig Anledning allesammen," bekræftede hun. „Da jeg for otte Aar siden, for mit svækkede Helbreds Skyld, gjorde den Baderejse, min Læge ønskede, husker du maaske, at jeg skrev til dig og fortalte dig, at en syg Dame var død paa samme Hotel, i hvilket jeg opholdt mig, og havde bedet mig tage mig af hendes Barn, og at jeg havde isinde at opfylde denne Bøn, da Barnet tiltalte mig. Dit Svar paa dette Brev blev afgjørende for mig, og Anledningen til mine Rejser."

„Men jeg forstaaer ikke, kjære Athalie, hvorledes det

kunde have den Indflydelse," og Hofjægermesteren saae virkelig ogsaa meget forbauset ud.

„Nej, det kan du naturligvis ikke," svarede Søsteren, „men jeg skal forklare dig det. Nu husker du maaske ikke mere tydeligt Indholdet af de Breve, vi vexlede om den Sag. Du fraraadede mig ubetinget at paatage mig Ansvaret for et Barns Opdragelse, hvis Moder var en falden Kvinde, og hvis Fader og hele Slægt jeg intet vidste om. — Jeg forstod saa godt din Ængstelse for at min Opoffrelse, som du kaldte det, skulde lønnes med Skuffelse. Jeg svarede imidlertid herpaa, at Moderen havde sagt mig, hvem Faderen var, for at jeg kunde bringe Barnet til ham, men da jeg var kommen til at holde af den lille kjærlige, velopdragne Pige og havde faaet Vished for, at hun var opvoxet i gode, sunde Forhold, og da det desuden var overladt mig at handle efter eget Tykke, saa ønskede jeg at beholde Barnet hos mig. Efter min Mening var det urigtigt at lade hende undgjælde for sin letsindige Faders og ulykkelige Moders Synd. Herpaa fik jeg ikke eet Brev med Svar, men en hel Pakke tætskrevne Breve blev leveret mig. Du, Broder Christian og Svigerinde Augusta, ja selv min svage Søster, Elisabeth Seedorf sendte mig en Styrtesø af Raad og Advarsler, som alle endte med, at I bønfaldt mig om at give Barnet til sin Familie og ikke at føre det ind i vor uplettede Slægt".

Frøken Athalie havde talt sig ivrig, nu rejste hun sig og gik hurtig frem og tilbage over Gulvet. En lille Stund tav Hofjægermesteren stille, med Blikket fæstet paa de glødende Brændestykker, saa vendte han sig mod den stadig vandrende Søster og sagde rolig: „Ja, min kjære Athalie, alt dette mindes jeg, som ogsaa Din Hjemkomst uden Barnet".

„Ja nu kommer det Mærkelige“, Athalie smilede bittert, idet hun atter lod sig falde ned i Lænestolen ligeoverfor Broderen. „Paa alle disse Skrivelser svarede jeg ikke, I bleve kun pr. Telegram underrettede om Dag og Tid for min Ankomst til Kjøbenhavns Banegaard; vi skulde jo Alle samles i Hovedstaden i Anledning af Christians Fødselsdag. Havde jeg været i Stemning til at more mig, ja, da havde jeg leet, da hele Slægten i Flok stod paa Banegaarden, og med spejdende Miner stirrede efter det stakkels Barn. Og saa den Tilfredshed, der spredte sig over alle Ansigterne, da I endelig havde forvisset Eder om, at jeg var ene. Jeg hørte Augusta halvhøjt ytre til Elisabeth, — Tænk dig, Athalie er falden tilføje — Ja det var sandelig meget mærkeligt. — Jeg, Athalie Rosgaard, der altid nøje overlægger enhver Sag, før jeg beslutter mig for den, eller forkaster den, men saa ogsaa gjennemfører den, naar den først er besluttet, uden at see tilhøjre eller venstre, om den billiges eller misbilliges af Andre, jeg skulde være „falden tilføje“ i hvad der var en Hjertesag for mig.“

„Men kjære Søster“, kom det dæmpet, beroligende fra Hofjægermesteren, „selve den Kjendsgjerning, at Pigebarnet ikke var med dig og aldrig senere har vist sig, bekræfter dog denne Mening.“

»Jeg lod Eder blive i Troen, ja kjære Edvard,« fortsatte Frøken Athalie ivrigt. „Eders Taknemmelighed over min Føjelighed bevægede Eder, Alle som En, til hensynsfuldt aldrig at spørge, Sagen skulde ties ihjel. Og det lykkedes Eder. I otte Aar have I nu kunnet gnide Eder i Hænderne af Glæde over, at det lykkedes Eder, at frelse Eders blanke Skjold fra den Plet, jeg vilde tilføje det. Som om det kunde falde Athalie Rosgaard ind, at føre saameget som Skyggen af en Plet hen-

over det. Jeg, som betalte det, Christian kaldte sin Æresgjæld, og reddede stakkels Søster Alvilda i Tide ud af Kløerne paa den uværdige Laban, der sandelig ikke vilde været bange for at plette det og som — — naa ja, jeg er vel neppe endnu færdig med det Arbejde at polere Skjoldet —". Hun var sprunget op og vandrede atter med store Skridt og Hænderne paa Ryggen frem og tilbage i Værelset. Omsider standsede hun foran Hofjægermesteren og sagde: „Altsaa, I saae ikke Barnet, I hørte aldrig Tale om hende, saa maatte hun jo være sendt bort, ud af min Synskreds — — men deri tøge I fejl. I tvang mig til at opgive at lade hende opdrage og opvoxe i mit Hjem under mine egne Øjne, hun skulde ikke møde kolde Blikke, haanes og overses, dertil var hun mig for kjær. Jeg lod hende opdrage i gode Forhold, og kun de to Sommermaaneder hentede jeg hende og rejste med hende, snart hist, snart her, derfor kom jeg forfrisket og forynget hjem, thi jeg elskede Barnet, og for hver Gang vi vare sammen, kom jeg til at holde mere og mere af hende."

Store Taarer samlede sig i hendes Øjne, men hun borttørrede dem hurtig. Idet hun atter sænkede Haanden, greb Broderen den og trykkede den kjærligt. „Min stakkels Athalie; men Ingen af os anede jo, at du holdt saa meget af dette Barn."

„Nej, det kunde I ganske vist ikke vide noget om," svarede Frøken Athalie hurtigt. „Jeg lovede mig selv, at I hverken skulde høre noget om, eller see noget til hende, førend jeg var sikker paa, at selv Eders kritiske Blikke intet vilde have at udsætte paa hende og hendes Færd."

„Og alt dette har du gaaet saa hemmeligt med", Hofjægermesteren rystede paa sit graa Hoved.

„Jeg havde kun betroet mig til To", svarede Søsteren,

„min gamle Brandt, som var med mig paa alle mine Rejser, derfor var det altid, at jeg til stor Forbauselse for Eder Alle, ingen Anden vilde have med mig.“

„Naa, og den Anden?“ spurgte Hofjægermesteren efter en lille Pause og saae smilende op paa hende.

Hun overhørte hans Spørgsmaal, fordybet som hun var i sine Tanker, medens hun stirrede ind i det rødglødende Baal. Saa rettede hun pludselig Blikket imod ham og sagde: „Nu har du hørt Anledningen til mine Rejser, Broder Edvard. Vi komme dernæst til Anledningen til deres Ophør.“

Hun satte sig atter i den dybe lave Lænestol og vedblev: Nu staar min lille Pige i sin Ungdoms fejreste Tid, hun fyldte nitten Aar, imedens jeg var hos hende, hun har faaet en ligesaa god og omhyggelig Opdragelse, som enhver af vor Slægts Unge, nu er Tiden endelig til at faae hende hjem her til Rosgaardsholm, — og dermed, forstaaer du nok, Broder Edvard, ophører mine Sommerrejser.“

Hofjægermesteren sad taus. En Stund iagttog Frøken Athalie ham ligeledes i Stilhed, saa spurgte hun: „Har du slet intet at sige hertil, Edvard?“

Han saae et Øjeblik lidt aandsfraværende paa hende, men samlede sig saa og sagde: „Jeg tænkte paa, at du før talte om, at du ikke vilde udsætte den unge Dame for at blive overseet, eller idetmindste for at blive mindre venligt modtaget af — ja, lad os sige — selv kun af enkelte af vor Families Medlemmer — du er altsaa ganske kommet over den Tanke nu, min kjære Athalie?“.

Frøken Athalie rejste sig i Sædet, rank som et Lys, da hun svarede: „Den Hengivenhed for mig, som mine Søskende og Søskendebørn saa ofte have hentydet til, burde sikre

mit Plejebarn, det Barn, jeg tager ind i mit Hjem som min Datter, imod endog det svageste Pust af Uvenlighed. Men vi ere for blandet en Race, min kjære Edvard, til at jeg vilde slaae mig til Ro dermed, hvis jeg ikke havde andre Kort paa Haanden, der, efter min Mening, absolut vil sikre min Plejedatter Venlighed og Hensynsfuldhed fra alle Medlemmerne af vor pletfri Slægt".

Hofjægermesteren saae med spændt Opmærksomhed paa Søsteren, som med et sejrsikkert Smil sagde: „Baron v. Hortens mærkelige Testamente sikrer os Elskværdighed nok."

Hofjægermesteren saae konfunderet ud, da han udbrød: „Kjære Athalie, jeg kan sandelig nu ikke følge Din Tankegang; hvad har Baronens Testamente med den Sag at gjøre?"

„Naa, det indseer du ikke? Forstaaer du ikke, at denne store Formue, som jeg kan testamentere bort til En af Slægten, efter eget Forgodtbefindende, sikrer mig imødekommende Elskværdighed mod mine Ønsker hos dem af Familiens Medlemmer, som jeg ellers kunde have mest at frygte af for Evas Vedkommende? Nu tør man ikke vise nogen Uvilje, ja end ikke den Ængstelse, som mulig vil vækkes hos dem, for at jeg skal indsætte Eva til Arving af den."

Hofjægermesteren var endnu ikke klar over Situationen. „Men kjære Søster, det kan du jo ikke. Testamentet lyder jo paa, at du skal lade Arven gaae udeelt over til et af dine kvindelige Søskendebørn — —"

„Du har glemt Testamentets Ordlyd, Broder Edvard", afbrød Frøken Athalie ham, „eller ogsaa er den Passus i det gledet dig uændset forbi; du anede jo ikke, hvor stærkt den berørte mig." — — Athalie tav og stirrede hen for sig. Længe sad hun saaledes, førend hun fortsatte: „Baronen, Stakkel, holdt

meget af mig. Vi have jo forlængst engang talt derom, da han havde betroet dig sit Frieri og mit Afslag. Du kan derfor sikkert tænke dig min Forbauselse, da jeg dengang, ja — nu for omtrent to Aar siden, saa mange, mange Aar efter, vi sidst havde seet hinanden, i Foraarstiden fik Brev fra ham, hvori han beder mig indtrængende komme til sig endnu en Gang i dette Liv; han var nu syg til Døden, jeg maatte komme snart, hvis jeg vilde opfylde hans Bøn. Du veed, at jeg naturligvis rejste, traf ham som en elendig gammel Skygge af sig selv — ja, jeg havde da aldrig kjendt ham igjen." Frøken Athalie talte nu dæmpet, med smaa Pauser ind imellem Sætningerne, det var mere som gjennemlevede hun det i Tanken end fortalte en Anden det.

„Han talte dengang slet intet om sine Hensigter, men omtalte gjentagende, hvor forfærdeligt det var at leve ensomt, og beklagede atter og atter mit ensomme Liv. Jeg var netop i de Dage optaget af Planer til min Rejse med min lille Pige og glædede mig meget dertil, jeg var desuden lidt træt af at høre disse stadige Beklagelser og saa sagde jeg — — ja ja, Baron, jeg er nu ikke saameget at beklage som De troer. Jeg veed, at jeg kan stole paa Deres Discretion og vil derfor betro Dem, at jeg har et Plejebarn, en sød, prægtig lille Pige, og vi To holde meget af hinanden. Mine Søskende kunde jeg ikke godt nævne til ham, som kun havde Sorg af sine. Han lovede mig Taushed og kom da med den Sætning, som jeg først senere ret forstod Meningen af — „hvor det var godt, De betroede mig den Hemmelighed, kjære Frøken Athalie." Saa rejste jeg kort efter, og da jeg henad Efteraaret kom hjem, var han død Dagen før; aldrig har noget forbauset mig mere end hans Testamente, der lagde den store Formue i mine

Hænder, og nu forstod jeg ham og blev rørt over hans Hensynsfuldhed, da jeg saae den Passus i Testamentet, som du ikke mindes, Edvard, at Formuen, efter min Død, efter mit eget Valg, skal gaae udelt over til et af mine kvindelige Søskendebørn, eller, hør nu efter Edvard, — til en Adoptivdatter." Hun havde hævet Stemmen ved de sidste Ord og rejste sig nu atter, for med Hænderne paa Ryggen igjen at begynde sin Vandring over Gulvet.

Hofjægermesteren saae en Stund efter hende, saa sagde han: „Ja nu forstaar jeg nok, at du, kjære Athalie, mener, gjennem det dobbelte Baand, dine Slægtninges Hengivenhed og deres naturlige Ønske om, at En udenfor Slægten ikke skal arve dig — —"

Athalie vendte sig hurtig imod ham. „Undskyld, jeg afbryder dig, Broder Edvard. Hvad mener du med at kalde det et naturligt Ønske, at Ingen udenfor Slægten arver?"

„Fordi," svarede Broderen roligt, „jeg finder det rimeligt, at vi Alle ønske, den store Formue maa blive i Slægten."

Frøken Athalies Øjne lynede af Vrede: „Men det er mit Ønske — ja min Vilje, at enhver af mine Søskende og deres Børn, som vedblivende vilde komme til mig her paa Rosgaardsholm, skulle betragte det Barn, jeg fører ind i dette Hus, som min Datter, som hørende Slægten til og ikke som en Fremmed." Hun tav et Øjeblik og fortsatte da med rystende Stemme: „I otte Aar have I røvet mig den Lykke at have det kjære Barn om mig — bort fra mit Hjem maatte jeg for at samles med hende — og du Edvard, den af hvem jeg ventede mig den bedste Støtte og Hjælp, du taler endnu om hende som om en Fremmed." Hun trak Vejret dybt og fortsatte saa roligere: „Dog det er sandt, du har endnu ikke

set min lille Eva; naar hun først er her, og hun kommer allerede i næste Uge, saa vil du sikkert lære at holde af hende — lov mig, Broder Edvard, at du vil gjøre dig Umage derfor — ogsaa for min Skyld."

Hofjægermesteren havde rejst sig, og idet han kjærligt lagde Armene om hendes Skuldre og bøjede sig ned imod hende, sagde han: „Stol du paa mig, Athalie — du skulde vide, hvor ondt det gjør mig, at jeg tildels-har været Skyld i de mange Aars Savn."

Frøken Athalie hævede sig lidt op paa Taaspidserne og kyssede hans Kind. „Alt skal være dig tilgivet, min kjære Edvard, naar du nu blot vil holde ret inderligt af hende, og det bliver du nok nødt til, du kan ikke andet, hun er saa elskelig og god."

„Hvor du holder af det Barn, Athalie," sagde han smilende, idet han slap hende og gik hen for at aabne Flygelet.

„Ja, det gjør jeg, sagde hun, idet hun tankefuld saae hen for sig, „men hun ligner ogsaa sin Fader i saameget — —"

„Sin Fader?" Hofjægermesteren saae spørgende paa hende.

„Ja," Søsteren nikkede, „og han er dog, trods den store Skuffelse, han har beredt mig, det Menneske der er og altid har været mig det Kjæreste paa Jorden." Hun vendte sig stille om og gik ind i sit Soveværelse.

Hofjægermesteren havde seet hendes taarefyldte Øjne og hørt Ordene ganske tydeligt, ingen Fejltagelse var mulig, og med et næsten komisk forbauset Ydre stirrede han paa den lukkede Dør, bag hvilken hun var forsvunden.

Omsider satte han sig, efter gammel Sædvane, til Flygelet og begyndte at fantasere, hvad han havde et smukt Talent

for, men iaften vilde det slet ikke lykkes for ham. Den forbausende, aldrig anede Nyhed, at Athalie havde baaret paa en Skuffelse gjennem hele Livet og endnu var saa trofast mod denne Ungdomsdrøm, at hun følte sig lykkelig ved at være Moder for det illegitime Barn, forvandlede alle Harmonier til Disharmonier.

II.

Eva paa Rosgaardsholm.

Dagen efter at Eva Ross, hentet i Hovedstaden af den højt betroede Jomfru Brandt, Rosgaardsholms mangeaarige Husbestyrerinde, var bleven modtaget af Frøken Athalie og højtideligt forestillet for hele Tyendepersonalet som hendes Plejedatter, sad den gamle Frøken i sin Dagligstue, ivrig beskjæftiget med at skrive Breve.

Døren aabnedes, og Eva kom frisk og smilende hen til hende. Frøken Athalie rakte Haanden ud imod hende med et kjærligt Smil. „Hvor har min lille Pige været henne siden Frokosttid?"

„O, Tante Athalie, jeg har været rundt omkring," udbrød den unge Pige, idet hun lod sig falde ned i den lave Stol ved Siden af Skrivebordet, „og jeg har seet saameget smukt, og tænkt saameget og lagt saamange Planer, gid du blot vilde give mig Lov til at realisere dem allesammen."

„Hvad er da alt det, du har seet min kjære Eva," spurgte Frøken Athalie, lidt forundret.

„Ja, det er jo egentlig ikke andet, end hvad du viste mig

igaar, da vi gik igjennem Værelserne," svarede Eva leende; „men dengang begyndte Mørket allerede at falde paa og jeg var ogsaa træt; men da jeg nu iformiddag foretog en ny Vandring rundt i Huset, saae jeg først rigtig, hvad det er for en Mængde dejlige Ting, der er overalt. Alle disse henrivende gamle Rococomøbler, ikke overlæssede, men saa fint, saa smagfuldt udførte, baade de hvide lakerede med deres rige Forgyldning, og ligeledes de forgyldte sorte, de fine rosentræs Møbler i det lille Taarnkabinet med deres Perlemoders Indlægning, det lille Skildpaddes Skab med Sølvziraterne, nej, hvor er det dog altsammen skjønt," det smukke lille Ansigt straalede af Begejstring.

Frøken Athalie saae smilende paa hende: „Er det mine gamle Møbler, du er saa henrykt over. Det glæder mig, jeg holder selv saameget af dem. Da jeg kjøbte Rosgaardsholm, lod jeg alle de gamle Ting restaurere, og nu, for en tre Aars Tid siden, bleve de Alle eftersete og Alle nyt betrukne."

„Ja de maa ogsaa holdes i Hævd, saalænge det blot er muligt," udbrød Eva, „de ere altfor smukke til at lade dem forfalde."

„Har du tilbragt hele Formiddagen med at strejfe gjennem Huset og see paa Møblerne Barn?" spurgte Frøken Athalie.

„Nej, jeg har ogsaa været hele Haven rundt, lille Tante," svarede Eva, „jeg traf der Gartneren, og han viste mig rundt i Drivhusene. Hvilken Mængde pragtfulde Planter du dog har, Tante Athalie, der er jo Palmer og Bladplanter saa store og smukke, som man vist sjælden seer dem i private Driverier."

„Ja, Hermansen er en flink Fyr og passer sine Sager brillant," indrømmede Frøken Athalie med et fornøjet lille Nik.

„Ja, han fortjener virkelig at hans Planter stilles frem,

hvor de kunne tage sig bedre ud og blive beundrede af Flere," sagde Eva ivrigt.

„De komme jo ogsaa efterhaanden herop," svarede Frøken Athalie, „han skifter jo stadig Planterne her i Stuen og nu ligeledes i din lille Dagligstue."

„Aa, søde Tante, hvad vil det forslaae," udbrød Eva. „Jeg har rigtignok lagt en Mængde Planer til ganske anderledes at udfolde deres Pragt."

„Hvad mener du Barn?" spurgte Frøken Athalie forundret.

„Ja, det er jo det, jeg saa inderlig gjerne vil have dig til at give mig Lov til, kjære lille Tante," sagde Eva og saae paa denne med sit mest bedaarende Smil. „Synes du, at du er i Humør til at sige Ja til mig?"

„Troer du det kommer an paa mit Humør, du lille Nar?" Frøken Athalie smilede. „Kom nu bare frem med Sagen, jeg holder ikke af at noget trækkes i Langdrag."

„Sagen er den," begyndte Eva lidt tøvende, „at jeg gjerne vilde have Lov til at faae saamange af de dejlige Planter fra Drivhusene, som jeg havde Brug for, herop, og saa arrangere dem mellem de henrivende Møbler derinde i den store Sal, i Taarnkabinettet, i Værelset mellem Kabinettet og denne Stue, ja — og helst ogsaa herinde. Du kan ikke tænke dig, hvor henrivende det skal blive, naar jeg faaer alle Møblerne flyttede om og ordnede i de hyggeligste Hjørner og smaa Arrangements med Plantegrupper imellem — —"

Frøken Athalie vendte sig med store, forfærdede Øjne om imod Eva: „Flytte omkring med alle Møblerne i alle Værelserne, kjære Barn, hvor falder det dig ind? de har nu staaet saaledes ligesiden jeg var Barn."

Eva lo. „Jamen søde, lille Tante, saa trænger de jo netop

utroligt til at flyttes om. Er du ikke kjed af altid at see dem staae paa samme Plet?"

„Nej, men det kan der jo slet ikke være Tale om, lille Eva, jeg vilde jo ikke kjende mit gamle Hjem igjen," og Frøken Athalie rystede energisk paa Hovedet.

„Du siger da ikke rent ud nej, kjæreste lille Tante," og Eva klappede den ene af den gamle Dames Hænder, som det var lykkedes hende at faae fat paa. „Du kan slet ikke tænke dig, hvor det vilde glæde mig og hvor du selv vilde blive fornøjet derover."

„Nej, nej, jeg vilde sandelig ikke synes derom," ivrede Frøken Athalie. „Herinde," og hun vendte sig om og lod Blikket ligesom kjærtegnende glide hen over Møblementet, „herinde har jeg nu siddet daglig i snart tredive Aar, alt er endnu som det var, da jeg første Gang traadte herind paa min egen Grund, og saaledes husker jeg, det har været fra min Bedstemoders Tid, hun har anskaffet Møblementet i denne Stue og i mit Soveværelse, da hun flyttede herind som Enke, kun Flygelet er nyt, det har jeg anskaffet for Broder Edvards Skyld, det bedste Instrument var ikke for godt til hans dejlige Fantasier, som det altid har været min store Fryd at lytte til."

Eva havde stille hørt paa denne Forklaring, medens hun tankefuld lod Blikket glide hen over Værelsets Arrangement. „Herinde maatte alt egentlig ogsaa helst blive staaende som det staaer," sagde hun, „disse stive Empiremøbler kunne ikke saaledes ordnes i Hjørner og Grupper; „men", afbrød hun sig selv og fortsatte bedende, „men lille Tante, du kan da ikke nænne helt og holdent at sige nej, noget faaer jeg vel nok Lov til at omordne?"

„Nej, det troer jeg virkelig slet ikke, du lille Plageaand,“ var det korte Svar.

Eva var bragt til Taushed, men kun for et Øjeblik. „Du siger rent ud nej, og det til min første Bøn her i Hjemmet.“ Der blev en lille Pause, saa begyndte Frøken Athalie, idet hun dyppede sin Pen, som for at fortsætte det afbrudte Skriveri.

„Du maa gjerne faae saamange Planter herop, du vil, min kjære Eva, og pynte op med dem i dit eget Værelse.“

Eva surmulede lidt: „Jamen det var jo dine Værelser, jeg vilde forskjønne, hvor det vilde have moret mig. — — Mine egne Værelser ere saa yndige i den moderne Hyggelighed, hvormed du har udstyret dem til mig, der er jo en Del dejlige Planter, flere vilde skade den lille nydelige Dagligstue, og i Sovekammeret kan jeg jo ikke anbringe Planter.“

Eva tav og saae tankefuld hen for sig, Frøken Athalie dyppede atter sin Pen, da udbrød den unge Pige:

„Tante, lad os prøve paa at komme til et Compromis. Jeg vil slaae stærkt af paa mine Ønsker. Giv mig Lov til at omforme Salen efter min Plan, og naar du saa faaer den at se, skal det komme an paa dig, om det skal blive staaende eller ej. Synes du ikke om det, vel, saa sætter jeg Alt igjen paa den gamle Plads, synes du det er smukt og viser dine dejlige Sager i det skjønneste Lys, saa bliver ikke alene Salen saaledes omordnet, men saa faaer jeg ogsaa Lov til at omdanne de andre Værelser. Hvad siger du til det, lille Tante?“

Det var svært at sige nej til de bønfaldende mørke Øjne og det hele søde, smilende lille Ansigt. Frøken Athalie maatte tage Øjnene til sig, da hun svarede: „Inden de stakkels gamle

Møbler igjen kom paa Plads, vilde de fleste af dem vel have mistet baade Arme, Ben og Zirater."

„Nej, nej, kjæreste lille Tante," udbrød Eva ivrig. „Husk dog paa, hvor begejstret jeg er for alle de skjønne Ting, næsten mere, synes jeg, end du selv. Giv mig blot et Par stærke, flinke Folk til Hjælp, saa skal Alt nok gaae godt. Om nogle faa Timer skal Salen være i Orden, o, Tante, du aner ikke, hvor dejligt det skal blive, du vilde gjøre mig saa glad."

Frøken Athalie saae uforsigtig op i de straalende Øjne og hendes Modstandskraft var brudt. Hun ringede paa den lille Sølvklokke, der stod ved Siden af hende, som øjeblikkelig bragte hendes gamle Tjener Bertelsen tilstede.

„Bertelsen, faae Kusken og Staldkarlen herop og gaae selv med og hjælp Frøken Eva med, hvad hun vil have udrettet i den store Sal." Bertelsen forsvandt bukkende, Eva fløj Frøken Athalie om Halsen med det Udbrud: „Du er den sødeste, dejligste, mest fortryllende, elskede Tante i Verden, men nu skal du ogsaa see," og dermed løb hun afsted for at tale med Gartneren. Frøken Athalie dyppede atter sin Pen og havde nu Ro til at skrive videre.

Evas hurtige Blik, praktiske Sans og de flinke Folks gode Assistance gjorde Underværker, saa at Salen, efter knap to Timers ihærdig Omflytning og Ordning, kun manglede Stuepigens Afstøvning, for at fremtræde ny og smagfuld.

Da rullede en Vogn frem for Døren. Skulde det allerede være Tante Athalies Broder, som ventedes til Middag Kl. 4½, var den allerede saa mange? Eva saae paa Uhret, den manglede kun ti Minutter. Hun gav Pigen sine Anvisninger og fløj op paa sit Værelse, for hurtigt at faae Toilettet i Orden, og med varme Kinder og straalende Øjne stod hun kort efter i

Frøken Athalies Dagligstue, ligeoverfor den smukke gamle Mand, der venligt rakte hende sin Haand og ønskede hende velkommen som hans kjære Søsters Datter paa Rosgaardsholm.

Hvor lyste den gamle Dames Øjne, da hun saae det milde beundrende Blik, der hvilede paa hendes Skat, og hvor stolt var hun ikke, da de Alle kort efter stode i den omordnede Sal, og Broderen fuldtud beundrede den fine Smag og korrekte Skjønhedssans, der her havde sat sit Mærke.

Selv syntes hun, det gamle Tilvante var nok saa meget at foretrække, men det beholdt hun for sig selv, og gav i sin Glæde over Broderens Anerkjendelse Eva Lov til at gaae videre med sine Omordninger. Det var saaledes et meget fornøjeligt lille Selskab, der gik tilbords, og denne Aften var det lutter skjønne Harmonier, Hofjægermesteren aflokkede Flygelet.

Den Aften lagde Frøken Athalie sit Hoved paa Puden under lykkelige Forhaabninger og sov ind under lyse Drømme.

Ikke saaledes med Eva. Længe efter Midnat sad den unge Pige endnu ved Siden af sin Seng, hensunken i vaagne Drømme. Foran hende stod en lille aaben Skrivepult, i Haanden holdt hun et Brev. Atter og atter gjennemlæste hun dets korte Indhold. Saa kyssede hun ømt det lille Papir, lagde det omhyggeligt ned i Pultens hemmelige Aflukke, og begyndte langsomt at gaae frem og tilbage over Gulvet, medens Tankerne uafbrudt gik i Ring om det Spørgsmaal: Hvad skal jeg dog gjøre? — hvorledes skulde jeg kunne komme ind til Kjøbenhavn alene — jeg har ingen rimelig Anledning til at rejse dertil — hvordan skal jeg dog bære mig ad for at træffe ham, uden at Nogen aner noget derom?

Hun vaagnede næste Morgen efter en kort, urolig Søvn, lige saa raadvild, som hun var sovet ind.

Jeg maa lade Tiden og Tilfældet raade — var hendes Tankes endelige Resultat. Vente — vente, sukkede hun, jeg kjender ikke noget utaaleligere end at vente, naar man af hele sin Sjæl utaalmodigt higer efter at handle. Kunde jeg blot skrive, men det er mig jo forbudt — —

Frøken Athalie fandt sin lille Pige ualmindelig stille og tankefuld i de Dage. Hun frygtede for, at hun kjedede sig paa den stille, ensomme Gaard, og meddelte hende derfor sine Planer for Julen.

Hun havde skrevet Indbydelser til hele Familien, om at samles hos hende i Højtidsdagene fra Jul til Nytaar. Det var ellers kun Skik, at de Alle samledes paa Rosgaardsholm en Maanedstid om Sommeren, men i Aar vilde hun ogsaa gjerne have dem i Julen, da hun længtes efter, at de og Eva skulde lære hverandre at kjende, og hendes Barn optages iblandt dem som Niece og Kusine. Hun ventede nu Svar, sikker paa deres Tilslutning, tilføjede hun med et meget sigende Nik med sit graa Hoved.

Det var jo en ganske livlig Udsigt, og Eva rødmede og smilede derved. Stærkt interesseret blev hun, da Frøken Athalie fortsatte Meddelelsen af sine Planer. Midt i Januar var det den gamle Dames Agt at rejse ind til Hovedstaden med Eva, for der at tilbringe en Maanedstid. Saaledes havde hun selv hver Vinter vedligeholdt sine Forbindelser med Slægt og Venner derinde og fulgt med Tiden hvad Theater og Concerter angik, men i Aar glædede hun sig særlig dertil, da hun kunde have Eva med sig; hun havde endog allerede sikret

sig et Værelse mere end sine sædvanlige paa det Hotel, hvor hun altid boede.

Det var længe at vente til midt i Januar, men det var dog et bestemt Tidspunkt at see hen til, og Frøken Athalie havde Grund til at glæde sig over, hvor godt det var lykkedes hende at opmuntre Barnet.

Svarene kom, men faldt ikke saa tilfredsstillende ud, som Frøken Athalie havde ventet. Hendes Broder Christian, Kammerherren, med Hustru, Datter og tvende Sønner modtoge Indbydelsen med Glæde. Enkegrevinde Garben, født Rosgaard, eneste Barn af hendes forlængst afdøde Broder Julius, skrev et Brev fuldt af taarekvalt Taknemlighed over at kunne tilbringe denne, den tredje ensomme Jul efter hendes Ægtefælles Bortgang, hos sin elskede Tante, midt i sin egen Slægt, istedetfor sammen med Mandens Familie, hvor Savnet af ham blev endnu smerteligere.

„Mærkeligt at hun savner den gamle, indskrænkede Fyr saa meget," og Frøken Athalie rystede sine graa Krøller, medens hun atter foldede Brevet sammen.

Saavidt var alt godt. Men saa skrev hendes Svoger Amtmanden, at det var ham og hans Familie umuligt at komme, til stor almindelig Sorg for dem Alle, da alle Børnene, fra den ældste til den yngste, havde Mæslinger, og selv om de kom over Sygdommen, som optraadte mildt, før Jul, vilde Lægen absolut forbyde en Rejse fra Nørrejylland til Sjælland paa saa kold en Aarstid.

„Naa, det Afslag har nu ikke saa meget at sige," henvendte Frøken Athalie til Eva, „thi blandt hele den Familie har jeg kun en Slægtning, min lille Niece Agnes. Hendes Moder var min yngste Søster, Alvilda, hun døde, da hendes

eneste Barn, Agnes, blev født, det er nu atten Aar siden; min Svoger har senere giftet sig med sin nulevende Hustru, og der er tre eller fire yngre Søskende, men de vedkomme hverken dig eller mig. Jeg vilde imidlertid ikke skille Familien ad i Julen; men til Sommer faaer du saa Agnes at see, saa kommer hun alene."

Det andet Afslag der kom, var øjensynlig mere nedslaaende. Der var en dyb Rynke mellem Frøken Athalies mørke Øjne, da hun lagde Brevet fra sig med de Ord: „Hvor ærgerligt at de ikke komme."

„Har du atter faaet et Afslag, Tante?" spurgte Eva uden at hæve Øjnene fra sit Arbejde

„Ja, min Søster Elisabeth, Kommandørinde Seedorff, veed du, og hendes Søn kunne ikke komme," svarede Tanten.

Eva bøjede Hovedet dybere over sit Arbejde, og det varede lidt, førend hun sagde: „Det er kjedeligt for dig, lille Tante, den eneste Søster, som du holder saameget af."

„Ja, og Erik, min prægtige Erik!" udbrød Frøken Athalie, „men det er sandt, du kjender ham jo."

Eva ligesom følte det skarpt undersøgende Blik, Tanten fæstede paa hende og svarede ligegyldig: „Ja, jeg traf ham jo ifjor Sommer et Par Gange paa Glion."

„Han kjender dig vel kun som Eva Schlüter?" spurgte Frøken Athalie.

„Selvfølgelig. Du havde jo dengang forbudt mig at nævne mit rigtige Navn for noget Menneske," svarede Eva, stadig flittig broderende.

„Ja, hvor er det kjedeligt, at de ikke kunne komme," vedblev Frøken Athalie, „men Sygdom er jo hver Mands Herre."

Eva saae et Øjeblik op fra Sytøjet. „Er det alvorlig Sygdom, der holder dem hjemme?“

Atter fæstede Frøken Athalie sit iagttagende Blik paa den unge Pige, da hun svarede: „Det er en stadig tilbagevendende Nervelidelse, min stakkels Søster har lidt af i de sidste Aar, som igjen har angrebet hende, og Erik vil ikke forlade Moderen, han er jo hendes eneste Barn.“

Frøken Athalie syntes, der fløj et Lysskjær over Evas Ansigt, da hun nævnede Moderen som Patienten, — men maaskee det kun var en Idee af mig, fordi jeg saa gjerne vilde, det skulde være der — tænkte hun.

III.

Camilla.

Omtrent fjorten Dage før Jul bragte et ridende Bud tidlig paa Formiddagen et Telegram til Frøken Athalie. Eva blev tilkaldt; hun traf Tanten ivrig optaget af at give Kammerjomfruen Ordre om Indpakning af en lille Kuffert.

„Jeg maa strax rejse ind til Kjøbenhavn,“ hun standsede, — Evas Hjerte bankede næsten hørligt — var det muligt, skulde hun allerede nu komme derind? Da Tanten endnu stadig i Taushed tog Visitbog og Penge ud af Skrivebordsskuffen, spurgte Eva: „Skal jeg følge med dig?“

„Nej, nej, kjære Barn,“ Frøken Athalie vendte sig hurtig imod hende, „det er kun en Forretningsrejse — en Hastværkstur — hør engang — lad Kusken iaften mellem 8—9 gaae paa Stationen, saa skal jeg telegrafere min Hjemkomst, jeg

kommer senest hjem Fredag Aften — derfor tager jeg kun Jomfru Mejer med".

To Timer senere rullede Vognen med Frøken Athalie og hendes Kammerjomfru til Stationen. Eva saae efter dem med Taarer i Øjnene.

Da Toget standsede ved Kjøbenhavns Ankomststation, modtoges hun der af en høj, smuk, mørkhaaret ung Pige, klædt i simpel Elegance, Dame i enhver Bevægelse, i hver Fold af Toilettet.

Med rolig Anstand rakte hun Frøken Athalie sin Haand, og kun den, der kjendte hende saa godt som den gamle Dame, kunde opdage den Sindsbevægelse, der dirrede om hendes Mundvige og af og til jog Blodet over de blege Kinder.

„Jeg er her med Vognen," sagde den unge Dame dæmpet, idet hun lagde Frøken Athalies Haand i sin Arm.

„Saa sørg De for Tøjet, lille Mejer, tag saa en Droschke og følg efter os til mit sædvanlige Hotel," og den gamle Dame fulgte Niecen til Vognen. Hun havde neppe sat sig tilrette i denne, førend hun udbrød: „Se her er jeg altsaa, men nu tale vi foreløbig ikke om vigtige Sager — jeg maa først komme lidt til Ro paa Hotellet, — Frokost og Kaffe maa jeg sandelig ogsaa have, førend jeg egner mig til Forretninger."

„Det kan ogsaa godt vente saalænge," svarede den unge Pige. Idet hun bøjede det smukke, stolte Hoved, kyssede hun kjærligt den gamle Frøkens Kind og fortsatte: „Jeg er dig saa inderlig taknemlig, fordi du er kommen, kjære Tante."

„Det tvivlede du dog neppe om," nikkede Frøken Athalie. „Efter dit Telegram kunde jeg ikke andet. Din Livslykke stod paa Spil, og jeg var den eneste, der kunde hjælpe dig, men det maatte skee snarest — kunde jeg saa betænke mig?"

„Du er ogsaa den Eneste, der kan hjælpe mig, det er Sandhed," svarede Camilla Rosgaard alvorlig. Hun var Frøken Athalies yngste Broders, Kammerherre Rosgaards, eneste Datter.

Frokosten var tilende, Frøkenens Toilet rettet og forfrisket, Jomfru Mejer fjernet til den anden Ende af Byen, hvor hendes gifte Søster boede, og Tanten og Niecen saaledes ene.

„Naa, min kjære Camilla, nu er jeg parat til at høre," begyndte den gamle Dame, idet hun satte sig tilrette. „Altsaa til Sagen." Medens Camilla trak en lille Lænestol hen ved Siden af Tanten i Sofaen og tog Plads i den, fortsatte Frøken Athalie: „Den gjælder selvfølgelig Gud Amor, og jeg gamle Jomfru, mener du, skal tage mig af den lille Knægt, ikke sandt?"

Camilla svarede, idet en lille Antydning af et Smil krusede hendes Læbe: „Ja, ham tror jeg nu nok, jeg selv kan hjælpe mig tilrette med. Men," tilføjede hun, og Panden trak sig i dybe Folder, „jeg maa optage en Kamp med Fader og Moder, og i den trænger jeg til din Hjælp."

„Og den er du sikker paa, hvis jeg finder, jeg bør komme dig til Hjælp," sagde Tanten. „Hvorfor ere dine Forældre imod dig? — Er dit Valg faldet paa en uværdig Person?"

„Det vil du bestemt ikke finde, Tante Athalie," svarede den unge Pige hurtigt. „Du har altid holdt meget af ham og talt smukt om ham — —"

„Ja, det tænkte jeg jo nok," nikkede den gamle Frøken, „det er din Ven fra Børneaarene, Eders Legekammerat, ikke sandt?"

„Jo, det er selvfølgelig Alexander," svarede Camilla, hvis Kinder og Øjne fik Farve og Glans, blot ved at nævne hans Navn.

„Og det Parti modsætte dine Forældre sig? Det prægtige Menneske — de maa jo være gale!“ —

„Men Ulykken er den, kjære Tante,“ forklarede Camilla, „at samme Dag, som Alexander og jeg vare blevne enige, kom Fader hjem fra Jagterne paa Vestenborg og var aldeles straalende, opfyldt af en Samtale, han havde havt med Grev Vesten, hvori denne i en løftet Stemning havde bebudet Sønnens, Stamherrens Hensigt, at frie til mig. Jeg har naturligvis nok mærket, at han tænkte paa noget saadant, men jeg har modtaget alle hans Tilnærmelser saa køligt, at jeg mente, han forstod det var en Afvisning. Jeg var den Aften hos Carstens, du veed Fruen er en Søster til Alexanders Adoptivfader, og jeg troer nok, ja jeg veed, at Alexander havde faaet den lille Familiemiddag arrangeret, thi jeg var den eneste Gjæst, for at vi To kunde komme til at tale sammen. Da jeg kom hjem den Aften, blev jeg yderst forbauset, da baade Fader og Moder, i den syvende Himmel af Henrykkelse, bebudede mig den store Ære og Lykke, der forestod mig. Jeg havde ikke havt til Hensigt at sige noget den Aften om Alexander, det var tværtimod en Aftale mellem ham og mig, at han Dagen efter vilde komme og tale med mine Forældre; det faldt ikke Nogen af os ind, at vi kunde støde paa Modstand. Da jeg nu imidlertid blev overøst med al den Begejstring, syntes jeg, det var rigtigst strax at bringe Fader og Moder bort fra al Tanke om min Ophøjelse til Grevinde Vesten, og meddelte dem derfor, at jeg havde givet Alexander mit Ja. Men saa brød Stormen løs. Den borgerlige Svigersøn, som Moders livlige Fantasi endogsaa fik degraderet til et uægte Barn, hvad i mine Øjne ikke vilde forringe Alexander, kunde der slet ikke være Tale om; der faldt saa skarpe Ord, at jeg samme Aften,

eller rettere Nat, thi den pinlige Samtale trak længe ud, skrev et Par Ord til Alexander, naturligvis uden at berøre min og Forældrenes Uoverensstemmelse, men hvori jeg bad ham opgive sit Komme den følgende Dag, og hellere skriftligt henvende sig til Fader som imorgen. Jeg kjender Alexanders Ømfindtlighed og let saarede Stolthedsfølelse og turde derfor ikke udsætte ham for et Sammenstød med Fader, der kan være saa saarende spydig, at det kunde fremkalde et ulægeligt Brud for lange Tider. Jeg var meget nedtrykt, og kun Tanken om, at du vilde tage dig af Sagen, hjalp mig gjennem de tunge Timer. Saa telegraferede jeg til dig i det Haab, at du, hvis du imorgen vil besøge Forældrene, vil være hos os, naar Alexanders Brev kommer, og saa lægge din store Indflydelse i Vægtskaalen."

Der blev en lille Pause, under hvilken Camilla kunde høre sit Hjerte banke, trods den ydre Ro hun bevarede. Endelig løftede Frøken Athalie sit Hoved og sagde, idet hun lagde sin Haand paa den unge Piges Arm: „Jeg skal gjøre mit Bedste, kjære Barn, jeg holder jo baade af dig og Alexander. Jeg haaber ogsaa det skal lykkes mig. Lægger jeg mit Guld i Vægtskaalen mod Grev Vestens, ganske vist store Adel, men tvivlsomme Rigdom, der har jo været Tale om at sætte Godserne under Administration — naa, de Detailler er det bedst, jeg gjemmer til dine Forældre, som sagt, jeg haaber at vinde Sejr, du skal see mit Barn det gaaer nok," og hun trykkede kjærligt den lille kolde Haand, som laae i hendes.

Camilla rejste sig hurtig og gik til Vinduet, som for at see ud af det, hun var altid vant til at kvæle ethvert Udbrud af Sindsbevægelse; den var nær ved at overmande hende nu, da Haabet voxede sig stærkere end Angsten og Sorgen.

Den gamle Dame saae efter hende og tænkte med et sejersikkert Smil: Det gaaer nok; kjender jeg min Broder og hans indolente Augusta ret, skal jeg nok faae dem til at stige ned af deres adelige Kjæpheste og dandse Galopade om Guldkalven; jeg har et Trumfkort paa Haanden.

Næste Dag Kl. 1 gik Frøken Athalie til Broder Christians Hjem. Det var lige efter deres Frokosttid, da traf hun dem sikrest.

Kammerherreinden var henrykt forbauset over sin kjære Svigerindes uventede Besøg. Sammen med den lille, kortfattede, i sin Ilterhed ikke altid elegante Frøken Athalie, var Kammerherreinden endnu mere fornem, langsom og indolent. Hun rakte hende sin bløde, buttede Haand, kyssede hendes Kind, bød hende Frokost, hvad taknemligst afsloges, og sendte sluttelig Bud ind efter Kammerherren, der heldigvis idag var fri for Hoftjenesten; han vilde blive saa glad overrasket.

Den høje, magre Broder Christian med det stereotype Hofsmil og den lidt dæmpede, behagelige Stemme, kom hurtigt.

„Velkommen min kjære Athalie, det var en uventet Glæde at see dig herinde," han rakte hende begge Hænder og trykkede varmt hendes.

„Det er ogsaa uventede Forretninger, som førte mig herind," svarede Søsteren.

„Dog ikke ubehagelige, haaber jeg," udbrød Kammerherren høflig medfølende.

„Det kan jeg endnu ikke afgjøre," afbrød hun lidt kort.

Kammerherreinden, som vidste, hvor magtpaaliggende det var for Familiens Ve og Vel, at de to Søskende stode paa saa god en Fod som muligt, fremkom nu, paa sin lidt slæbende Maade, med den Bemærkning: „Trænger du til Assistance i

nogen Retning, Christian eller jeg kunde yde den, kjære Athalie, veed du jo hvor gjerne vi ville gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt."

„Tak, det skal jeg ikke glemme," svarede Svigerinden.

Den kloge lille Frøken havde imidlertid ordnet sin Plan. Kom Frierbrevet, som hvert Øjeblik kunde ventes, var der en Mulighed for, at dets Indhold forblev uomtalt, hun maatte derfor forinden føre Samtalen, saa direkte som muligt, ind paa Emnet.

„Hvor er Camilla?" spurgte hun derfor pludselig.

„Hun og hendes Broder August gik en Tur lige efter Frokost," svarede Moderen, „hun lider en Del af Hovedpine og daarligt Humeur, det er vel Blegsot," og Kammerherreinden fejede hele denne ubehagelige Tilstand nedad den fløjelsbesatte Formiddagsdragt med sin fyldige, ringbesatte Haand.

„Hvorledes staaer Sagen nu mellem hende og Alexander?" henkastede Frøken Athalie.

Blodet spredte sig over Kammerherreindens runde Kinder, helt op under det lidt graasprængte Haar, da hun langsomt gav Spørgsmaal for Spørgsmaal. „Sagen mellem Camilla og Alexander — hvad i al Verden mener du?"

„Jeg mener nu, hvad jeg mente i Sommer paa Rosgaardsholm," svarede Frøken Athalie, „Christian og jeg talte lidt derom dengang; jeg troede, at vi Alle vare klarsynede nok til at see, hvorledes Barndomsvenskabet voxede sig til en varmere Følelse mellem de To."

„Aa, saadanne smaa Episoder forekomme jo oftere i en ung Piges Liv," sagde Kammerherreinden lidt overlegent. „Camilla har endnu ikke truffet noget Valg, det er jo ogsaa tidsnok."

Kammerherren, som havde staaet ved Vinduet, vendte sig nu mod sin Hustru: „Anstræng ikke dine diplomatiske Evner, kjære Augusta, hvis Athalie har bestemt sig for at overtage Rollen som Kirsten Giftekniv, vil hun sikkert forstaae at trænge tilbunds i Sagen.“

Kammerherreindens graablaa Øjne skjøde Vredeslyn mod Kammerherren. Men hun svarede behersket og stærkt betonende hvert Ord: „Maaskee; Forholdet er jo heller ikke vanskeligt at trænge ind i. Det ligner imidlertid ikke min kjære Athalie at blande sig i Sager, som ikke vedrører hende, og Camillas Valg har, mener jeg, Ingen noget at gjøre med uden hendes Forældre.“

„Du har fuldstændig Ret, Svigerinde Augusta, jeg plejer sandelig ikke at blande mig i uvedkommende Sager,“ bekræftede Frøken Athalie. „Jeg er imidlertid ikke alene Camillas Tante, men ogsaa hendes Gudmoder, og hertil kommer, at fra den Dag, jeg holdt det Barn i mine Arme over Daaben, har hun altid staaet mit Hjerte meget nær, som jeg ogsaa har hendes Tillid og Hengivenhed. Dette, synes jeg, giver mig en dobbelt Ret til at interessere mig for hendes Fremtid.“

„Athalie har Ret, Augusta,“ faldt Kammerherren hurtig ind. „Den gjensidige Hjertelighed, vi altid have glædet os over bestod mellem Camilla og den Slægtning, vi valgte til vor lille Datters Gudmoder, fordi hun var os kjærest af alle vore Kjære, giver Athalie Ret til vor fulde Fortrolighed i denne Sag. Det er sikkert kun den Bekymring, der i Øjeblikket nedtrykker dit Sind, som bragte dig paa det Vildspor, ikke at vilde tale helt ud med hende om denne Sag. Athalie sætter desuden ligesaa megen Pris paa sin adelige Fødsel som du og jeg, saa vi i hende sikkert vilde faae en Allieret.“

„Allieret, imod hvem?“ afbrød Frøken Athalie ham.

„Lad mig først forklare dig Sagen i sine Enkeltheder, kjære Søster,“ sagde Kammerherren, idet han satte sig ligeoverfor hende, „du vil da bedre forstaae vor Modstand mod din Protegée, Lieutenantens Frieri. Thi Frieriet er et fait accompli. Samme Aften, det skete, kom jeg imidlertid hjem fra Vestenborg, hvor Greven havde betroet mig sin ældste Søns Hensigt at anholde om Camillas Haand i den nærmeste Fremtid.“

„Og Udsigten til dette Trin opad paa Adelstrappen er det altsaa, som har bragt Alexanders Aktier til at synke,“ udbrød den gamle Frøken. „Jeg har idetmindste ikke glemt, at du, Christian, i Sommer udtalte din Glæde over et eventuelt Ægteskab mellem ham og Camilla, du kaldte ham dengang et godt Parti.“

„Det er han ogsaa fra et pekuniairt Standpunkt,“ sagde Kammerherreinden nu, „Christian og jeg have oftere talt derom, Ingen af os vilde have modsat sig det Parti, da vi Begge ere frisindede nok til at kunne se bort fra den uadelige Fødsel, hvor der findes sand, fin Dannelse, men da saa disse Oplysninger kom — —“

„Hvilke Oplysninger?“ spurgte Frøken Athalie, da Kammerherreinden ligesom betænkte sig paa at fortsætte.

„Der blev fra forskjellige Sider meddelt mig,“ begyndte Svigerinden atter, „at Adoptivfaderen staaer ham nærmere end den Mand, der i sin Tid blev udgiven for hans Fader. Drengen blev paatvunget sin Plejemoder, som vidste om Forholdet og tæredes hen fra det Øjeblik, hun fik ham i Huset. Alle urene Forhold ere saa modbydelige, og Ingen vil kunne fortænke os Forældre i, at vi ikke ønske vort Barn ind i dem;

havde jeg havt nogen Anelse herom tidligere, var han aldrig bleven mine Børns Legekammerat."

Der blev en lille Pause, saa begyndte Frøken Athalie: „Du er fuldstændig paa Vildspor med Hensyn til den Skygge, du mener hviler over Alexanders Fødsel, jeg kan bevise dig, hvorlidt man kan stole paa Rygter. Du veed maaske ikke, at min gamle, trofaste Jomfru Brandts Søster tjente hos Generalen, som dengang var Oberst, da Drengen kom der i Huset. Jeg stoler ellers ikke paa Tyendesladder, men hvad jeg har hørt gjennem de to prægtige Søstre, troer jeg paa, som havde jeg selv oplevet det. Det var Plejemoderen, der overtalte sin Mand til at tage Drengen til sig, da han knap sex Aar gammel, mistede sin Fader. Paa sit Dødsleje havde denne bedet sin Ven Generalen om at tage sig af Drengen. Han var en stakkels melankolsk Mand, nedbrudt paa Sjæl og Legeme; han havde giftet sig under sin Stand, med en Kvinde, om hvem Jomfru Brandts Søster intet bestemt vidste, men som hun formodede maatte være en daarlig Kvinde, da hun ikke havde beholdt, men havde maattet afstaae sit Barn, skjøndt ingen lovformelig Skilsmisse forelaa. See, saaledes hænger Sagen sammen. Alexander er lige saa ægtefødt som du og jeg, og vel er han ikke adelig født, men, fra han var Dreng, har han tænkt og handlet som en Adelsmand — Gud hjælpe os, det er mere end vi kunne sige om mangen højbaaren Adelsfælle — — —" hun havde talt sig varm og tav nu, idet hun tog dybt efter Vejret.

Kammerherren benyttede Øjeblikket: „Selv om jeg engang har fundet, at Alexander var et ønskeligt Parti for Camilla, og det har jeg slet ikke isinde at benægte, saa maa du dog forstaae, kjære Athalie, at Partiet med Grev Vestens Søn, og

du forstod vel, at det var Stamherren, er langt at foretrække. Dels er jeg, som født Adelsmand, Aristokrat nok til at foretrække, at min eneste Datter kommer til at indtage en saa fremragende Plads som en Lehnsgrevindes, og dels vil en Forening mellem vort Hus og en af vort Lands rigeste Godsbesiddere sikre hendes Fremtid langt mere glimrende, den vil ovenikjøbet hjælpe mig til at komme over den uheldige Pengekrise, hvori jeg for Tiden befinder mig. Du kjender den jo, kjære Søster, eftersom jeg for kort Tid siden bad dig støtte mig, du lovede mig Svar, naar vi samles ved Juletid paa Rosgaardsholm, hvorledes dette kommer til at lyde, veed jeg ikke, men ved Camillas Forbindelse med Grev Vesten vil jeg neppe behøve at besvære dig; mine Kreditorer ville give mig Tid — — — naa det er jo ganske vist et mere underordnet Hensyn, men jeg tog det dog med, som et lille Lod i Vægtskaalen."

Frøken Athalie havde et Par Gange været paa Nippet til at afbryde Broderens værdigt flydende Talestrøm, men hun beherskede sig, og først nu, da han tav, sagde hun temmelig rolig: „Var det ikke Lehnsgreve Vestens Søn, Stamherren, der afstedkom den meget kjendte Skandale med Doktor Brummers unge Hustru? — —"

„O, kjære, bedste Athalie, den Slags Historier foregaa jo i dusinvis imellem unge Herrer," udbrød Kammerherren, „hvem har ikke været ung og letsindig. Det er jo desuden næsten Aar og Dag siden, og man har intet ufordelagtigt hørt om ham siden den Tid, den Historie omtales aldrig mere."

„Jeg tænkte kun paa Augustas Ord — at alle urene Forhold vare hende saa modbydelige," svarede Frøken Athalie med et skarpt Blik paa Svigerinden.

„De Ord staaer jeg ved," svarede Kammerherreinden værdigt, „Ingen ønsker inderligere end jeg, at den unge Grev Adam ikke havde sat den Plet paa sit Navn. Men bedste Athalie, vi maa dømme de Unge mildere end den modne Mand, og jeg finder ikke, vi kunne drage nogen Parallel mellem den gifte Mands Troløshed og en ung ugift Mands Letsindighed."

„Ja saaledes stiller Spørgsmaalet sig jo ikke, da Alexander ikke er gift, og det er ham og Grev Adam her tales om," sagde Frøken Athalie ivrig, „jeg forstaaer ikke rettere, end at Meningen maa blive, at du finder det mere fordømmelsesværdigt at være et uægte Barn, end at sætte et saadant i Verden."

„Forivre dig nu ikke, bedste Athalie," tog Kammerherren tilorde, „det kunde jo aldrig være Augustas Mening."

„Ja, er det ikke din Mening, Svigerinde," udbrød den lille Frøken, „og er du overbevist om, at jeg ikke løber om med Nonsens, men kun meddeler, hvad jeg er vis paa er Sandhed, saa din Anke mod Alexanders Fødsel falder bort, saa maa du, efter dine Ord og mit Kjendskab til de høje Idealer for Livsførelsen, du plejer at fremsætte, absolut mene, at Alexander fra et moralsk Synspunkt, fra hvilket man aldrig har hørt noget ufordelagtigt om ham, maa være et bedre Parti end Grev Adam, har jeg ikke Ret?"

Der blev et Øjebliks Pause. Kammerherren aabnede Læberne for at komme sin Hustru tilhjælp, hun søgte aabenbart efter Ord, men hans Søster løftede afværgende Haanden. „Det er Augustas Mening, jeg ønsker at høre, kjære Christian, Kvindens Opfattelse af disse Forhold er, som Regel, finere, renere, noblere end Mandens, jeg lægger derfor større Vægt

paa hendes Ord end dine i dette Spørgsmaal, det næste vil jeg bede dig besvare."

Kammerherreinden var nu naaet saa vidt, at hun langsomt kunde fremsætte som sin Mening: „Jeg udtalte før, at Grev Adams Fortid har et mørkt Punkt — — —"

„Tilgiv, jeg afbryder dig," lød det hurtigt fra den gamle Frøken, „jeg nævnede ganske vist kun den Brummerske Historie, fordi det var den værste, mest offentlige Skandale; men Ingen af os ere uvidende om de kun altfor paavislige Rygter, der kjendes fra hans Bedrifter paa Faderens Godser, det blev idetmindste omtalt, mere end jeg syntes om, i Sommer, under Eders Besøg hos os; men altsaa — du mener?"

Svigerinde Augusta saae næsten arrig ud, hvis noget saa lidt aristokratisk kan tænkes om hende, da hun behersket svarede: „Jeg fastholder, hvad jeg altid har ment, at alle urene Forhold virke frastødende paa mig, og Ingen er mere oprørt end jeg over, at de existere. Men ser du, Athalie, som gift Kvinde og Moder til voxne Sønner har jeg set og hørt mere til denne Side af Verdenslivet end du og veed meget, jeg som yngre ikke anede existerede, men som det er umuligt helt at gaae udenom, helt at undgaae — — —"

„Ba—ba—bah, kjære Augusta," afbrød Frøken Athalie, man kan sandelig helt undgaae at give sin Datter til en Mand, hvis Renommée og Adfærd saa afgjort er En imod, som Grev Adams altsaa er dig."

„Hans øvrige Færd har jeg maaskee hørt omtale," yttrede Kammerherreinden roligt, „men da jeg dengang ikke anede, at han vilde komme til at interessere sig for Camilla, er det gaaet mig saa uændset forbi, at jeg nu ikke mindes det. I ethvert Tilfælde dømmer jeg aldrig efter løse Rygter — —"

„Undtagen naar det gjælder Alexander," mumlede Frøkenen.

Svigerinden lod, som hun overhørte den lille Sætning og fortsatte: „Saalidt som jeg er med til at udbrede dem. Om Mandens Forhold er det overhovedet saare vanskeligt for os Kvinder at have nogen Mening, og jeg henholder mig derfor i dette Tilfælde ganske til, hvad Christian mener og tænker derom. Men du undskylder vel, kære Athalie, at jeg en lille Stund forlader dig, da jeg maa skifte min Morgendragt, det er jo nu Visittid."

„Blot et Øjeblik, Augusta," Frøken Athalie standsede hende med en Haandbevægelse, „sig mig blot Et endnu, det Vigtigste i dette Tilfælde. Veed du Camillas egen Mening herom? Hvem hendes Hjerte drager hende til?"

„Et saa uudviklet Barn som Camilla, troer du, hun forstaaer sine egne Følelser," sagde Moderen koldt.

„Jeg haaber, at du ikke taler af Erfaring," sagde den lille Frøken med et fint Smil. „Du var i Camillas nuværende Alder, da du forlovede dig med Christian."

„Jeg var langt mere udviklet i mit nittende Aar, end Camilla er," svarede Kammerherreinden fornemt, og gik langsomt ind i sit Toiletteværelse.

Frøken Athalie vendte sig alvorlig mod Broderen. „Augustas Mening, hvis hun overhovedet selv kjender den, fik jeg ikke at høre; men jeg indrømmer, det maa være vanskeligt at komme til Klarhed, naar smaalige, verdslige Interesser skulle gjennemføres, samtidig med at man forsøger at opretholde store og skjønne Livsidealer."

Kammerherren trak lidt utaalmodigt paa Skuldrene. „Det er hellerikke let for Forældre at staae overfor den vigtigste

Afgjørelse, der skal træffes for Pigebørnenes Fremtid; det er derfor ikke saa underligt, om Tankerne løbe surr."

„Det er i hvert Fald sørgeligt, at de gjøre dette, netop paa et Tidspunkt, da Forældrene trænge til at have dem allerklarest," svarede Frøken Athalie lidt kort.

Kammerherren, der ikke for nogen Pris vilde opirre Søsteren imod sig, tav, lidt trykket i Sindet. Efter en lille Stund begyndte Frøken Athalie igjen:

„Du trænger altsaa til Penge, Christian?"

„Ja, som jeg skrev til dig," svarede han. „De store Udgifter til de voxne Sønners Uddannelse have medtaget mig haardt. Jeg er derved bleven sat noget tilbage, men det Hele er, som du veed, kun et Tidsspørgsmaal. Augusta arver jo sin gamle Tante, hun fyldte 90 i forrige Maaned, saa længe kan det ikke vare, førend vi kunne tilbagebetale Laanet, og Renter giver jeg selvfølgelig, som du selv bestemmer dem til, i den Tid Laanet varer. Kommer Camillas Ægteskab med Grev Adam istand, veed baade Augusta og jeg, at det gamle adelsstolte Menneske, som ellers intet vil ud med, vil give en saa stor Sum til hendes Udstyrelse, at jeg vil kunne dække det Værste dermed og bringe de mindre Kreditorer til Taushed. Camilla vil dog kunne faae et godt Udstyr — —"

„Ja paa Kredit," afbrød Søsteren ham. „Nej, Christian, den Manøvreren vil aldrig bringe dig paa Fode. Vil du tage mod Fornuft, saa vil jeg hjælpe dig ud over alt, hvad du nu sidder fast i."

Kammerherren saae forundret paa hende. Hvad betød den store og hurtige Imødekommen? Førend han imidlertid kom til Orde, bragte Tjeneren et Brev ind. Han vilde høflig lægge det til Side, men Søsteren, som sad ved Kammerherre-

indens Skrivebord, rakte ham den Brevaabner, der laae paa det med de Ord: „Læs du kun dit Brev.“

Kammerherren læste og rakte det til Frøken Athalie: „Læs selv, det er fra Alexander, han anholder om Camillas Haand.“

„Og I kunne virkelig betænke Eder paa, hvem af de to Mænd I ville give Camilla til, eller rettere, I betænke Eder ikke paa at kaste hende i Armene paa denne Greve. Jeg løber ikke med Rygter, taler aldrig om dem, jeg hører, men naar En af mine Kjæres Lykke staaer paa Spil, saa mener jeg, at jeg baade for guddommelige og verdslige Love kan forsvare at sige, hvad jeg veed, og desværre, hans Færd kommer let til min Kundskab, da det af Faderens Godser, han bestyrer, jo ligger lige op til Rosgaardsholm; han jager paa mine Enemærker, og da jeg færdes en Del blandt mine Fæstere, veed jeg med Vished mere om ham, end jeg skjøtter om. Og hvad Rigdommene angaae, saa kan jeg ikke troe andet, end at du maa have hørt, at hans Faders Affairer ere saa derangerede, at der er stærk Tale om at sætte Godserne under Administration.“

„Er det muligt?“ udbrød Kammerherren. „Naa,“ forsatte han, hurtig beroliget, „det vil vel kun staae paa nogle faa Aar, der er jo enorme Ressourcer.“

„Det turde dog være muligt, at Gjælden, eller rettere Ødelæggelsen er større end man skulde tro mulig,“ svarede Frøken Athalie, „der er spillet forfærdeligt op i lange Aarrækker, og bedrageriske Forpagtere have været gode Medhjælpere; man mener ikke, Godserne blive kvit og fri i de første tredive Aar.“

„Er dette virkelig muligt, Athalie?“ Kammerherren saae ganske betaget ud.

„Plejer jeg at fare med Tant eller Usandhed?“ spurgte hun kort.

„Nej, jeg veed jo, du var altid et komplet Sandhedsvidne,“ svarede Kammerherren overbevist. „At du veed alt dette, som jeg ikke har hørt noget om!“ tilføjede han forbauset.

„Ved Hoffet tales ikke om slige Ubehageligheder,“ mente Søsteren, „hvorimod vi Naboer paa Landet ikke kunne undgaae at komme ind i, hvorledes Affairerne staae; desuden har min gamle, trofaste Forpagter Holm Øjnene og Ørerne med sig, og Godsforvalteren paa Rosgaardseje har en fin Næse. Du kan stole paa, at jeg veed sikkert, hvad jeg siger.“

„Det er i Sandhed forbausende Meddelelser,“ udbrød Kammerherren.

„Ja ser du, kjære Christian,“ vedblev Frøken Athalie, „naar vi saaledes afføre Grev Adam Forgyldningen, baade materielt og moralskt, bliver der ikke meget andet end den tomme Titel at hige efter; naar dertil kommer, at Camillas Hjerte taler for Alexander, og at hun derfor, kjender jeg hende ret, aldrig siger ja til Greven, saa finder jeg, det var klogest, om du og Augusta gave de To Eders venlige Samtykke, istedetfor at have Ufred og Uhygge i Huset, Snak i Byen, den undgaaes ikke i Eders Kreds, og Eders eneste Datters nedbrudte Humeur og Helbred at see paa, thi Camilla vil, det veed du ogsaa godt, tage sig det meget nær.“

„Du taler varmt hendes Sag, Athalie,“ sagde Broderen med sammentrukne Bryn, „seer maaske ogsaa lovlig mørkt paa alle Forholdene. Baade Augusta og jeg glædede os saa-

meget til at see Camilla i en Stilling, hun netop saa brillant egner sig til at udfylde — —"

„Men hun gjør det bare aldrig, Christian," udbrød den lille Dame ivrig. „Hør nu, hvad jeg vil foreslaae dig," fortsatte hun roligere, „giv dit Samtykke til hendes og Alexanders Forening, naturligvis maa du faae Augusta til at blive enig med dig derom, giv det kjærligt og godt, og jeg lover dig at dække din Gjæld, selv om den viser sig at være meget større end den løse Oversigt, du gav over den i dit Brev. Du staaer dig bedre derved, end ved at flytte den omkring paa Grevens usikre Kredit, som du dog aldrig faaer Lejlighed til at benytte, thi du maa stadig fastholde, at Camilla aldrig i Evighed siger Ja. Betænk dig nu. Husk, Laanet er rentefrit, og skal først betales, naar du indkasserer Augustas Arv, saa faaer det gamle Skind da ogsaa Lov at leve uden at ønskes ned i sin Grav."

„Det fordrer Overvejelse, Athalie — jeg maa ogsaa tale med Augusta — —"

„Det er rimeligt," svarede Frøkenen. „Nu gaaer jeg ind og hviler mig en Timestid i Camillas Værelse, hun kan godt komme ind til mig ved sin Hjemkomst. Tal du imens med Augusta, opgjør tillige din Status, ja det vil da sige, kun hvis du gjør Camilla og Alexander glade; jeg vil kun hjælpe, naar jeg derved kan skabe Fred og Lykke i Eders Hus. Nu farvel saalænge, Klokken er ti Minutter over halvfire, saa er jeg herinde igjen ti Minutter over halvfem."

Kammerherren og hans Hustru vare ikke saalænge om at betænke sig. De vare i for forviklede Pengeubehageligheder, til ikke at ønske at komme ud derover.

Kammerherreinden var hysterisk glad over at Athalie

i rette Tid havde underrettet dem om Grevens letsindige Liv, saa at deres Barn ikke var bleven kastet hen til en Uværdig, saaledes tog hun nu Sagen. Kammerherren havde med lettet Sind skrevet en overmaade venlig Indbydelse til Alexander om at komme næste Formiddag, og Camilla, ja om hende behøve vi kun at sige, at hun var lykkelig.

Da Tante Athalie næste Dag havde set det unge Par og lykønsket dem af et varmt Hjerte, og da Elskeren kort efter forsvandt, fordi Tjenesten kaldte ham, og hun blev ene med Familien, der i høje Toner udtalte deres Taknemlighed for hendes betimelige Komme og redebonne Hjælp, sagde den lille Dame afværgende:

„Saa, saa, kjære Venner, lad nu det være godt. Og dog — vilde I vise mig Erkjendtlighed i den Form, jeg helst vil modtage den, saa vilde I kunne gjengjælde mig alt, hvad I mene jeg har gjort for Eder. Naar I nu til Højtiden komme til Rosgaardsholm, er jeg ikke længere ene om at modtage Eder. Jeg har nu i mit Hjem en ung Pige, som jeg holder af som mit eget Barn, og hende ønsker jeg, I skulle optage som hørende til Slægten, den jeg har indlemmet hende i ved at gjøre hende til min Plejedatter. Hun har faaet ligesaa god en Opdragelse, som alle de andre Unge i Familien, jeg har intet sparet paa den, og hun er en god, elskelig Pige, ville I være gode og hensynsfulde mod hende, er det mig, der vil være Eder taknemlig.“

Hun havde talt sig varm, og Taarer blinkede i de nu saa milde, gamle Øjne.

Kammerherren kom først til sig selv efter denne Overraskelse. „Er det den lille Pige fra Tyskland, du engang skrev om?“ spurgte han.

„Ja, og som I troede, jeg havde opgivet," svarede Søsteren, „men dertil holdt jeg for meget af hende."

„Vær vis paa, kjære Tante, at jeg skal holde meget af din Plejedatter," sagde Camilla i sin Lykke, „det vil falde mig let, nu jeg veed, hun er dig saa kjær."

Det var et ærligt Løfte; hvor svært det skulde blive hende at holde det, anede Camilla ikke dengang.

Hele den øvrige Familie gav lignende Løfter, skjøndt mange og blandede vare de Følelser, hvormed de gaves.

Kammerherren, Camilla og Alexander fulgte Frøken Athalie paa Banegaarden samme Eftermiddag. Lige førend Toget satte sig i Bevægelse, traadte Camilla endnu engang op paa Vogntrinnet, bøjede sig ind og kyssede Tanten ømt idet hun hviskede: „Gud velsigne dig, Tante, du kan ikke tænke dig, hvor stor min Lykke er." Hun maatte hurtig springe ned, da Afgangssignalet lød; Tanten nikkede smilende. „Det vil jeg haabe den er," tænkte hun, medens Toget satte sig igang, „thi jeg har sandelig betalt den dyrt."

IV.

Eva paa Rejse.

De faa Dages Ensomhed bleve langtfra tilbragte saa rolige paa Rosgaardsholm, som Eva først havde tænkt sig det.

Hele den lange Eftermiddag efter Frøken Athalies Bortrejse vandrede hun urolig omkring i Huset. Hun forsøgte at læse, at tegne, at sy, nej, intet vilde hjælpe. Hvorfor, o hvorfor havde Tanten ikke taget hende med? Hun var derinde i

Forretninger, saa havde hun, Eva, været overladt til sig selv, alt kunde da været udrettet saa let, uden at vække Mistanke — det var næsten ikke til at udholde at tænke paa. Klokken $8^1/_2$ bragte Kusken et Telegram — Frøken Athalie kom ikke hjem imorgen, Torsdag, først Fredag Kl. 8 Aften skulde Vognen hente hende paa Stationen.

Eva stod med Telegrammet i Haanden, Hjertet bankede, og Tankerne arbejdede, saa det næsten føltes smerteligt.

Var det muligt — turde hun, o turde hun blot.

Ved Gjennemlæsningen af Telegrammet havde hun pludselig faaet en Idee; kunde den gjennemføres, det var det store Spørgsmaal.

Bertelsen kom for at spørge, hvor Frøkenen ønskede Theen serveret.

„Herinde," svarede hun hurtigt og sad kort efter hyggeligt ved sin ensomme The, foran det store blussende Baal i Kakkelovnen i Dagligstuen.

Medens hun langsomt nød sin Yndlingsdrik, lagde hun den ene Plan vildere end den anden. Omsider modnedes dog en, som syntes hende udførlig. Da Bertelsen tog Thetøjet bort, bad hun ham sige til Jomfru Brandt, at hun ønskede at tale med hende.

Den gamle Pige kom hurtigt tilstede, øjensynlig fornøjet over at være kaldt paa. Hun elskede Frøken Eva og følte sig altid beæret over at have været eneste Medvider i sin Frøkens Hemmelighed, hvorfor hun ogsaa mente, at dette Barn, der saa at sige var voxet op under hendes Øjne, ogsaa hørte hende lidt til.

Med sit uimodstaaelig vindende Smil tog Eva imod hende.

„Kom og sæt Dem her hos mig, kjære Jomfru Brandt, jeg har noget paa Hjerte, som De vistnok kan hjælpe mig med.“

Jomfru Brandt nejede, satte sig paa Kanten af den Stol, Eva havde peget paa, og svarede paa sin sædvanlige hurtige Maade og med Anvendelsen af Ordet naturligvis, som hun udtalte som tullivis, paa alle mulige og umulige Steder: „Jeg skal tullivis gjøre mig al min muligste Flid for at opfylde, hvad Frøken Eva tullivis vil paalægge mig.“

„Tak lille Jomfru Brandt,“ sagde Eva. „De har saa ofte hjulpet mig, da jeg var Barn, naar jeg vilde overraske Tante Athalie, og nu stoler jeg igjen paa Dem.“

„Tullivis Frøken, det kan De tullivis,“ og i Følelsen af sin store Beredvillighed til at hjælpe, satte hun sig lidt fastere i Sædet.

„Jeg har længe ønsket,“ begyndte Eva lidt usikkert, men talte sig efterhaanden bedre ind i Æmnet, „at give Tante en Kunstgjenstand, som jeg veed vilde falde meget i hendes Smag, i Julegave, men da jeg kom i Tanker derom, var det alligevel for sent at skrive til Udlandet efter den, og der er det, jeg har set den. Muligt var det imidlertid, at jeg kunde faae den i Kjøbenhavn, men jeg kunde jo ikke rejse dertil, uden at Tante fik det at vide, og saa røg min Hemmelighed i Lyset. Men nu er der kommet Telegram fra Frøken Athalie, at hun først kommer hjem paa Fredag — see, hvis det nu var muligt, at jeg kunde rejse derind imorgen tidlig, saa kunde jeg være hjemme imorgen Aften igjen, det er den letteste Sag af Verden; men det, det drejer sig om er, om jeg kan gjøre Rejsen i al Hemmelighed, saa Ingen her paa Gaarden veed, at jeg er borte. Thi ser De, kjære Jomfru Brandt, jeg vil ikke have, at Tante maa faae den ringeste Anelse om at

jeg har været i Kjøbenhavn for at faae den Ting, thi kan jeg ikke faae den derinde, saa skriver jeg efter den til Udlandet til Sommer til hendes Fødselsdag, derfor maa hun slet intet vide derom. Kan De nu give mig et godt Raad om, hvorledes det kan lade sig gjøre?"

„Vil Frøken Eva tullivis være saa god at lade mig tænke lidt over det først, saa skal jeg tullivis see at finde ud af den Ting, den er vist ikke saa umulig."

Det varede heller ikke ret længe førend hun fremsatte sin Plan: „Se, Jomfru Mejer er vi tullivis af med, og iaften skal jeg raade Bertelsen til at bede Frøkenen om en Fridag imorgen, for at han tullivis kan besøge sin gode Ven, Mølleren ovre i Nabosognet; det gaar han gladelig ind paa, og saa er vi tullivis af med de to, der har deres Gang heroppe. Jeg overtager tullivis at varte Frøkenen op, og det kan jeg nemt gjøre, saa Ingen af Pigerne tullivis mærker andet, end som at jeg gjør min Pligt. Saa spiser jeg lidt dernede og saa ogsaa tullivis lidt heroppe, saa Karrene ere brugte, saa tænker Ingen over det. Frøkenen kan jo magelig gaae til Stationen imorgen tidlig, De gaar Dem en Morgentur i Haven tullivis, jeg stikker Nøglen i Laagen fra Kjøkkenhaven ud til Landevejen, saa kommer De den Vej, uden at nogen tullivis lægger Mærke til det. Imorgen Eftermiddag gaaer jeg til Stationen og besøger Kjøbmand Larsens Kone, som tullivis er en god Bekjendt af mig, saa gaar jeg derfra Kl. henad otte og venter saa lidt fra Stationen, til Frøkenen kommer, og saa følges vi ad hjem, jeg har Nøglen med til Laagen igjen, og skulde Gartneren eller en af Folkene møde os i Haven, hvor De forresten ikke pleje at være paa den Tid af Døgnet, saa har vi tullivis gaaet

en Tur i Haven, og saa tier jeg tullivis som en grundmuret Mur forresten. Se saadan kan det gaae."

Eva grundede en lille Stund derover, saa udbrød hun resolut: „Ja, det kan gaae og det skal gaae, væk mig saa endelig i god Tid imorgen, lille Jomfru Brandt; og hør, send Bertelsen op med lidt Frugt til mig, naar De har faaet ham til at gaa ind paa at bede sig fri imorgen, jeg siger bestemt ikke nej."

Jomfru Brandt rejste sig og nejede, men Eva rakte hende sin Haand. „De har altid været en trofast Veninde imod mig, og iaften har De atter gjort mig en stor Tjeneste, tag min hjerteligste Tak derfor."

Jomfru Brandt nejede dybt over den lille Haand, der nu laae i hendes haarde arbejdsvante, og sagde ganske rørt: „Ja, naar Frøkenen takker mig, saa siger jeg tullivis ærbødigst saa mange Tak."

Som en løssluppen Fugl fløj Eva den næste Morgen med Toget til Kjøbenhavn. Det var allerede højt op paa Formiddagen, før hun naaede derind. Først da hun traadte ud paa Perronen, vaagnede Angsten for mulig at møde Tanten, eller andre Bekjendte i den store By.

Jeg maa allerførst kjøbe mig et uigjennemsigtigt Slør, tænkte hun og skyndte sig ind i Omnibussen, som standsede foran hende. Paa Østergade steg hun ud og fløj opad Trappen til Bruns Kniplingshandel. Forsigtigt spejdede hun gjennem Døren, idet en Kunde kom ud derfra, der var kun en Dame derinde, som vendte Ryggen til hende. Hun kjøbte hurtig et tæt Sørgeslør og skyndte sig saa videre.

Nu følte hun først den nagende Sult, som kun den stærke Spænding hidindtil havde holdt nede. Kjæk under det tætte

Slør gik hun ind i Richards Konditori. Da hun her saae lutter fremmede Ansigter om sig, trak hun Sløret tilside, medens hun i Hast stillede sin Sult. Saa bad hun om en Vejviser og søgte ivrigt her den Mands Addresse, hun saa utaalmodigt længtes efter: Revil. Der var kun to af det Navn, og bestyrtet saae Eva, at de havde samme Addresse: Bredgade 200.

Han boer hos sin Fader, hvad gjør jeg nu? tænkte stakkels Eva, stirrende i Vejviseren, uden Anelse om de Blikke, som flere af Gjæsterne lod hvile paa den meget smukke unge Pige, som med et saa fortabt Udtryk stirrede ned i en Bog, der saa lidt egner sig til at vække Sindsbevægelse.

Hun tog sig imidlertid snart sammen, trak Sløret for Ansigtet og gik ud af Konditoriet. Om nogle faa Timer maatte hun atter være paa Banegaarden, der maatte handles. Rask gik hun nedad Gaden, og da hun i hver Spejlglasrude, hun passerede, havde forvisset sig om, at Ingen kunde opdage hendes Ansigtstræk bag det tætte Slør, tog hun Mod til sig og gik rask ind gjennem Porten i Nummer 200 i Bredgade. Portneren stod paa sin Trappenedgang. Hun henvendte lidt ængstelig det Spørgsmaal til ham, om han vidste, om Lieutenant Revil var hjemme?

Manden saae op og ned ad hende, medens han langsomt svarede, at han ikke havde været hjemme i den sidste Timestid, derfor kunde han ikke sige noget, men maaske hans Kone vidste Besked. Han havde neppe nævnet hende, førend hun stak sit Ansigt ud gjennem den halvt aabenstaaende Dør. Ogsaa hun stirrede skarpt paa den tæt tilslørede Dame, og, idet hun lod, som om hun ikke havde hørt hvert Ord, spurgte hun om, hvad Damen vilde vide.

Eva gjentog sit Spørgsmaal, skjøndt hun halvvejs fortrød

at være fremkommet med det her. Nej, Portnerkonen havde kun aabnet Porten for den gamle Herre, da han red ud, men ellers ikke lagt Mærke til hvem der gik, hun lagde kun Mærke til, hvem der kom. Men Damen kunde jo blot gaae op, Tjeneren eller Husholdersken vilde bedst kunde give hende Besked.

Eva skyndte sig ind paa Hovedtrappen, hvor hun standsede et Øjeblik for at overveje, da hørte hun Portnerkonens halvt undertrykte Fnisen og Mandens Ytring – at Herrerne deroppe ikke plejede at tage mod formummede Dàmer, saa smældede de Døren i efter sig.

Med blussende Kinder og bankende Tindinger stod Eva længe ved Foden af Trappen. Skulde hun vende om, rejse hjem uden at have talt med ham, uden engang at have gjort et Forsøg paa at træffe ham, nej, det var taabeligt, fejgt og dertil savnedes al Grund; fordi et Par uvidende Portnerfolk havde set uhøfligt paa hende og gjort Nar ad hendes formummede Skikkelse, burde hun ikke opgive, hvad hun i lange Tider havde higet utaalmodigt efter, og nu maaske om nogle Minutter kunde opnaae. Hun havde jo intet at frygte, uden at Tiden skulde løbe fra hende. Men hvis han nu ikke var hjemme? Hun samlede Tankerne, lagde hurtigt en Plan og fløj saa op ad Trappen til Stueetagen og ringede, uden at give sig Tid til at betænke sig.

Det varede noget, førend der blev aabnet. En ældre, temmelig svær Dame hilste afmaalt paa den tilslørede Skikkelse, der stod stum foran hende.

„De ønsker?“ spurgte hun efter en lille Pause.

Er Premierlieutenant Revil hjemme?“ pressede Eva sagte over Læberne.

„Nej, han er i Tjeneste," svarede den ældre Dame endnu stivere. Da Eva tav, spurgte hun atter efter en lille Pause: Hvem maa jeg hilse fra?

Nu havde Eva samlet sig. Hun saae op og sagde roligt: „Venter De Premierlieutenanten snart hjem?"

Stadig lidt mere knejsende svarede Damen: „Det er mig umuligt at sige, han kan komme strax og han kan komme senere — — men hvem skal jeg melde ham har været her? Hvilket Navn?"

„Navnet er ligegyldigt", sagde Eva, „men De vil maaske være saa venlig at sige ham, at en Dame, som har noget meget magtpaaliggende at tale med ham om, har været her. Kommer han hjem før Kl. 4, beder jeg Dem endvidere sige ham strax, naar han kommer, at jeg er paa Banegaarden, paa Hovedstationen i første Klasses Ventesal til Kl. 5,40, saa gaaer Toget, jeg maa rejse med. Naar han der spørger Schweitzeren om den Dame, der venter paa Premierlieutenant Revil, vil han vise ham til mig. Vil De endelig huske at meddele ham denne Besked strax ved hans Hjemkomst, thi træffer han mig ikke idag, kan det vare længe, før vi ses."

Den ældre Dame gjorde et lille Skridt tilbage og sagde med højt hævet Hoved: Damen maa undskylde, men den Besked ønsker jeg ikke at have noget med at gjøre. Jeg er en hæderlig Kvinde, der altid har kunnet gaae utilsløret mellem mine Medmennesker og har holdt mig udenfor al Maskepi og den Slags Ting, og jeg er for gammel til at begynde derpaa nu." Hvorpaa hun med et Brag smældede Døren i for den maalløse Eva.

„O min Gud, dette er frygteligt", stønnede den unge Pige og lænede sig skælvende til Trappens Rækværk. „Den onde

gamle Kvinde, hvorfor strax troe det værste.“ Taarer af Skam og Vrede trængte sig frem i hendes Øjne, sagte hulkende gik hun nedad Trappen og slap heldigvis ubemærket af Portnerfolkene ud paa Gaden. Hun skyndte sig videre, uden at ændse, hvorhen hun gik. Alt har været forgjæves, jeg har kun høstet Skam og Sorg, var hendes bittre Tanke. Hvad skal jeg dog gjøre for at faae ham i Tale, jeg stakkels ulykkelige Pige, naar kan jeg nu haabe at træffe ham. Grædende og ilde tilpas baade af Træthed og Ærgrelse naaede hun omsider Banegaarden. En varm Kop The oplivede hendes forkomne Tilstand lidt, men elendig og forknyt følte hun sig, da hun omsider atter sad i Toget og dampede hjemad.

Efterhaanden kom en lysere Stemning dog frem. Hvor glad maatte hun ikke være over, at Turen var løbet af som den var. Havde hun end ikke opnaaet at see Revil, saa var hun jo ikke værre stillet end om Morgenen, hun maatte være taalmodig, det var det Hele. Tiden gik jo, og Januar Maaned var ikke saa langt borte, saa vilde hun have bedre Held; var hun flere Dage i Hovedstaden, saa vilde hun og Revil sikkert mødes. Hvor heldigt, at hun var sluppen for værre Eventyr, Ingen havde set eller gjenkjendt hende, hendes Hemmelighed var stadig vel bevaret — men hvor var hun dog sulten.

Den trofaste Jomfru Brandt ventede paa hende ved Stationen, og ikke en Time efter, at hun havde forladt Toget, sad hun foran et udsøgt lille Maaltid i sin egen varme, hyggelige Stue, og hvor dejligt sov hun ikke den Nat, trods al sin Skuffelse. Glad modtog hun Tanten, der den næste Aften kom hjem.

Ja alting gik jo rigtig saa meget godt — nikkede Jomfru Brandt fornøjet til sig selv i Spejlet, da hun bandt sine Natkappebaand under Hagen, — skjøndt det tullivis er kjedeligt, at hun ikke fik Kunstværket.

V.

Udskriften paa Brevet.

Lille Juleaften modtog Frøken Athalie et Brev og udbrød halv forskrækket: „Fra Camilla, nu skal vi see, der er kommet noget ivejen for deres Komme.“

Da hun havde læst det korte Brev, saae hun imidlertid beroliget, ud og henvendende sig til Eva sagde hun: Ja, det er jo kjedeligt nok, men ikke saa galt, som jeg frygtede. Familien kommer, men Camillas Kjæreste kan ikke faae Permission, saa ham maa vi give Afkald paa.“

„Jeg vidste ikke, at hun var forlovet,“ sagde Eva.

„Det har hun ogsaa kun været i kortere Tid“, sagde den gamle Frøken, som ved sin Hjemkomst ikke havde omtalt den nye Forlovelse, for at undgaae ethvert Skin af, at Telegrammet havde kaldt hende derind i den Anledning. Denne Forholdsregel gjaldt egentlig nærmest Jomfru Brandt; hun havde set og hørt saameget til Familien i sin lange Tjenestetid, at hendes Herskab med Grund frygtede hendes Combinationsevne. Nu mente hun derimod, Øjeblikket var kommet, og skyndte sig afsted for at træffe sin Husjomfru, samtidig meddelende hende Forlovelsen og at Kjæresten var forhindret i at følge med til Julefesten paa Rosgaardsholm.

Klokken tre kjørte Vognene til Stationen paa selve Juleaften for at hente Gæsterne. De ventedes med stor Ro af Frøken Athalie, som mente nu at have forberedt alt saaledes, at Evas venlige Optagelse i Familien var sikret. Hofjægermesteren vilde ikke forstyrre hendes tillidsfulde Sindsstemning, men han var langtfra uden Frygt for Udfaldet. Eva følte ingen Uro, dertil havde hun altfor travlt med at smykke Værelserne

og Juletræet, der stort og prægtigt var stillet i Bibliotheksalen ved Siden af den store Sal. I Spisestuen stod Bordet festlig dækket, det havde hun ligeledes pyntët med fine Grangrene og Drivhusblomster og Planter, og tilfreds med sit Værk naaede hun knap at blive færdig, førend Vognene rullede ind i Gaarden. Hun ilede til sit Værelse for at blive festklædt, medens de Rejsende ordnede deres Omklædning.

Da Eva en lille Time senere, henrivende sød i sin elegante, smagfulde Dragt, med en klædelig, lille Undseelse ved Tanken om alle de undersøgende Blikke, der vilde møde hende, traadte ind i Frøken Athalies Dagligstue, vare alle Gjæsterne samlede, med Undtagelse af Grevinden.

Frøken Athalie rejste sig hurtig ved hendes Indtrædelse, lagde kjærligt hendes Arm i sin og førte hende hen foran Kammerherreinden og Kammerherren, som stod ved Kaminen bag sin Hustrues Stol. „Her bringer jeg Eder det lille nye Familiemedlem, som har sin Plads i mit Hjem som i mit Hjerte, jeg haaber, Eders ogsaa vil aabne sig for hende, naar I lære hende at kjende," sagde hun bevæget.

Kammerherreinden rakte Haanden ud, trak den unge Pige ned til sig og kyssede hende paa Panden med et kort, men ikke uvenligt: „Velkommen i vor Slægt, kjære Barn."

Kammerherren gav hende begge Hænder, saae et Øjeblik taus paa det milde Ansigt, der saae op i hans, og sagde smilende: „Med et saadant Ansigt kan det ikke være svært at finde Vej til Alles Hjerte."

Camilla havde rejst sig op og stod nu bag ved hende. Hun drejede hende let rundt imod sig, og da det smukke Ansigt med det usigelig vindende Udtryk saae ind i hendes eget, tog det hende med Storm, hun lagde Armen om hendes Liv og sagde aabnere og kjærligere, end hun plejede at udtale

sig: „Lad os To forsøge at holde meget af hinanden, for mig bliver det neppe vanskeligt.“

Eva saae glad ind i de mørkebrune Øjne, som lyste hende saa mildt imøde og svarede frejdigt: „Sikkert heller ikke for mig.“ Saa kyssede de to unge Piger hinanden.

Nu traadte Camillas ældre Brødre Frits og August til, to overmaade moderne og soignerede Herrer, Frits, den ældste, tilmed ualmindelig smuk. De rakte „den nye Kusine“, som de udtrykte sig, Haanden, lykønskende Familien til denne Tilvæxt af Ungdom og Skjønhed. Eva rødmede og lo og dermed var Optagelsen i denne Gren af Slægten endt.

Frøken Athalie havde for anden Gang kastet et utaalmodigt Blik paa Uhret, Hofjægermesteren gjorde sit Bedste for at vedligeholde Samtalen, som under Forventningen truede med at gaae istaa. Den iltre Værtinde tabte nu Taalmodigheden og vilde netop give Ordre til at rette an, da Eva beroligende lagde sin Haand paa hendes Arm, hun havde hørt lette Trin udenfor.

Grevinde Garben traadte ind. Hun var i let Sørgedragt, violet Fløjel med sort Perlebesætning, en høj, lidt fyldig Blondine, hvid og rød med bløde, uregelmæssige Træk og kolde, lyseblaa Øjne.

„Jeg haaber, at Du ikke har ventet paa mig, kjære Tante,“ sagde hun med sin klangløse, dæmpede Stemme, idet hun kyssede den gamle Dames Kind.

„Ja, det plejer jo at være et af dine daglige, forgjæves Haab paa Rosgaardsholm, min gode Charlotte,“ svarede hendes Tante. Men lad mig nu benytte den korte Tid før Anretningen til at forestille dig den nye Kusine, jeg skrev til dig om.“

Grevinden vendte sig mod Eva. Et Øjeblik spærredes de

lyse Øjne op i stor Forbauselse, i det næste rakte hun smilende Eva Haanden og sagde: „Er det Dem, der er min nye Slægtning? Vi har set hinanden før, eller rettere jeg har set Dem, thi jeg troer rigtignok ikke, De lagde Mærke til mig.“

„Nej, jeg mindes ikke at have set Grevinden før,“ sagde Eva forvirret rødmende under det lyse Blik, der iagttog hende saa skarpt.

„Hvor og naar har du set Eva“, udbrød Frøken Athalie.

„Det er omtrent en fjorten Dages Tid siden“, svarede Grevinden roligt, med Øjnene ufravendt fæstede paa Eva. „Jeg spiste tilfældig den Dag min ensomme Frokost hos Richardt. Medens jeg sad der, kom en tæt tilsløret Dame derind og forlangte ligeledes noget Frokost. Hun havde taget Plads ligeoverfor mig, og da hun løftede Sløret for at spise, saae jeg det samme nydelige lille Ansigt, som du nu forestillede for mig, som Kusine Evas.“

Grevinden tav og saae sig om i Kredsen. Alle havde lyttet til hendes Beretning og saae paa Eva, som, dybt rødmende og med sænkede Blikke, stod lidt bag ved Frøken Athalies Stol.

Denne havde uafbrudt set paa Grevinden, medens hun talte. Nu smilede hun og sagde: „Det samme Ansigt har du alligevel ikke set, min kjære Charlotte, men vel maaske En, der har nogen Lighed med Eva, thi hun har i de sidste to—tre Maaneder ikke været en Dag borte fra Rosgaardsholms nærmeste Omegn. Ligheden har vel heller ikke været saa stor, som du mener, du er jo lidt nærsynet.“ Hun vendte sig nu mod Eva, „Du seer jo ganske betuttet ud, du Smaa, ved Tanken om, at en anden Kvinde løber om i Verden og ligner dig, saa nærsynede Folk kunne tage Fejl af Eder.“

Eva bøjede sig og kyssede den gamle Dames Kind. Grev-

inden trak paa Skuldrene og sagde henkastet: „Ja, saa var det vel en Fejltagelse.“

Bertelsen meldte, at der var serveret, og Alle begave sig ind i Spisestuen. Ved Desserten proponerede Frøken Athalie, at Familien skulde drikke Dus med Eva; Ceremonien blev gjennemgaaet, og Eva havde nok at gjøre med at huske Tante- og Onkel-Titlen.

Juleaften var endt, Julesalmerne sungne, Gaverne fordelte, Stemningen tilsyneladende fornøjelig. Herskabet havde været en kort Stund tilstede ved det store, rigeligt med Gaver forsynede Juletræ, som var opstillet i Folkestuen for Folkene og alle dem, der vare, om end aldrig saa lidt, knyttede til Gaardens Bedrift.

Først sent skiltes man ad, og det var derfor ogsaa akkurat, Alle naaede at blive færdige, da Vognene kjørte frem næste Dag til Kirkefarten. Grevinden blev hjemme; stærk Hovedpine maatte bære Skylden.

Efter Frokosten gik hver til sine Enemærker. Da de Fleste, henad Middagstid, efterhaanden samledes i Dagligstuen, sad Frøken Athalie der allerede ved Skrivebordet.

Da Eva kom ind, rakte hun hende sit færdige Brev. „Vil du besørge dette ud til Bertelsen, siig han maa sørge for, at Karlen strax bringer det til Posten, Klokken er mange.“

Camilla tog et Brev op af sin Lomme: „Vil du tage dette med for mig, kjære Eva?“

Frits, som stod imellem hende og Eva, tog det for at række det til denne sidste, og sagde spøgende højtidelig: „Besørg det med Omhu, husk det er et Kjærestebrev.“

Eva smilede og saae paa Brevet, Blodet foer hende op i Kinderne, ja helt op under det askelyse Haar. „Alexander Revil! Er han din Kjæreste?“

Camilla saae op. „Ja, kjender du ham?“

„Nej, slet ikke,“ svarede Eva, synlig forvirret.

„Kjender du ham ikke?“ spurgte Camilla nu, højlig forundret over den Virkning, hans Navn havde gjort paa Eva.

„Nej, nej, jeg har aldrig engang set ham,“ fralagde Eva sig ivrig, altfor ivrig til at blive troet.

Kammerherreinden og Grevinden vexlede et meget sigende Blik.

Tante Athalie, som beskjæftiget med at ordne sine Skrivematerialer, ikke havde lagt Mærke til den lille Ordvexel, udbrød nu: „Skynd dig dog med Brevet, lille Eva, jeg sagde dig jo, at det hastede.“

Eva fløj afsted og kom ikke tilsyne igjen, førend Middagssignalet blev givet.

Camilla var usædvanlig tavs og tankefuld under Maaltidet. Mange Tanker vare i Mellemtiden fløjne gjennem hendes Sind. Det var faldet hende saa let den foregaaende Dag at slutte sig til Eva, hun følte sig sympathetisk stemt for hende; desuden ønskede hendes taknemlige Hjerte saa inderligt at opfylde Tante Athalies Bøn; men hvad skulde hun nu tænke om Eva. Var hun ikke sandru, var det umuligt for Camilla at slutte sig til hende, hun kunde ikke faae Tillid til den, hun engang havde truffet i Usandhed. Og hvor besynderligt af Eva at ville skjule, at hun kjendte Alexander, det var jo en fuldstændig tilladelig, ligegyldig Sag. En underlig usikker, uhyggelig Følelse sneg sig gjennem den unge Piges Hjerte. Hun tilbageviste den energisk, der kunde ikke være nogen Grund til Evas Forvirring, det havde været tilfældigt, maaskee havde et lignende Navn en særegen Betydning for hende, der var ingen Grund til ikke vedblivende at søge at vinde den nye Kusines Venskab.

Resultatet af denne Tankerække var, at hun, medens Kaffen serveredes i Kabinettet, satte sig hen til Eva. Tante Athalie saae det og nikkede venligt over til dem. „Veed du om mit Brev saa kom bort i rette Tid, Eva?“ spurgte hun. Eva saae tankefraværende og lidt anstrængt hen paa hende, hun havde aabenbart ikke hørt, hvad Frøken Athalie sagde. Den gamle Dame gjentog sit Spørgsmaal.

„Jo, det gjorde, Tante,“ svarede Eva kort.

Efter en lille, trykket Pause sagde Camilla: „Veed du Eva, det forbauser mig, at du slet ikke har hørt min Kjærestes Navn nævne førend idag.“

Eva saae med et halvt Smil op paa hende og sagde: „Jo, jeg hørte, naar han blev omtalt, at han hed Alexander, men har tilfældig ikke hørt Efternavnet. Tante Athalie fortalte mig overhovedet først igaar, at du var forlovet.“

„Først igaar“, gjentog Camilla, „saa er det ikke saa underligt, at du ikke har hørt det.“

„Han er jo Landofficer, ikke sandt?“ spurgte Eva.

„Jo,“ svarede Camilla, „naa det har du dog hørt?“

„Ja,“ Blodet foer atter op i Evas Kinder, „Tante sagde vist, at du var bleven forlovet for kort siden med en Landofficer.“

Camilla tav; det var, som kom atter noget uklart mellem hende og Eva. Hun fik imidlertid snart Bugt med denne Følelse. Den Uret, der ikke kunde bevises, existerede egentlig ikke for hende, hun hengav sig ikke til løse Fantasterier.

Hun saae pludselig op og spurgte: „Har du nogensinde set Tantes Familiealbum?“

„Nej, jeg aner ikke engang, at et saadant existerer,“ svarede Eva.

„Jovist gjør det,“ og Camilla lo, „men Tante gjemmer det

under Laas og Lukke, hun holder ikke af, siger hun, at hendes Nærmestes og Kjærestes Ansigter skulle kigges paa af Alle og Enhver, der kommer til Rosgaardsholm."

Eva smilede. „Hvor det ligner hende. Jeg vilde gjerne see det Album."

„Ja, jeg kunde deri vise dig et udmærket Billede af Alexander," sagde Camilla.

Det forræderiske Blod skød atter helt op i Evas Tindinger, da hun henrykt udbrød: „Et Billede af Alexander, o ja, lad mig see det." Hun rejste sig hurtig og løb hen til Frøken Athalie for at bede om at maatte laane det, og kort efter sad hun og Camilla bøjede over det.

Eva vendte ivrigt Bladene, hun gjenkjendte i alle de forreste Billeder – Hofjægermesteren, hele Kammerherrens Familie, saa en Række Herrer og Damer i gammeldags Dragter, en Del Børnebilleder, omsider to unge, civilklædte Herrer. Her standsede hun og bøjede Hovedet som for at see endnu bedre. Camilla studsede. Eva havde sagt at hun ikke kjendte, aldrig havde seet Alexander Revil, og saa fandt hun selv hans Billede og stirrede nu uafbrudt derpaa. Camilla sad lidt og iagttog hende, saa sagde hun: „Det er det bedste Billede, der existerer af Alexander."

„Aa ja, din Kjæreste, det er ham, ikke sandt?" spurgte Eva, idet hun pegede paa det ene Billede.

„Jo, det gjættede du udmærket," svarede Camilla med et lille Stænk af Spot i Stemmen.

Forvirret og dybt rødmende bladede Eva hurtigt videre. Idetsamme kom Hofjægermesteren og satte sig hos de unge Piger, men da han henvendte sine første Ord til Camilla, rejste Eva sig, tog Albumet med sig, som for at gjemme det, men

skyndte sig saa til sin egen Dagligstue, hvor hun, efter først at have aflaaset Døren, aabnede Albummet paa samme Sted, hun sidst havde set, og fordybede sig i Betragtningen af det.

Medens dette foregik i Kabinettet havde de to Brødre, Frits og August Rosgaard røget deres Cigarer til Kaffen i Billardstuen, af og til givende Ballerne et Stød, uden egentlig at spille, Begge vare ligesom optagne af andre Tanker. Omsider udbrød August:

„Hvor den lille Eva er et Fandens nydeligt Pigebarn."

„Er det Resultatet af din lange, tause Grublen?" spurgte Frits overlegent.

„Skal det være aandrigt?" gav August tilbage, „saa er du ualmindelig tarvelig oplagt iaften."

„Desbedre for dig, ung August; saa meget mere glimrende vil din Aand komme til at lyse, naar vi atter vende tilbage til Damerne," fortsatte Frits drillende.

August lod som om han overhørte Ordene og gik til Vinduet, hvor han trak Gardinerne til Side. „Tænkte jeg det ikke nok," udbrød han, „det var saa snetykt før, da jeg var lidt nede i Haven, og nu vælter det ned. Hør, veed du hvad Frits, vi maa have en Kanetur i Gang imorgen. Skal vi forhøre om de to smaa Kaner ere i Orden, saa kjører vi for de to unge Piger, du og Camilla i den forreste som de to ældste, og Eva og jeg bagefter. Hvad siger du om den Idee?"

„Kaneturen synes jeg kan være meget god," svarede den ældre Broder, „men det Høfligste vil dog nok være at lade Damerne selv vælge deres Kjøresvende."

„Ja, du er lumsk nok, Broder Frits," sagde August med vrede Øjne, „du stoler paa, at Camilla vil vælge mig, du veed, hun plejer at foretrække mit Selskab for dit."

„Hvad du ikke lader til at være hende taknemlig for," lo Frits. „Men lad os bare ikke forivre os over Camillas søsterlige Kjærlighed, men bestræb dig for at være høflig mod Damerne, det er dog paa Tiden, du lærer at omgaaes dem som et nogenlunde dannet Menneske."

„Vil du undervise mig deri?" spurgte August spydigt.

„Nej, saa utaknemligt et Arbejde paatager jeg mig ikke, jeg gaaer ind til Damerne."

Herom vare Brødrene enige, og kort efter traadte de ind til det øvrige Selskab.

Man havde herinde ogsaa opdaget det stærke Snefald, og Kanerne vare netop paa Tale. Anden Juledag skulde hele Selskabet spise paa Rosgaardseje, og Hofjægermesteren var, da Brødrene traadte ind, optagne af at ordne en Kanetur gjennem Godsets pragtfulde Skove, forudsat at Vejret blev smukt næste Dag, saaledes at den kunde ende paa hans Gods ved Spisetid, Klokken halvfem.

Han vilde da selv kjøre den dobbelte Kane for sin Søster og Svigerinde, Kammerherren og Grevinden, og de fire Unge kunde saa ordne sig som de selv vilde i de to Enspænderkaner, der fandtes paa Rosgaardsholm, og en tredje, som han vilde sende over næste Morgen.

Eva kom nu ind, samtidig med at Theen blev serveret. Planen om Kaneturen blev forelagt hende, men hun, saavel som de andre Damer, lode ikke til at være videre begejstrede derover, naar undtages Frøken Athalie, der strax havde vist Sympathi for den. Hun holdt af den hurtige Fart og elskede Skovene om det gamle Fædrehjem, der for hende vare de skjønneste paa Jorden.

„Men Eva," udbrød Frøken Athalie, „hvad gaaer der af

dig? Jeg troede du vilde juble af Glæde over en Kanetur, og saa seer du saa koldsindig ud derved, som om den ikke angik dig."

Eva gik hen til Tanten og bøjende sig lidt ned til hende sagde hun mildt: „Jo, kjære Tante, jeg vil meget gjerne med paa den Tur; naar jeg saae ud, som om jeg ikke glædede mig dertil, saa var det vist blot, fordi jeg i Øjeblikket ikke rigtig opfattede det."

„Er du syg, Eva?" spurgte Tanten bekymret, uden at ændse hendes Forklaring, „du seer saa bleg ud og dine Øjne ere røde, som om du havde grædt."

Atter farvedes Kinder, Pande og Hals brændende røde, da Eva svarede: „Aa, det har intet at betyde, kun en temmelig stærk Hovedpine, jeg gjorde maaske bedst i at gaa op."

„Vil du ikke først prøve en Kop varm The?" Det var Frøken Athalies Universalmiddel for alle Upasseligheder.

Men nu stod Hofjægermesteren pludselig ved Siden af dem. „Barnet har Ret, hun trænger til Ro, Athalie; hendes Jomfru kan jo bringe hende Theen op. Gaa du iseng, lille Eva," vendte han sig til hende, „saa du imorgen kan møde med røde Kinder og glade Øjne til Kaneturen, og komme som min lille muntre Gjæst til Rosgaardseje."

Eva smilede taknemligt til ham. Frøken Athalie slap hendes Haand, kyssede hende ømt paa Pandèn og svarede: „Ja, gaae min Skat og sov dig rask."

Hofjægermesteren lagde hendes Arm i sin, og idet han langsomt førte hende over Gulvet til Døren, sagde han med en Bøjning af sit Hoved mod den øvrige Familie: „Eva siger Godnat — og forsvinder," tilføjede han, idet han lukkede Døren efter hende.

Frøken Athalie saae kjærligt paa ham, da han vendte tilbage til hendes Stol. „Hvor du holder af min lille Pige, Edvard.«

„Ja, jeg kan godt lide hende,“ svarede han roligt, „hun er en sjelden indtagende lille Person.“

Da Frøken Athalie den Aften lagde sit Hoved paa Puden, gjentog hun i Tankerne hans Ord i en lidt opirret Stemning: — „jo, jeg kan godt lide hende, — det er lovlig lidt, Broder Edvard, — men han har jo endnu ikke været ret meget sammen med hende, tænkte hun beroliget videre — — det kommer nok, du begynder jo dog at indsee, at hun er en sjelden indtagende lille Person.“

Den samme Sætning gik ogsaa igjen i Camillas Tanker, da hun, efter at have afskediget Kammerjomfruen, var ene i sit Værelse.

Ja, Onkel har Ret, indrømmede hun i Tanken, men der er noget uforstaaeligt ved hende alligevevel — og hun gjennemgik Aftenens Oplevelser endnu engang. Eva maatte jo have kjendt Alexander — oplevet et eller andet med ham — — — men nu fløj Blodet op i hendes Kinder — Eva og Alexander have noget hemmeligt sammen, noget, Eva behøvede at benægte og rødme ved — nej, nej, det var umuligt. Alexander var Hæderligheden og Æren selv. Hun smilede ved Tanken om det Umulige i at tiltro ham en Handling, der skyede Lyset, blev næsten vred paa sig selv, fordi hun blot et Øjeblik havde kunnet huse en saadan Tanke. Hvor taabeligt af mig at sidde her og gruble over den Sag, det Hele lader sig vistnok let forklare, men spørge Alexander derom, nej aldrig, det vilde jo see ud, som havde jeg tvivlet om ham —. Nej, Alexander, nej, aldrig skal Skyggen af nogen Tvivl rejse sig imellem dig og mig.

Med denne Tanke faldt hun isøvn.

Da Kammerherreinden var ene med sin Ægtefælle i Soveværelset, begyndte hun: „Den lille Eva lader til at have fordrejet Hovedet baade paa Athalie og Edvard; det er da et urimeligt Væsen, der bliver gjort af hende, synes jeg.“

„Hun er nu ogsaa, som Edvard sagde, en sjelden indtagende lille Person,“ svarede Kammerherren med Varme.

„Hun har vel det, man kalder Herretække,“ yttrede hans Hustru halv fornærmet, „siden alle Mænd, baade gamle og unge, komme i Extase over hende. Jeg saae nok, hvorledes baade Frits og særlig August fulgte hende med Øjnene. Herretække,“ gjentog hun, trækkende Ordet ud i det længste, „det er en modbydelig Egenskab for en Kvinde.“

„Saa glæd dig over, at du ikke har den og aldrig har havt den, min Kjære,“ sagde Kammerherren, idet han stoppede Dynen godt om sig.

Kammerherreinden værdigede ham intet Svar, men Tanken om Eva fremkaldte dybe Rynker i hendes Pande os fyldte hendes Sind med Ærgrelse. Meget fortrædelig lagde hun sig til Ro, noget, der desværre hyppigt hændte hendes Naade.

VI.

Hvad Grevinden havde set.

Næste Morgen samledes Alle ved Frokosten, som Skik og Brug var paa Rosgaardsholm. Eva mødte atter med røde Kinder og klare Øjne, hun havde sovet godt, og i Morgentimerne tænkt alvorligt over Mangt og Meget. Resultatet blev, at der jo ingen Grund var til at sørge, Alt kunde endnu klare sig til

hendes Tilfredshed. Om nogle faa Uger vilde hun komme med Tanten til Kjøbenhavn, hun vilde da faae Alexander Revil i Tale, han vilde ganske sikkert blive højlig forundret over at see hende, men alle Misforstaaelser vilde vige for Sandheden, og i Ventetiden vilde hun være forsigtig og taalmodig.

Camilla havde, som vi vide, allerede om Aftenen bragt Ro i sin Tanke, da hun desforuden havde faaet et langt, kjærligt Brev fra Lieutenant Revil, kom ogsaa hun med straalende Øjne og et fornøjeligt „Godmorgen Allesammen," ind i Værelset.

Tante Athalie saae glad paa de to unge, smukke, friske Ansigter. Hun kom strax frem med sin Kanefartsplan, og begge hendes to Yndlinge, som ogsaa alle fire Herrer gik med Glæde ind paa den i denne frostklare, stille Formiddag. Grevinden derimod bad sig fritaget for den Fornøjelse, hun blev saa let forkølet, og vilde hellere, hvis hendes kjære Tante ikke havde noget derimod, kjøre i Landaueren ved Middagstid, direkte til Rosgaardseje. Det Arrangement foretrak Kammerherreinden absolut ogsaa, og Turen ordnedes nu saaledes, at Hofjægermesteren skulde kjøre for Kammerherren og Frøken Athalie i den store Kane, og de fire Unge i de to smaa Enspændere.

Medens alle Aftaler nu bleve trufne om Tid, Vej, Toiletternes Befordring o. s. v., vendte August sig til Eva, hvis Sidemand ved Bordet han behændigt havde sørget for at blive, hvilket var saameget lettere for ham, som Frits var bleven forsinket paa sit Morgenridt, og endnu ikke havde indfundet sig, da man gik tilbords.

August havde saaledes Tiden for sig, og forsøgte at indlede en interessant Konversation, førend han fremkom med sin Anmodning om at maatte kjøre for sin nye Kusine Eva.

„Finder du, Camilla er smuk, Eva?“ spurgte han med lidt dæmpet Stemme.

„Ja, det er da umuligt andet,“ svarede hun og saae over paa Omtalte. „Det synes du vel ogsaa?“

„Ja, naturligvis.“ Saa blev der en lille Pause. Det var forbistret ærgerligt, saa vanskeligt det idag faldt ham, der ellers kunde snakke med Damer uden Anstrængelse, at finde paa, hvad han skulde sige.

Eva kom ham til Hjælp med det Spørgsmaal, om han fandt sin nye Svoger smuk?

„Ja, det kan du tro han er,“ udbrød den unge Mand, „han er den smukkeste Officer i hele Regimentet, ja maaske i hele Armeen.“

„Det er meget sagt,“ Eva lo. „Kan du forresten lide ham? Ja,“ tilføjede hun hurtigt, „det er vel egentlig dumt at spørge om, da han kun saa kort har været din Svoger.“

„Jamen jeg har jo kjendt ham, fra jeg var en lille Dreng,“ svarede August, lykkelig over at have fundet et Emne, han var saa godt hjemme i.

„Har du kjendt ham saalænge,“ Eva var synlig interesseret. „Saa maa du da være paa det Rene med, om du finder ham elskværdig eller ej.“

„Han er en rigtig brillant Kammerat,“ svarede August, „skjønt han jo nok kan have sine Særheder — —“

Her blev Augusts Veltalenhed afbrudt af Kammerherreinden, som ivrigt spurgte ham om en Familie, som det lod til, han kom meget sammen med. Førend han endnu havde faaet alle Moderens Spørgsmaal besvarede, kom Frits ind ad Døren.

Han bad sin Tante undskylde Forsinkelsen, hilste paa Selskabet og satte sig paa sin Plads ligeoverfor Eva, idet han hurtigt sagde: „Og jeg seer, at alle tre Kaner ere trukne frem; det bliver altsaa til Alvor med Kaneturen. Have Damerne valgt deres Kavallerer allerede? Jeg tør vel endnu haabe at faae en eller anden af Damerne at kjøre for?“

„Ja, mange Damer at kjøre for ere vi ikke,“ svarede Frøken Athalie, smilende til ham. „Din Moder og Charlotte ville ikke deltage i Turen, og har du ønsket at kjøre for mig,“ tilføjede hun spøgende, „bliver det en Skuffelse, thi jeg kjører med begge mine Brødre, to Herrer er det mindste, der kan tilfredsstille min Ærgjærrighed.“

„Og hvem af de to unge Damer faaer jeg den Lykke at være Kusk for?“ Han kunde see paa sin Broders urolige Mine, at Intet endnu var afgjort, og fortsatte: „Tør jeg haabe, Kusine Eva vil gjøre mig den Ære?“

August var paa Pinebænk. Hans Fader havde blandet sig i hans og Moderens Samtale, og en Meningsforskjel havde gjort dem saa ivrige, at han vanskelig kunde vende sig til Eva med det Spørgsmaal, som brændte ham paa Læberne. Han forsøgte vel derpaa, men hun var da optaget af en Discussion med Hofjægermesteren, som netop standsede, da Frits henvendte Spørgsmaalet til hende.

Hun havde imidlertid, i sit ivrige Ønske om at fortsætte den afbrudte Samtale om Lieutenant Revil, besluttet, saavidt muligt, at bede August kjøre for sig; under Turen kunde de uforstyrret dvæle ved det Æmne, hendes Hjerte higede efter at lytte til og mulig kunde hun faae mange værdifulde Oplysninger. Med et venligt Smil saae hun derfor over paa Frits, idet hun sva-

rede: „Tak, en anden Gang vil jeg gjærne kjøre med dig, men idag kjører August nok for mig.“

Henrykt, overrasket, med et triumferende Blik til Broderen, vendte han sig til Eva med overstrømmende Taknemlighed. Frits bed sig harmfuld i Læben, men skjultè det ved at bøje Hovedet samstemmende for Eva.

Camilla saae op paa ham med et — „Saa maa du nøjes med mig —“ hvad han modtog med et Skuldertræk.

Grevinden iagttog dem Alle skarpt under denne lille Scene.

Klokken var Et, da man rejste sig fra Frokosten, Klokken halvtre skulde Kaneturen tage sin Begyndelse; Herrerne dreve over i Billardstuen med Cigarerne, Frøken Athalie satte sig til at skrive til sin Søster, og de andre Damer sadde snart Alle bøjede over deres Haandarbejder i Kabinettet.

Kammerherreindens hvide Fingre bevægede sig langsomt om det bløde Uldgarn, som den lange Elfenbens Hakkenaal gled ud og ind igjennem. Da der en Stund havde hersket fuldstændig Tavshed, lod hun Arbejdet synke ned i Skjødet og saae paa Eva, som flittigt førte den brogede Silke gjennem Klædet.

„Hvilket udmærket smukt Arbejde, du er ifærd med, kjære Eva“, udbrød hun, idet hun rakte Haanden ud efter det. Efter at de Alle havde beundret det, fortsatte hun: „Du maa have faaet en udmærket Undervisning i Haandarbejde. Er du lige saa dygtig i alle andre Fag?“

„Jeg er neppe dygtig i Noget,“ svarede Eva, „men jeg er udmærket undervist i Alt, hvad Kvinder almindeligt lærer for Tiden. Tante Athalie har anvendt megen Omhu paa min Uddannelse.“

„Ja, hvad min kjære Svigerinde paatager sig, gjør hun al-

tid samvittighedsfuldt og godt," sagde Kammerherreinden, „hvilken Lykke, at hun krydsede din Vej, netop som du, stakkels Barn, blev moderløs."

„Ja, det var i Sandhed en Lykke for mig," sagde Eva inderligt. „Min egen Moder kunde ikke have gjort mere for mig, end Tante har gjort."

„Hvor gammel var du, da du mistede din Moder?" spurgte Kammerherreinden.

„Elleve Aar," var Svaret.

„Saa husker du hende da tydeligt?" var hendes Naades næste Spørgsmaal.

„Ja meget tydeligt, skjøndt jeg desværre ikke ejer noget Billede af hende", svarede Eva.

Der blev en lille Pause. Saa begyndte Kammerherreinden igjen: „Det var jo paa en Rejse til Syden, du mistede hende? Hun rejste vel for sin Helbreds Skyld?"

„Nej, tvertimod," svarede Eva, „vi rejste nordpaa, til Danmark. Syden kunde ikke hjælpe min stakkels Moder, hun havde jo levet længe i Sydtyskland, over et Aar førend min Fødsel."

„Du er født i Sydtyskland og har levet der i saamange Aar," udbrød Kammerherreinden, „hvor mærkeligt, at du slet intet har beholdt af den tyske Accent."

„Den har jeg vist aldrig havt," smilede Eva. „Vi talte altid Dansk i mit Hjem."

„Dine Forældre vare altsaa danskfødte?" spurgte hendes Naade.

„Ja, men jeg har aldrig kjendt min Fader, han var død førend jeg blev født", svarede Eva alvorlig.

Kammerherreindens Nysgjerrighed stred en haard Strid med

hendes Følelse for det Passende. Hun vilde saa gjerne have Rede paa den unge Piges Liv og Oprindelse; hendes pludselige Tilsynekomst, efter at hele Familien længst havde troet hende udenfor Sagaen, hidsede hendes Naades letbevægelige Fantasie til at opfinde de mest indviklede mystiske Begivenheder, som Baggrund for hendes og Frøken Athalies hele Samvær. Hun vidste midlertid ogsaa, hvormeget al Udfritten stred mod sand Dannelse, og hendes Datters rynkede Bryn og vrede Blik havde strax sagt Moderen, hvor urigtig hun allerede fandt de uskyldige Spørgsmaal, der vare fremkomne. Hun hævede derfor atter Hænderne op fra sit Skjød og arbejdede videre i Taushed.

Camilla aandede friere, og da Grevinden idetsamme henvendte nogle Spørgsmaal til hende om fælles Bekjendte, var hun snart inde i en Samtale med hende.

Kammerherreinden, som vilde benytte Øjeblikket, da hun mente dem tilstrækkelig optagne af den, henvendte sig atter til Eva.

„Det er nu alligevel mærkeligt," sagde hun, „at du, der levede i Sydtyskland til dit tolvte Aar, og senere er opdraget i Schweiz, thi derfra, fortalte min Svigerinde, hentede hun dig hjem i Oktober, at du, siger jeg, taler saa rent dansk."

„Javist hentede Tante mig i Schweiz," svarede Eva, „men der var jeg kun i det sidste Aarstid."

„Men hvor er du da opdraget, Barn?" udbrød hendes Naade.

Camilla var imidlertid atter bleven opmærksom, og trods Moderens lidt dæmpede Tone hørte hun Spørgsmaalet. Hun rejste sig og sagde hurtigt: „Det er sikkert paa Tiden, at vi klæde os paa til Kaneturen, Eva."

Eva saae paa sit Uhr. „Aa nej, Kjære, det er altfor

tidligt; endnu ere de ikke begyndt at spænde for," sagde hun med et Blik gjennem Vinduet, der var ligeoverfor Vognremiserne.

Camilla rynkede utaalmodigt de smukke, penslede Bryn og sagde lidt irriteret: „Jeg tænkte samtidig at afbryde det Forhør, Moder optager over dig; det var jo muligt, du ikke holdt af det.

„Du glemmer dig selv, Camilla," sagde Moderen opbragt. „Fordi du har den Særhed at blive fornærmet, naar man spørger dig om noget, er der dog ingen Grund til at formode, at Eva ikke skulde ville svare paa nogle ganske almindelige Spørgsmaal."

Nej, hvorfor skulde jeg have noget derimod," svarede Eva hurtigt, idet hun forundret saae fra den Ene til den Anden. „Jeg har altid havt det godt, hvor jeg har været, og har intet imod at fortælle alt derom."

Kammerherreinden smilede velvilligt til hende, Camilla satte sig resigneret, og Eva fortsatte: „Da jeg rejste med Tante Athalie, som den lille moderløse Pige, jeg var bleven, mødte en Dame os i Hamborg; Tante blev der nogle Dage, men jeg rejste samme Dag videre med den Fremmede. Hun var Datter af en Præst, der i mange Aar havde været ved en af Rosgaardsejes Kirker."

„Det har naturligvis været Frøken Berg," afbrød Kammerherreinden, „hun var en stor Yndling af min Svigerinde, som laante hende mange Penge til at begynde en Undervisningsanstalt paa en gammel Herregaard, hvis Vaaningshus hun kjøbte dertil."

„Ja, det er rigtigt," fortsatte Eva. „Hun førte mig med sig til Haraldsholm, hvor hun havde sin Opdragelsesanstalt

for halvvoxne unge Piger. Der var jeg til min Konfirmation. Saa blev jeg sendt til Kjøbenhavn, til Frøken Bergs gifte Søster, hvor jeg og hendes to, omtrent jevnaldrende Døtre skulde gjennemgaae et udvidet Kursus i forskjellige Fag, særlig Fysik og Naturhistorie; tillige havde jeg Undervisning i Musik. Der var jeg i halvandet Aar, saa fulgte Tante mig selv til Genf, hvor jeg kom i Huset hos en Doktor Moulins, hos hvem jeg var i halvandet Aar for at studere Sprog, og saa kom jeg endelig hertil."

Kammerherreinden saae forundret paa hende og udbrød: „Men saa er Svigerinde Athalie og du jo næsten fremmede for hinanden, naar I kun have været den korte Tid sammen paa Rejsen til Genf."

„Aa nej," smilede Eva muntert, „vi rejste sammen hver Sommerferie. Hvor var jeg henrykt, naar Jomfru Brandt, Husholdersken her paa Rosgaardsholm, holdt udenfor med Vognen, altid Dagen efter, at de andre Feriebørn vare tagne bort; saa rejste hun med mig til Korsør eller Madsnedsund og fulgte mig til Dampskibet, hvor Tante Athalie stødte til mig. De to Vintre, jeg var i Kjøbenhavn, kom jeg ogsaa meget sammen med Tante, som ofte kom til Valboms, Frøken Bergs Søster og Svoger."

„Holdt du af at være i Kjøbenhavn?" spurgte Grevinden nu, for første Gang blandende sig i Samtalen.

„Ja meget," svarede Eva livligt; „det var et muntert, hyggeligt Hjem hos Valboms. Begge Døtrene vare lidt ældre end jeg, og egentlig blev jeg dygtig forkjælet der."

„Det var altsaa et Liv, der førtes inden Døre i Travlhed med Studier og Øvelser, saa du kjendte vel ikke meget til Selskabslivet i vor Hovedstad?" fortsatte Grevinden.

„Aa nej, ikke meget," var Evas Svar. „Men jeg var dog paa flere Baller, og vi havde en hyggelig, hjemlig Omgang med flere elskværdige Familier, deriblandt særlig Professor Ahrenzens."

Da hun nævnede dette Navn, saae Camilla op paa hende og smilede. Hendes Moder saae det og besluttede at benytte Øjeblikket til at tilrettevise Datteren. Hun begyndte derfor paa sin langsomme Maade:

„Tak, kjære Eva, fordi du har meddelt os dette korte Omrids af din forløbne Barndom. Jo mindre man veed om et Menneske, desmere føler man sig fremmed ligeoverfor det, nu synes jeg strax, jeg kjender dig bedre. Da min Svigerinde ønsker, at vi skulle optage dig og holde af dig som en Slægtning, synes jeg, at selv du, Camilla, maatte finde det saare naturligt, at jeg spurgte Eva lidt om hendes Fortid; havde hun havt Hemmeligheder, behøvede hun jo ikke at besvare dem."

Camilla svarede ikke, men der var et Træk om hendes Mund, som ikke klædte den.

Eva sagde derimod smilende: „Jeg havde kun een Hemmelighed dengang, og den er ikke Hemmelighed længer. Det var, at jeg aldrig til noget Menneske maatte nævne, at jeg kjendte Tante Athalie. Selvfølgelig vidste baade Frøken Berg og Valboms, at det var hende, jeg havde at takke for Alt, men for alle Andre var det hemmeligt."

„Og den Hemmelighed trykkede dig vel haardt?" spurgte Grevinden.

„Aa nej, egentlig ikke," lo Eva, „Jeg syntes, det var ganske interessant at have en Hemmelighed, noget Ingen vidste, men som det var saa dejligt at tænke paa."

Camilla rejste sig nu, og idet hun slog Armen om hende og kyssede hendes Kind, sagde hun: „Du holdt altsaa allerede meget af Tante Athalie, ligefra dine Børneaar?“

„Ja, hvor var det muligt andet,“ udbrød Eva begejstret, „jeg elskede hende fra min allerførste Rejse til Danmark med hende.“

De unge Piger opdagede nu, at Klokken var mange, hvorfor de skyndsomst forsvandt.

Da Kanerne, under muntert Klokkespil og knaldende Piskesmæld, vare forsvundne gjennem den rimpuddrede Lindeallee og dens smukke Jernport, vendte Kammerherreinden sig med en ærgerlig Rynke i sin højadelige Pande fra Vinduet og lod sig atter magelig synke ned i en af de gammeldags, bredsædede Lænestole.

Grevinden, som havde set efter Toget gjennem Vinduet i den store Sal, kom nu langsomt gaaende gjennem denne ind til Tanten.

„Hvor vor nye, paatvungne Slægtning dog har en enorm Indflydelse paa Tante Athalie,“ sagde hun, idet hun satte sig hos Kammerherreinden. „Kan du huske, Tante, at da Camilla og jeg ifjor Sommer talte til hende om at omordne Møblerne i disse Værelser, fordi de da vilde tage sig langt bedre ud, svarede hun os paa sin sædvanlige bistre Maade, at Ingen, i hendes Levetid, skulde faae Lov til at flytte et af dem fra den Plads, hvorpaa de nu havde staaet i saa mange, mange Aar. Og saa fortæller Onkel Edvard mig Juleaften, da vi Alle udbrød i Beundring over Værelsernes Hygge og smagfulde Omordning, at det ene var Evas Værk; hun havde overtalt Tante og faaet Lov til at flytte omkring med Møblerne, som hun selv vilde. Jeg finder det temmelig nedtrykkende at see

Tante Athalie tilsidesætte sine kjødelige Søskendebørn saaledes for denne lille Fremmede, som ganske sikkert har vist, at hun har Skønhedssans, og selv er sjelden nydelig, men som det dog er mig umuligt at føle Sympathi for."

„Ja, det Indfald af Athalie at antage sig dette mystiske Pigebarn og fordre hende optaget af os som Medlem af Familien, er virkelig et stift Stykke, men vi have jo Alle forvænt hende ved altid at rette os efter hendes mange mærkelige Ideer. Hvad havde været rimeligere, end at hun var vedbleven at boe paa Rosgaardseje efter Forældrenes Død og havde ført Husvæsenet for sin Yndlingsbroder — men nej, saa vil hun pludselig have sit Eget og sætter virkelig igjennem, at Edvard sælger hende Rosgaardsholm, Familiens gamle Enkesæde. Det gaar naturligvis ud over mig, thi da Edvard ingen Enke efterlader sig, var det jo rimeligt, at jeg var kommen til at boe her, hellere end at det skulde staae ledigt; men det tog Athalie naturligvis ikke Spor af Hensyn til — — og nu denne Eva, der efter Alt at dømme, vil gjøre Afbræk i, hvad I Unge kunne vente efter Athalie; det er sandelig ingen Spøg."

Grevinden havde med roligt Smil hørt paa den første Jeremiade, som regelmæssig gjentoges, hver Gang Kammerherreinden opholdt sig paa Rosgaardsholm og havde alle de Herligheder for Øje, som hun mente burde tilfalde hende som Enke, noget hun aldrig tvivlede paa vilde falde i hendes Lod at blive, da hendes Helbred var langt bedre end Kammerherrens.

Nu tog Niecen til Orde: „Det lader ikke til, at du er mere henrykt over denne Familiens nye Tilvækst, end jeg er det, Tante Augusta. — — Men, mon det ikke skulde kunne lykkes

os ved forenede Bestræbelser at flytte den lille Skjønhed lidt ud af Tante Athalies Hjerte."

„Kjæreste Charlotte, hvor vil du hen," udbrød Kammerherreinden i højeste Forbauselse. „Hvis Athalie mærkede blot den mindste Kølighed i vort Væsen mod denne Plejedatter, vilde det kun bevirke, at hun holdt endnu mere af hende, testamenterede hende endnu større Summer; tænk dog paa, hvor uberegnelig hun er." „Du tror da ikke, kjære Tante, at jeg mener, at Du og jeg ved at tale ilde om, eller vise Uvenlighed mod Eva, vilde opnaae noget," yttrede Grevinden. „Nej, jeg tror, vi har bedre Kort paa Haanden. Naar vi blot ere enige og handle i Overensstemmelse efter nøje Overlæg, vil Tingen neppe være uudførlig." —

„Men kjære Charlotte, hvad er din Mening?" Kammerherreinden saae ganske konfunderet ud. „Du haaber ovenikjøbet paa Enighed, den opnaaer du aldrig. Jeg talte baade igaaraftes og nu imorges med min Mand om de sørgelige Følger, Evas Optagelse i Familien kunne have for alle Søskendebørnene, men Mændene ere jo Alle ens; baade han og Edvard, ja selv begge mine Sønner har hun allerede fordrejet Hovedet paa — viis dem et kjønt Ansigt, og det forsoner dem med alle Galskaber."

„Her behøves kun Enighed mellem os To, lille Tante," sagde Grevinden. „Vi maa være meget taalmodige, arbejde meget forsigtigt, saa skal du see, vi naae nok Maalet. Hvad jeg tilfældig har set og videre iagttaget med aabne Øjne, vil jeg nu meddele dig, saa vil du snart haabe, saa vist som jeg, paa Muligheden af at faae denne lille, listige, intrigante Eva ud baade af Tantes Hjerte og af Rosgaardsholms Porte."

Kammerherreinden havde rejst sig op i Stolen og stirrede

ivrigt paa Niecen. „Hvad er det dog, Charlotte, du har set? Tal blot, jeg er parat til at yde al den Hjælp, jeg formaaer.“

„Kan du huske, at den Dag Eva blev presenteret for os,“ begyndte Grevinden, „udbrød jeg, at jeg havde set hende i Kjøbenhavn hos Richards; Tante forsikrede, at det var umuligt, og jeg slog saa Sagen hen — — men — det var hende, det er aldeles sikkert. Jeg saae hende ikke alene i Konditoriet, men havde endnu et senere Møde med hende, som gav en Oplysning, der vil forbause dig.“

„Men kjære Charlotte,“ sagde Kammerherreinden, „Athalie sagde jo selv, at Eva ikke een Dag havde været hjemmefra, og du veed, der kommer ikke et usandt Ord over de Læber.“

„Men den Dag, jeg mødte hende,“ svarede Grevinden, „var Dagen førend Camilla blev forlovet, og den Dag var Tante Athalie i Kjøbenhavn. Lille Eva er bag Tantes Ryg, i al Hemmelighed, rejst derind.“

„Det er umuligt, bedste Charlotte,“ indvendte Tanten, „hendes Fraværelse kunde jo dog ikke skjules for Folkene her, som Alle ere gamle i Gaarde og trofaste mod Athalie.“

„Ja, ja, følg mig nu opmærksomt videre, saa skal du see, hvorledes det Ene passer i det Andet,“ vedblev Grevinden. „Jeg har spekuleret meget paa det Spørgsmaal — hvorledes Eva kunde være sluppen herfra, uden at det blev røbet. Men saa idag fortæller hun os jo selv, at Jomfru Brandt altid var den, der hentede hende til Ferierejserne med Tante, og jeg huskede da, at jeg engang hørte, at Tante havde hende med sig paa Sommerrejserne istedetfor Jomfru Mejer. Det undrede mig dengang, thi paa en Rejse er en Kammerjomfru dog adskilligt mere til Nytte, end en Husholderske, men vi ere jo vænnede til, at Tante gjør saa mange mærkelige Ting, og jeg

glemte snart det Hele. Da Eva nu idag omtalte hende som deres Hjælp paa Rejserne, fandt jeg hurtig ud af, at den unge Piges meget vindende Væsen og Ydre, selvfølgelig har bedaaret det gamle Menneske, saa hun er Pigebarnet ligesaa hengiven som Tante, og saa har det været Eva en let Sag at overtale hende, eller mulig endog binde hende noget paa Ærmet for at faae hende til Medviderske om den hemmelige Tur, der maaske kun har varet een Dag, ja, hvem veed, maaske er Jomfru Brandt inde i den Hemmelighed, der førte Eva til Kjøbenhavn. —

„Men bedste Charlotte, jeg synes virkelig, du lader din Fantasi løbe løbsk," afbrød Kammerherreinden. „Hele den Hemmelighed angaaer rimeligvis kun Indkjøbet af en Julegave til Athalie, og vil saaledes ikke kunne kaste nogen Skygge paa den tilbedte Plejedatter."

„Lad mig blot fortsætte, lille Tante," sagde Grevinden, „saa vil du see, at min Fantasi ikke har havt nogen videre Ulejlighed. Det er ved at sammenstille Kjendsgjerninger, jeg har Haab om at naae Maalet. Altsaa — som du veed, saae jeg Eva komme ind i Konditoriet, hun var saa tæt tilsløret, i tykt Sørgeslør, uden ellers at bære Sørgedragt, det bemærkede jeg strax. Da hun havde staaet lidt og set sig om, og efterat det Forlangte var bleven hende bragt, slog hun Sløret tilside, og du vil selv indrømme, Tante Augusta, at et saa sjældent Ansigt ikke let glemmes. Ganske vist er jeg lidt nærsynet, men jeg havde min pince-nez paa, og her foreligger ingen Fejltagelse."

„Og det er du ganske vis paa?" Kammerherreinden saae ikke overbevist ud.

„Ganske vis!" lød Svaret, „Hør kun videre. Jeg sad lige-

overfor hende og saae hende spørge Opvarteren om noget, høre hvilket, kunde jeg ikke, hun talte meget sagte. Han bragte hende et Øjeblik efter en Vejviser, den Bog tager ingen Kjøbenhavner fejl af. Hun slog ivrig op i den, og jeg saae hende stirre i den med et underlig raadvildt, bekymret Udtryk. Saa lukkede hun Bogen og kaldte paa Opvarteren for at betale. Det havde jeg besørget for mig selv og gik nu. I Gadedøren mødte jeg Elna Krag og vexlede nogle Ord med hende, og medens jeg stod der, kom den tilslørede unge Dame ud og gik hurtig ad Kongens Nytorv til. Det var ogsaa min Vej hjem, men da jeg gik langsommere, saae jeg hende bøje nedad Bredgade, da jeg passerede Omnibussernes Holdeplads. Saa saae jeg hende ikke mere, førend jeg gik igjennem Porten, som stod aaben, da Portneren var ved at polere Laasegrebet, og da jeg kommer ind paa Trappen, ser jeg hende staae med Ryggen imod mig, foran Generalens Entredør, i Samtale med gamle Fru Denkert, Generalens Husbestyrerinde; hende kunde jeg ikke see, men jeg kjendte Stemmen."

Kammerherreinden sad ikke længere oprejst, hun havde bøjet sig helt forover og lyttede med vidt aabnede Øjne til Niecens Fortælling.

„Uvilkaarlig blev jeg staaende, ganske forundret over atter at træffe den tilslørede Dame," fortsatte Grevinden „thi her havde hun ikke slaaet Sløret tilbage, hun vilde aabenbart ikke sees af Fruen. Idet jeg kom, hørte jeg Eva spørge, om hun, Fruen, snart ventede Premierlieutenanten hjem. Fruen vidste det ikke, men da hun spurgte, hvem hun skulde sige havde spurgt efter ham, var Svaret — og læg nu Mærke til det, Tante, thi jeg hørte hvert Ord, og du maa ikke beskylde mig for at ville lure, men jeg var virkelig saa betaget, at jeg ikke

kunde flytte en Fod — husk, hvor sikkert vi Alle ventede Alexanders og Camillas Forlovelse, som netop ogsaa i de Dage kom istand, saa vil du forstaae, dette hemmelighedsfulde Damebesøg maatte tage paa mig. — Naa altsaa, Eva svarede, at Navnet var ligegyldigt, men bad Fruen om om at sige Alexander, saasnart han kom hjem, at en Dame havde søgt ham, for at tale med ham om noget magtpaaliggende, endvidere, at hun vilde gaae ud paa Hovedbanegaarden og blive der til 5,40, da det Tog afgik, hun skulde med. Vilde han gaae derud og spørge Schweizeren om den Dame, der ventede paa ham i første Klasses Ventesal, saa vilde denne føre ham til hende; dette maatte Fruen endelig sige ham, thi hvis han ikke traf hende den Dag, kunde det vare længe førend de saaes. Men saa skulde Du have hørt Fruen svare med hævet Røst, at den Besked vilde hun ikke paa nogen mulig Maade bringe, dertil var hun en altfor hæderlig Kvinde, der aldrig havde befattet sig med upassende Maskepie — og saa smældede hun Døren i lige for Øjnene af Eva, som segnede over mod Rækværket, og skjulte Ansigtet i Hænderne — og saa skyndte jeg mig ud i Porten og ned i Portnerboligen, hvor jeg gav en eller anden Besked, og først da jeg havde set den tilslørede Skikkelse forsvinde ud af Porten — hun græd forresten, da hun gik igjennem den, det saae jeg gjennem Sprækken i Døren — saa først gik jeg op i min egen Lejlighed — —. Naa Tante, hvad siger du nu?“

Kammerherreinden sad stum, overvældet af denne, næsten utrolige Meddelelse. Omsider fik hun Mælet, „Kjære Charlotte, er dette virkelig muligt? Troer du ogsaa ganske vist, at det var Eva? Kunde du ikke have set fejl?“

„Du er meget skeptisk, kjære Tante,“ sagde Grevinden

med en lille fortrædelig Rynke i Panden. „Gaa nu videre og see saa hvorledes, som jeg sagde før, det Ene griber ind i det Andet. Husker du at Eva, den Dag Camilla bad hende besørge et Brev for sig ud til Tjeneren, saae paa Udskriften og, glemmende sig selv, kom med det Udbrud, der maatte overbevise os Alle om, at hun og Alexander Revil havde kjendt hinanden før, og hendes ivrige Benægten af nogensinde at have set ham, troede neppe Nogen af os paa. Havde du set hende som jeg, ivrig søgende hans Addresse, thi da hun kun var derude i Bredgade og derfra gik til Banegaarden, hvor hun skulde rejse med Toget 5,40, saa kan hun kun have søgt Revils Adresse, og dernæst set hende staae ved deres Entrédør og tale med Generalens Husbestyrerinde, saa vilde du være lige saa overbevist, som jeg er det."

„Ja," indrømmede Kammerherreinden, „det ser virkelig ud, som kunde det ikke være nogen Anden end hende. — Men, hvad saa, kjære Charlotte? Vil det kunde overbevise Athalie? Den unge Pige er fræk nok til at lyve sig fra det Hele, det har vi jo havt Beviser paa. — — Og saa dette, at Alexander, Dydshelten, den saa noble, dydige Herre, som ingen Plet hviler paa, han har hemmelige Bekjendtskaber med unge Damer, samtidig med at han forlover sig med min Datter — — men det er jo en oprørende Handlemaade — — —" Hendes Naade, som hun, lidt uberettiget, holdt af, at man kaldte hende, rejste sig hurtigere end hun sædvanlig plejede og gik frem og tilbage, medens Tankerne i vild Runddans fløj om i hendes Hoved.

Grevinden iagttog hende i Tavshed. „Ja" begyndte hun omsider, „der er du ved et Punkt, som kan blive skæbnesvangert for Camilla — — kan blive, siger jeg, thi noget sikkert

for, at han har handlet urigtigt, foreligger jo egentlig ikke. At Eva kan gaae op i hans Lejlighed og, naar hun ikke træffer ham, kan anmode ham om et Stævnemøde, ser ganske vist mærkeligt ud, og det hemmelighedsfulde Skin, som Evas Benægten af at kjende ham, kaster over det Hele, er et uheldigt Tillæg til det Mærkelige – men noget Bevis for, at hans Forhold er urigtigt, have vi jo dog ikke; mulig vil han let ved sin Forklaring bevise sin Uskyld, saa Camilla ikke vil faae nogen Grund til at hæve sin Forlovelse – –"

„Det var nu ikke det Værste, som kunde hænde," fløj det over Kammerherreindens Læber.

Grevinden spidsede Øren; det var en uventet Oplysning. „Men kjæreste Tante, hvad mener du? I ere jo Alle saa glade over det Parti."

Kammerherreinden indsaae, at hun havde været indiscret, hun gik derfor hen til Grevinden, og idet hun fortroligt lagde Haanden paa hendes Skulder, sagde hun; „Lov mig, kjære Charlotte, at du aldrig vil oplade din Mund, om hvad jeg nu vil sige dig, saa skal jeg forklare dig hele Sagen," Da Grevinden havde forsikret om sin Taushed, fortsatte hendes Naade; „Camillas Forlovelse er egentlig Tante Athalies Værk. Hun har længe havt den Plan og arbejdet for den i flere Aar, hun har baade bearbejdet Alexander og Camilla, ligefra de endnu kun vare Børn. Onkel Christian og jeg ere slet ikke saa glade over den Forlovelse, thi – men husk nu, at du har lovet mig Taushed, Charlotte, – Camilla kunde have gjort et langt bedre Parti, som vi, hendes Forældre, vare henrykte over, men saa kom Athalie og slog paa den store Tromme for Alexander – Pigebarnet havde hun faaet saa opsat paa det Parti, at hun slet ikke vilde tage mod Fornuft, og du veed, hvormeget Onkel

og jeg stræbe at holde Fred i Familien, saa gave vi efter — men gaaer denne Forlovelse istykker, vil Camilla have langt lysere, langt mere storartede Fremtidsudsigter."

„Staae Sagerne saaledes, lille Tante," udbrød Grevinden nu, „saa forstaaer jeg ikke, at du ikke med Glæde griber denne Lejlighed til at forsøge baade at knække Evas store Indflydelse og mulig samtidig faae Alexanders og Camillas Forlovelse hævet.

„Der er intet, jeg hellere vil, kjære Charlotte, men hvad i al Verden vil du, at jeg skal gjøre?"

„Der er intet videre at gjøre i Øjeblikket," svarede Grevinden tankefuldt, „men jeg ønskede, du skulde hjælpe mig med at iagttage, hvorledes Forholdene ville udvikle sig. Naar Tante og Eva komme til Kjøbenhavn efter Nytaar, ville hun og Alexander træffes, og det gjælder da at opdage, hvad der er mellem de To. Thi vi maa være fuldt rustede, have uimodsigelige Beviser at fremlægge, førend vi henvende et Ord derom til Tante Athalie; jeg skal holde vaagent Øje med dem, kan du tro, du maa blot sørge for, at jeg kommer saa meget som muligt sammen med dem; Camillas Forlovelse gjør det naturligt, at Samlingsstedet som oftest er hos Eder. Det eneste, det mulig er rigtigst strax at begynde paa, er at rokke ved Camillas venskabelige Følelser for Eva, og da det Vaaben, vi maa benytte hertil, samtidig vil mistænkeliggjøre Revil, saa ramme vi til begge Sider paa engang; men vi maa arbejde Haand i Haand, enige om Fremgangsmaaden. Opgaven er ingenlunde let, thi Camilla er, ligesom Tante Athalie, saa uberegnelig." Grevinden saae grublende frem for sig og fortsatte efter en lille Pause: „Jeg tror, Eva er meget koket; ved Frokostbordet sendte hun sine mildeste Øjne til Frits, samtidig

med at hun bad August kjøre hendes Kane. Det er et Par farlige Øjne, hun har, og hun forstaaer at bruge dem. Jeg troer, vi skal begynde med at henlede Camillas Opmærksomhed paa hendes Koketteri med begge Brødrene — Camilla hader Koketteri — — vilde du overtage den Del af Arbejdet, saa skal jeg vove mig lidt frem med Evas og Revils Bekjendtskab; langsomt maa vi gaae frem, komme med ganske smaa Hentydninger, som slet ikke synes at gaae i den Retning, men som dog kunne vække hendes Mistanke, prøve os frem, hvor langt vi tør gaae, — thi Camilla er mærkelig; jeg vilde absolut i hendes Sted faaet Skrupler efter Evas Selvforglemmelse igaar, hun blottede sig jo fuldstændig — — —" Grevinden blev afbrudt af Uhrets klangfulde Timeslag.

„Ja, jeg troer du har Ret, Charlotte, men det maa vi tale om i Vognen — nu er det paa høi Tid vi gaae til Toilettet."

Begge Damer ilede skyndsomt til de ventende Kammerjomfruer.

VII.

Middagen paa Rosgaardseje.

Sin Sædvane tro kom Grevinden en lille halv Time over den fastsatte Tid ind i Salen paa Rosgaardeje, hvor alle de andre Gjæster ventede hende med mere eller mindre Utaalmodighed. Kammerherreinden, der var forsinket ved hendes Skyld, havde fremført sin Undskyldning, ærgerlig over at have ladet vente paa sig, men Frøken Athalie afbrød hende med

de Ord: „Vær du kun rolig, Augusta, naar du er i Følge med Charlotte, vide vi Alle, hvem der er Synderen.“

Eva var bleven forestillet for en Del af Egnens Honoratiores og havde sat sig hen til Camilla, da begge dennes Brødre, hver fra sin Side, kom for at bede hende være deres Borddame. De bukkede samtidig og udbade sig den Ære, og Eva sagde smilende: „Naar I Begge komme paa engang, er det virkelig vanskeligt at vide, hvem Æren skal tildeles.“

„Skal det gaae retfærdigt til, saa maa der vælges efter Alderen,“ sagde Frits.

„Passiar,“ faldt Camilla nu ind, „det Fornuftigste er, at vi To, Eva, beholde vore Kjøresvende til Bordkavallerer.“

„Giver du dit Samtykke hertil Eva?“ spurgte August.

„Selvfølgelig,“ og da Dørene til Spisesalen nu sloges op, rejste begge Damerne sig og toge hver sin Herre under Armen. Frits hviskede nogle Ord i Camillas Øre, men det var ingen Compliment.

Alt var af første Rang, Borddækning, Retter, Vine og Opvartning, og Hofjægermesteren en saa fuldendt Vært, at man to Timer senere gik fra Bordet i fornøjet, livlig Stemning. Efter gammel Sæd forsvandt Herrerne ind i Røgeværelserne, og Damerne samlede sig i smaa, passiarende Grupper.

Eva og Camilla, de eneste unge Piger i Selskabet, havde trukket sig tilbage til en lille Hjørnesofa i et af Kabinetterne, hvor Camilla fortsatte den Personalhistorie over Gjæsterne, hun havde begyndt før Bordet, og som Eva haabede skulde bringe hende til at føle sig friere mellem den Kreds, hun nu skulde føres ind i, thi nu efter Optagelsen i Slægten havde Tante Athalie talt om at kjøre rundt paa Visit med hende i Omegnen.

Grevinden kom hen og satte sig hos dem, idet hun trak

den store røde Lampeskærm saaledes ned ved sin Side, at hun kom i Skyggen af det røde Skær, medens dette klart lyste henover de to unge Ansigter foran hende.

„Forstyrrer jeg?“ spurgte hun med sin underlig dæmpede, klangløse Stemme.

„Paa ingen Maade,“ svarede Camilla, „jeg var i Færd med at præsentere Onkels Gjæster lidt mere indgaaende for Eva.“

Grevinden svarede kun med et Smil, og en lille Pause paafulgte, saa sagde hun pludselig til Camilla, medens hendes kolde, lyse Øjne samtidig hvilede fast paa Eva: „Og du stakkels Camilla, som ventede Alexander hertil idag, det var da en Skuffelse.“

Eva, hvem Blodet atter fløj op over Kinder og Pande, rejste sig af sin tilbagelænede Stilling og stirrede med store, forbausede Øjne paa Camilla, som roligt svarede: „Aa nej; han havde lovet at komme, hvis han kunde; men Haabet derom var meget svagt, og allerede igaar skrev han, at det var umuligt.“

Grevinden udbrød nu, idet hun dennegang, mærkelig nok omvendt, fæstede sit Blik paa Camilla, skjøndt hun talte til Eva: „Men Eva, hvor du ser betagen ud, næsten som du var den Skuffede.“

„Ser Eva skuffet ud, er det sikkert paa mine Vegne,“ tog Camilla Ordet, idet hun smilende klappede Evas Haand.

„Jeg vidste slet ikke, at du ventede din Kjæreste,“ sagde Eva, som forgjæves bestræbte sig for at see rolig ud.

„Nej, jeg har i det Hele taget slet ikke talt derom til Nogen,“ sagde Camilla, „hvorfra har du hørt noget derom, Charlotte?“

„Din Moder omtalte det igaar,“ svarede Grevinden.

Nu kom Herrerne fra Røgeværelse og Billard, og Grevinden rejste sig; „Jeg fatter ikke Camillas Forhold ligeoverfor Eva," tænkte hun, medens hun langsomt gik ind i Salen, hvor Godsejer Ernst til Strøbygaard hurtigt kom hende imøde, „det bliver et vanskeligt Arbejde at vække hendes Mistanke."

De unge Piger fulgte efter hende, da de hørte, Onkel Edvard var ved Pianoet. Da han i nogen Tid havde henrevet sine Tilhørere med sine nydelige Fantasier, vendte han sig til Grevinden med Bøn, om hun vilde glæde hans Gjæster med en Sang. Godsejeren bød hende Armen, ligeledes ivrigt bedende hende om at maatte høre hendes dejlige Stemme. Hun gav efter, og kort efter fyldtes Salen af hendes stærke klare, men kolde Altstemmes Toner.

Hendes Sang faldt saa lidt i Evas Smag, at hun næsten glemte at lytte efter den, men derimod morede sig over at iagttage Godsejeren, som med henrykt Begejstring stirrede paa Grevinden og med hele Overkroppen slog Takt, medens hans Fingre paa Tommelfingrene nær, som vare fæstede i Vestens Sidelommer, paa denne ligesom spillede den Melodi, hun sang.

„Er Godsejeren meget musikalsk?" spurgte hun hviskende Camilla.

„Det troer jeg egentlig ikke han er," svarede denne ligeledes, „men han elsker Charlottes Sang, som hendes Konversation, hendes Dands, hendes Tegning, kort sagt, Alt hendes."

Eva saae forbauset op. Det var ikke faldet hende ind, at Grevinden var en ung Dame, som endnu kunde gjøres Kur til, eller vække saadanne blidere Følelser. Hendes Stilling som Enke og lidt fyldige Skikkelse, som ogsaa hendes 28 Aar,

havde for den attenaarige Eva stillet hende i de ældre Damers Række.

Sangen var forbi, og den hensynsfulde Vært vendte sig nu til Godsejeren: „Naa, min kjære Ernst, De har vel nok Et eller Andet, hvormed De vil glæde mig og mine Gjæster iaften?“

Godsejer Ernst rejste sig hurtig fra sin Plads ved Grevindens Side og svarede: „Jeg tør ikke bestemt indestaae derfor, kjære Hofjægermester; men jeg fik forleden en Sending Bøger fra Kjøbenhavn, og deriblandt en med forskjellige, baade komiske og nydelige, virkelig meget nydelige Smaating, den puttede jeg igaar i min Overfrakkelomme, for at have den med paa min Spaseretur gjennem Skoven, De veed, jeg holder af at læse, naar jeg saadan gaaer ensom under Skovens Kroner, og mulig ligger Bogen endnu i Lommen, jeg troer bestemt, at Selskabet vil synes om dem, og jeg skal strax see efter dem.“

„Lad os kalde paa Tjeneren,“ foreslog Værten.

„Nej Tak, jeg vil helst selv,“ og afsted ilede den unge Godsejer.

„Du skal see, han finder ganske sikkert Bogen,“ hviskede Frits, idet han bøjede sig ned mellem Camilla og Eva, „jeg tør bande paa, han puttede den i Lommen, da han kjørte herover.“

„Vi have ingen Ret til at antage hans Ord for Usandhed,“ sagde Camilla med et bebrejdende Blik paa Broderen, „vi have aldrig grebet ham i nogen Usandhed, og dette kan godt være Sandhed.“

„Naa, iaften behager det dig at optræde som Ven og Forsvarer for Ernst,“ Frits talte med tilbagetrængt, heftig Stemme, „du kan ellers godt være med til at lee ad hans forfængelige Naragtigheder.“

„Ja,“ indrømmede Camilla, „det var maaske smukkere, om jeg ikke gjorde det, men det Komiske bringer mig ofte til at lee, selv hos Folk, jeg i meget maa agte; men det er Et, et ganske Andet er det derimod at tillægge en hæderlig Mand Usandfærdighed uden Bevis derfor.“

Den Omtaltes Indtræden med en lille, i Guld og Grønt indbunden Bog, standsede den korte Ordvexel. Eva maatte sande det vanskelige i ikke at more sig over sine Medmenneskers Naragtigheder, thi den tilbagetrængte Latter havde nær kvalt hende, da Godsejeren meget theatralsk stillede sig hen midt i Salen, hvor han først havde faaet nogle smaa Borde ordnede paa hver Side af sig med Lys, Vandkaraffe, Sukker og Glas, hvori han strax blandede en Lædskedrik, og derpaa endelig, med Bogen i venstre Haand, den højre Fod fremstrakt og sit Hoved kastet tilbage, med stærk, men noget falsk Pathos oplæste et Digt kaldet — Forsmaaet Kjærlighed, og derefter en lille morsom Fortælling — Den skinsyge Pierrot.

Da denne sidste vel var tilende, og Godsejeren sendte et sejerstraalende Blik ud over sit Publikum, skyndte Hofjægermesteren sig hen til ham og takkede ham venligt for hans Bidrag til Selskabets Fornøjelse. Saa vendte han sig hurtig til Eva og bad hende synge lidt. Hun fandt, det var en ligesaa frygtelig som uventet Anmodning. Ganske vist havde hun oftere sunget, ogsaa af og til for Fremmede, men aldrig i en saa stor og ganske fremmed Kreds som denne. Frøken Athalie, som havde hørt Broderens Opfordring, saae at hun betænkte sig og gik hurtig hen til hende: „Syng du kun, Barn,“ sagde hun mildt, „du var jo hos Moulins saa vant til at synge om Aftenen, og der var ofte Gjæster.“

„Ja,“ sagde Eva, „men der sang Doktoren og jeg Duetter, jeg er ikke vant til at synge ene.“

Frits traadte nu hen til hende. „Saa synger du sikkert Rubinsteins og Mendelsohns Duetter, dem kan jeg udenad, saa der kan jeg hjælpe dig. Camilla accompagnerer os nok.“

Eva saae taknemligt paa ham.: „Det var rart,“ udbrød hun, „dem kan jeg selvfølgelig.“

Frøken Athalie klappede venligt hans Arm: „Det var Ret, Frits, det var flinkt af dig.“ Glædestraalende satte hun sig atter, vis paa, at Evas Sang, som hun satte saa megen Pris paa, vilde tiltale Selskabet og forhøje dets Interesse for hendes Yndling.

Og hendes Stemme var saa frisk, sympathetisk og vel skolet, hendes Øre saa rent og hendes Foredrag saa musikalsk, at Alle med Glæde lyttede til den. Da Frits havde en kjøn ren Tenor, og Stemmerne faldt smukt sammen i Klangen, var det en virkelig Fornøjelse at lytte til de to Unges friske Sang. Hofjægermesteren gned sig fornøjet i Hænderne, og han og Frøken Athalie vexlede et glad forstaaende Øjekast.

Duetterne endte Aftenens Underholdning. Theen blev serveret, og saa kom Hjemfarten i den frostklare, stjernelyse Nat.

I den store Kane vare de tre ældre Søskende søvnige og tause. Camilla og Frits mælede ikke et Ord, efter at Broderen havde yttret en spydig Bemærkning om unge Pigers lig Paddehatte opskydende Venskabsfølelser, som han Søster ikke ændsede. August kom med nogle mere eller mindre elegiske Udbrud, men da han, begejstret prisende Nattens Skjønhed, endte med at sammenligne de tindrende Stjerner med Evas

Øjne, og hun dertil svarede: „Den Sammenligning af Stjerner og Kvinders Øjne er ikke original, Fætter August, og egentlig synes jeg ikke, den er tiltalende, thi see blot hvor skæve Stjernerne staae for hverandre, jeg kan tydelig see at den store Bjørn skeler," brast han i Latter, og Latteren forjog ganske den elegiske Stemning; da Eva var træt og kun svarede med Enstavelsesord, holdt Samtalen imidlertid snart op, og Halvvejen tilbagelagdes i Taushed. Kun i den lille, lukkede Calechevogn førtes livlig Tale mellem Kammerherreinden og Grevinden, hvor Planer lagdes og forkastedes med megen Iver.

VIII.

Planer og Plader.

Næste Formiddag bankede Frits paa Døren til sin Moders Paaklædningsværelse, og da han havde truffet det heldige Øjeblik, da Kammerjomfruen, efter endt Toilette, rakte hendes Naade den Bog, der skulde forkorte hende Tiden til Frokostklokken ringede, blev han indladt.

Da Kammerjomfruen var forsvundet, satte han sig fortrolig hen paa Chaiselonguen ved Moderens Side. „Moder", begyndte han, „jeg trænger til din Hjælp, og du vil sikkert yde mig den, naar du vil tænke roligt og fornuftigt over, hvad jeg nu vil betro dig."

En saadan Indledning i Frits's Mund lød næsten højtidelig, og Kammerherreinden lod Bogen dale ned i sit Skjød, medens hun med en noget fortabt Mine sagde: „Du veed jo godt, min

egen Ven, at jeg vil gøre for dig, hvad jeg kan, naar det blot ikke er Pengehjælp, du vil have, thi i Øjeblikket er min Pung kun daarlig forsynet."

Frits lo. „Ja min er ikke i bedre Forfatning, men lad det ikke forurolige dig, jeg haaber at kunne restituere den uden din Hjælp. Dog nok herom, det er ganske andre Ting, hvori jeg trænger til dig. Vi have naturligvis Alle sat os i Hovedet, at Camilla, som Tante Athalies erklærede Yndling, vilde blive den Niece, der tog Arven hjem efter v. Hortens mærkelige Testamente. Nu maa vi derimod vistnok Alle indrømme, at det er langt mere sandsynligt, at Eva, der er antaget i eget Barns Sted og elsket som et saadant, bliver adopteret og derefter gjort til Arving, ikke sandt?"

„Jo, desværre, det har du fuldstændig Ret i," sukkede Kammerherreinden, „men," tilføjede hun forsigtigt, thi hun og Grevinden vare blevne enige om at holde deres Planer og Konferencer hemmelige for Alle, „det var jo muligt, at den voldsomme Kærlighed ved dagligt Samvær kunde kølnes lidt."

„Det synes jeg slet ingen Sandsynlighed der er for," udbrød Frits næsten utaalmodig. „Nej, saa er min Plan til at lede Guldstrømmen ind i vor Gren af Familien sikrere. Ser du Moder, Eva bliver efter min Mening Arvingen til den store Formue, og da hun tillige er en sjelden smuk Pige, fuldstændig nydelig Dame, talentfuld o. s. v., vilde det jo slet ikke være paafaldende, om jeg forelskede mig i hende. Kan jeg vinde hende, vil hun, som min Hustru, tilføre mig Formuen, og det var dog en Slags Erstatning for, at Camilla ikke faaer den. Er du med, Moder?"

„Ja, min kjære Dreng," Kammerherreinden blev ganske

fortumlet over denne nye Tanke, som var saa modsat alle dem, hun hidtil havde huset og plejet, „men det maa sandelig fornuftig overtænkes.“

„Ja, jeg er jo ingen Dreng længere,“ Frits talte i en ærgerlig Tone, „jeg har tænkt tilstrækkelig over, hvad jeg vil, og var ikke kommet til dig for at faae din Hjælp, førend jeg var fuldstændig paa det Rene med mig selv.“

„Hun er et uægte født Barn,“ mumlede Moderen.

Frits sagde med et mørkt Blik: „Formoder du det, eller veed du det?“

„I det første Brev, din Tante skrev herhjem om den lille tyske Pige, hun vilde tage til sig, omtalte hun hendes uægte Fødsel,“ svarede Kammerherreinden i samme dæmpede, usikre Tone.

Der blev en lille Pause, saa fortsatte Frits, idet han rejste Hovedet: „Ligemeget, Ingen kjender noget til hendes Fødsel herhjemme, og om saa var, saa er hun nu Tantes Plejedatter, smuk og meget rig, thi selv om v. Hortens Formue ikke bliver hendes, vil Tante Athalie sikkert lade Broderparten af sine Grunker tilfalde denne Datter; desuden tyder Intet hos hende paa lav Byrd. Jeg vil vinde hende, hvis jeg kan, og vil du række mig en hjælpende Haand, vil det sikkert lykkes mig.“

„Hvad vil du, jeg skal hjælpe med?“ spurgte Kammerherreinden næsten klynkende.

„Du maa hjælpe mig med at modarbejde Camillas Indflydelse over Eva,“ svarede Sønnen. „August er saa absolut Camillas Yndling, og da den Dreng troer, at han er indtaget i Eva, og Camilla igaar flere Gange, baade ved Kjørselen og ved Bordet, forhindrede, at jeg kom til at være sammen med

Eva, for at August kunde indtage Pladsen, saa antager jeg, hun vil begunstige denne elskede Broders Sværmeri og derved hindre mig fra at beskjæftige mig med Eva. Tiden er knapt tilmaalt, vi rejse snart hjem, saa kommer Eva ind til Byen med Tante, men ogsaa kun kort, og saa kan der gaa længere Tid, før vi komme sammen. Naa," fortsatte han efter en lille Pause, „jeg troer nu nok, at jeg, uden at være altfor ubeskeden, kan tage det op med de fleste unge Mennesker i den Kreds, Eva kommer ind i, men bedst var det dog, om jeg fik lidt fast Fodfæste i hendes Tanke, førend vi samles i en større Kreds. Nu forstaaer du sikkert, hvad jeg ønsker, du skal gjøre for mig, Moder. Naar du vil, kan du blive mig en betydelig Hjælp, ved at sørge for, at vi To, Eva og jeg, af og til kunne være lidt sammen uden næsvis Forstyrrelse. Vi sang saa godt sammen i Aftes, at jeg tænkte, vi kunde more os med at indstudere noget i Forening, Tante har jo Noder nok, men jeg vil nødig fremkomme med Forslaget, især lige over for Camilla er det heldigere, om det kommer fra dig. Gjør nu Begyndelsen med det, Moder, og saa gaae videre ad lignende Veje, du er skam snedig nok, naar du giver dig ind derpaa."

„Jeg maa tænke over det først, Frits," svarede den endnu raadvilde Moder.

„Og saa spilde vi Tiden imens," erklærede den elskværdige Søn. „Hvad Pokker skal du tænke over, jeg har jo lagt det Hele tilrette for dig."

„Ja, det er nu ligemeget, Frits," svarede Kammerherreinden, „skal jeg hjælpe dig, maa jeg tænke lidt over det; men det tager ikke lang Tid. Lad mig nu være alene, jeg trænger virkelig til at være i Ro."

Mumlende nogle Ord, der lød som noget om vankelmodigt

Kvindevrøvl, forlod Frits Moderen, men da han i Korridoren fik Øje paa Grevinden, toge hans Tanker en anden Retning og han skyndte sig efter hende.

„Godmorgen, Charlotte," sagde han og stak sin Arm ind under hendes, da han med et Par lange Skridt havde indhentet hende.

Hun hilste venligt paa den næsten jævnaldrende Fætter, som fortsatte: „Hør du, Charlotte, vil du hjælpe mig ud af en vanskelig Klemme?"

„Ja, hvis den ikke er mig for svær," svarede hendes Naade.

„Nej, det er den letteste Sag af Verden," svarede Fætteren. „Jeg vil blot bede dig om at spørge mig ved Frokostbordet, saaledes at de rette gamle Øren hører det, om jeg saa har faaet anskaffet det store, kostbare Værk, jeg ønskede til mine Studeringer. Da du veed, at jeg har sparet Penge sammen til det — —"

„Jamen, kjære Frits, det veed jeg jo ikke det mindste om," afbrød Grevinden ham leende.

„Nu har jeg jo fortalt dig det," sagde Frits, „altsaa nu veed du det; nu maa du tvinge Sandheden ud af mig, hvortil jeg da har anvendt dem, og ikke see altfor forbauset, snarere lidt rørt ud, naar du hører Grunden. Ikke sandt. det gjør du nok for mig, jeg hjalp jo dig i Sommer paa lignende Maade, og jeg er i Knibe, kan du tro."

„Jeg skal see, hvad jeg kan gjøre for dig, din Galfrands," sagde Grevinden og gav ham et let Slag paa Kinden, idet han aabnede Døren for hende til Spisestuen, hvor hun, mærkelig nok, idag var den Første ved Frokosten, begrundet i at hendes Uhr var en halv Time forud for Tiden

Imidlertid sad Kammerherrerinden ene i lutter Raadvildhed og modsigende Tanker. Frits havde Ret, hidindtil havde de Alle været visse paa, at Camilla vilde blive den af Niecerne, der tog v. Hortens store Formue i Arv, men netop igaaraftes havde hendes Mand talt med hende om det Sandsynlige i, at denne nu blev Evas. Den samme Tanke havde foresvævet hende i Samtalerne med Grevinden, i alle Planerne om at sætte Eva ud af Spillet, det gjaldt jo ikke alene om at faae Camillas Forlovelse hævet. Havde hun end kun berørt denne Side af Sagen for Grevinden, der som Niece jo ogsaa var Aspirant til v. Hortens Formue, hvorfor det var bedst at holde den udenfor Samtalerne, saa var hun selv fuldtud paa det Rene med, at denne ogsaa var et Hovedpunkt for Evas Fjernelse.

Og saa nu pludselig at skulle see paa denne forhadte lille Person som sin Svigerdatter. Hvad skulde hun dog gjøre? Frits var hendes Yndlingsbarn, hendes Førstefødte, Skjønheden, han lignede hendes Slægt, den gammeladelige, i Et og Alt; hvilke højtflyvende Tanker og Forhaabninger havde hun ikke næret for ham i hele hans Opvæxt. Men efterhaanden lærte hun med Smerte at slaa af paa dem, thi trods alle sine Talenter, han sang smukt, holdt ypperlige Selskabstaler, dandsede glimrende, tegnede Karrikaturer af Slægt og Venner, som ikke vare til at tage fejl af, og dog saa morsomme; trods alle sine Fortrin, og de vare i hendes Øjne flere end i Andres, lod det ikke til, at han kunde komme ind i noget, der kunde føre ham op i de Højder, hun havde drømt ham paa. Hun havde i flere Aar haabet paa et rigt Parti for ham — — men dette, et lille obscurt Pigebarn, der lod til allerede i det nittende Aar at have havt Historier — — uh ha! Men paa den anden Side — var det Frits's Alvor, vidste hun kun altfor godt, hvor

umuligt det var at faae ham derfra, og den store Formue — gik Camilla glip af den, som var sandsynligt — vilde det jo næsten være nok saa godt, om den kom i Frits's Hænder. Men hvorledes skulde hun stille sig ligeoverfor Grevinden? Hun havde været saa ivrig for at hjælpe hende med at komme Eva tillivs, hun, Charlotte, maatte jo tro hende vanvittig, hvis hun nu pludselig sadlede om og begyndte at favorisere Eva — gik hun ind paa Frits's Planer, maatte hun manøvrere saaledes, at Charlotte ikke mærkede det, men det var vanskeligt, thi hun havde skarpe Øjne og stor Iagttagelsesevne. Det var et Hav af Tanker, Kammerherreinden her var styrtet i, det første Resultat af dem var, at hun bad sig undskyldt for at møde ved Frokostbordet paa Grund af Hovedpine.

Hofjægermesteren kom tidlig over til Rosgaardsholm denne Formiddag og deltog med den øvrige Slægt i Frokosten. Mod Slutningen af denne blev der en lille Pause, som Grevinden benyttede.

„Det er sandt, Frits," sagde hun højt, „jeg har rent glemt at spørge dig, om du saa fik kjøbt det Værk, du trængte til ved dine tekniske Studier."

„Har jeg talt til dig om det?" Frits's Stemme lød næsten overrasket.

„Ja, husker du ikke det? Det er da ikke saa forfærdelig længe siden," Grevinden saae smilende paa ham. „Har du faaet det anskaffet?"

„Ne—j, endnu ikke," Frits trak lidt paa det.

„Det var da kjedeligt for dig," vedblev hun. Du omtalte den Gang, at du havde sparet næsten hele Summen sammen til det."

„Naa, var det paa den Tid, jeg omtalte det?" sagde Frits,

„jo nu husker jeg det, vi fulgtes ad nedad Gaden, og det stod i Boghandlerens Vindue, derved kom vi til at tale derom.“

„Ja rigtig,“ Grevinden nikkede til ham. „Hvorfor fik du det saa ikke?

„Aa, der var forskjellige Grunde,“ svarede Frits, stadig med Øjnene fæstede paa sin Tallerken.

August, hvis Tanke altid arbejdede langsomt, spurgte nu med store forundrede Øjne: „Har du nogensinde begyndt paa at spare Penge sammen, Frits?“

„Ja, det hører du jo,“ svarede Broderen, rynkende Panden, som om Spørgsmaalet ærgrede ham.

„Nu har jeg min Salighed aldrig hørt noget mere forbausende,“ udbrød August, „at tænke sig, at du lægger Penge op.“

„Hvorfor forundrer det dig saa meget?“ spurgte Frøken Athalie ham.

„Fordi han altid er i Forlegenhed, altid klager over, at han ikke kan komme ud af det,“ lød Augusts Svar.

„Ja, jeg indrømmer, at du i den senere Tid oftere har hørt mig klage over mine Indtægters Utilstrækkelighed,“ sagde Frits saa sagtmodigt, at Camilla spørgende saae hen paa ham, den Tone havde hun aldrig før hørt ham henvende til Broderen, særlig ikke naar lignende Spørgsmaal debatteredes.

„Men,“ begyndte Grevinden igjen, „hvorfor opgav du det Værk, du ønskede, da du dog havde Størsteparten af Pengene samlede?“

„Aa Kjære,“ svarede Frits med et Anstrøg af Forlegenhed, „fordi jeg brugte dem, førend jeg fik hele Summen samlet.“

„Du har vist været fæl letsindig, Frits,“ Grevinden truede smilende ad ham.

„Nej," svarede Frits og saae alvorlig hen paa hende, idet hans Blik strejfede Frøken Athalie, der sad ved Grevindens Side. „Jeg vil ikke paastaae, at jeg ikke kan være letsindig, men den Gang var det ikke Letsind."

„Ja, mon din Paastand nu ogsaa kan staae sin Prøve," Grevinden rystede smilende paa Hovedet ad ham. „Vi ere dog maaskee ikke ganske enige om, hvad Letsind er; det turde være muligt, at jeg kaldte det Letsind, som du gav et mere velklingende Navn."

„Denne Gang er jeg vis paa, at du vilde være enig med mig i ikke at kalde det Letsind," svarede Frits bestemt.

„Ja, den Paastand overbeviser mig nu ikke," vedblev Grevinden. „Thi ser du, var det f. Ex. en paatrængende Skrædderregning, du maatte betale, saa vilde du neppe kalde det Letsindighed, men det vilde jeg, thi det var dog den Letsindighed i Fortiden, at du havde gjort Gjæld, der nu tvang dig til at udgive Summen."

Frits saae næsten vred ud, da han kort svarede: „Det var imidlertid ingen Regning, der tvang mig til at udgive mine sammensparede Penge, det var hverken Letsind eller Ødselhed."

„Nuvel, vi kan jo let faae Spørgsmaalet afgjort," Grevinden saae drillende paa ham, „fortæl os, hvad du har brugt dem til, og lad os saa dømme."

„Jeg synes du gaar Frits lidt nær ind paa Livet, Charlotte," sagde Frøken Athalie nu, „det er jo dog muligt, at han ikke gjerne vil omtale Anledningen til sine Udgifter, og det er hans Ret.

„Tak du kjære, frisindede Tante Athalie," udbrød Frits med Varme, „der kom du mig til Hjælp, som du saa ofte gjorde i gamle Dage."

Frøken Athalie saae venligt smilende paa ham, idet hun sagde: „Ja, kan du huske, at du som Dreng altid kom til mig, naar du var stedet i en eller anden lille Ulempe, jeg skulde sætte det itubrækkede Legetøj istand og sørge for at skaffe nye Boldte, naar dine vare trillede bort.“

Hans Fader nikkede over til ham og sagde: „Ja, den lille Knægt var klog nok til at gaae til dig, han vidste, det nyttede hverken at komme til mig eller sin Moder for at faae Legetøj.“

„Med alt det,“ tog Grevinden nu til Orde, „sidder min Mening om, at du er en letsindig Ødeland dog endnu fast i min Bevidsthed. Har man rent Brød i Posen, maa man kunne forklare sig.“

Der blev et Øjebliks Taushed, i hvilken Frits med alvorligt Ansigt saae hen for sig, saa løftede han Hovedet og sagde: „Ogsaa dennegang gaaer jeg til Tante og beder hende hjælpe mig. Jeg omtaler nødig, hvad jeg har brugt Pengene til, men da Charlotte udlægger min Taushed som Indrømmelse af en Letsindighed, saa vil jeg meddele Tante Sammenhængen og bede hende, som Enhver af os stoler paa, om at erklære min Handlemaade for letsindig eller ikke. Vil du gjøre dette for mig, Tante Athalie, og vil du modtage denne Redegjørelse Charlotte?“

Frøken Athalie nikkede samtykkende, og Grevinden udbrød: „Ja, selvfølgelig, kjære Frits. Men du tager Sagen højtideligere end du behøver, det Hele var jo nærmest en Spøg.“

„Ja, ja, men det er dog bedst i Alvor at fralægge sig en Beskyldning, selv om den fremkommer i Spøg,“ svarede Frits.

Man rejste sig nu fra Bordet, og hver gik til sit. Eva var den, der først forlod Spisestuen. Frøken Athalie saae bekym-

ret efter hende og vendte sig saa til Brødrene, der stode ved Siden af hende.

„Jeg er bange for, at Eva ikke er rask; hun ligner ikke sig selv, hun er bleven saa stille, saa underlig aandsfraværende.“

„Hun ser dog ganske frisk ud, kjære Athalie,“ beroligede Hofjægermesteren, „saa klare Øjne og røde Læber tyde ikke paa unge Pigers sædvanlige Svøbe, Blegsot.“

„Naar en ung Pige bliver stille og aandsfraværende,“ udbrød Kammerherren, „saa er Amor med i Spillet. Slaa du dig kun til Taals, Athalie, det er den naturligste Ting af Verden, og bør ikke indjage dig Ængstelse.“

„Jeg gad nok vidst, hvem Eva skulde givet sit Hjerte til,“ foer det ud af Frøken Athalies Mund, „Edvard er den eneste Herre, hun har seet siden sin Hjemkomst.“

„Hun var igaar sammen med forskjellige unge Herrer, og mine to haabefulde Sønner har hun da kjendt siden Juleaften,“ vedblev Kammerherren.

„Snak, Christian,“ Frøken Athalie rystede energisk paa det graa Hoved. „Eva er ikke den Pige, der giver sit Hjerte bort, efter kun to, tre Dages Bekjendtskab.“

Grevinden havde nærmet sig de tre Søskende og sagde nu: „Men lille Tante, der var jo dog en Mulighed for, at Evas Hjerte var bortgivet, førend hun kom herhjem, og at Savn og Længsel gjør hende stille.“

„Ja, I snakker, som I har Forstand til, lille Børn,“ sagde Frøken Athalie. „Eva var det gladeste Barn efter sin Hjemkomst, syngende og jublende fløj hun omkring, altid spøgende, altid i godt Humør, det er først i de sidste Dage, hun er saa besynderlig forandret. Hvis hun nu ikke bliver oplivet imor-

gen paa Ballet paa Strøbygaard og ved vort eget store Selskab Nytaarsdag, saa vil jeg for Alvor tale med Doktoren."

Nogle Timer senere stak Frits sit Hoved ind i Taarnkabinettet, hvor han, som han haabede, fandt Grevinde Charlotte alene.

„Tak for din Assistance, Charlotte," sagde han, straalende over hele sit smukke Ansigt, „du hjalp mig udmærket, her seer du Resultatet," og han viste hende nogle hele og halve Hundredekronesedler i sin Tegnebog.

„Jeg sad netop og tænkte paa, hvor net vi fik den lille Komedie opført," sagde Grevinden, „men indrøm, at vi havde gode Medspillere. Noget morsommere, end at Tante Athalie selv overtog en af Rollerne, og det endda ikke den mindste, kan man ikke tænke sig," og Grevinden lo med denne kolde, dæmpede Latter, som var istand til at forjage Munterheden hos Enhver, der hørte den.

„Ja," sagde Frits, „og August, det Fæ, som ogsaa overtog et Parti, uden Anelse om at han tjente mine Interesser," og Begge brast paany i Latter.

Omsider udbrød Grevinden: „Og hvilken Forklaring gav du saa Tante?"

„En stakkels ung Mand, Ven fra Studenterdagene, fattig, men dydig og dertil brystsvag, men efter Lægens Diagnose ikke livsfarlig, hvis han kunde tilbringe denne Vinter i Syden, blev sat istand dertil, ved at jeg og fire andre, mere eller mindre velhavende Venner, i al Stilhed samlede vore Skillinger sammen til saa stor en Sum, at han med Sparsommelighed kunde leve i Sydfrankrig," fortalte Frits. „Og," fortsatte han, Tante Athalie er jo et brillant gammelt Menneske, hun gav ikke alene mig Penge til det tekniske Værk, men hun gav

mig ovenikjøbet 200 Kroner, som jeg skulde sende denne Ven, hvis Adresse er saa vanskelig for mig at faae fat paa, at jeg vist bliver nødt til at beholde dem, til jeg finder ham.

„Ja, Tante er nem nok at komme ud af det med for den, der forstaaer at tage hende, og det gjør du som ingen af os Andre," sagde Grevinden. Det er nok ikke saa ganske lidt, der fra hendes Lomme er spaseret over i din."

„Men aldrig saameget som dennegang," sagde Frits kjærtegnende sin Brevtaske, „du lærte mig i Sommer at være To om det, og det er en udmærket Idee. Du fik vel ogsaa noget klækkeligt i Efteraaret?"

„Ja, jeg maa ikke klage," svarede Kusinen, „Tante forærede mig min violette Fløjelskjole til min Fødselsdag og tillige 400 Kr. til at redressere mit Toilette med."

„Min Veltalenhed blev ogsaa særlig anvendt," sagde Frits, „da jeg, efter først at have gjort Tante vred ved at omtale, at dit Toilette ikke var soigneret nok, som jo var Aftalen, senere i Enrum forsvarede mig med, at du efter din Stand altid var for tarvelig, for lidt moderne. Hun sagde da, at hun selv vilde tale med dig derom, og saa tænkte jeg nok, det gik, men har senere glemt at spørge dig derom."

Grevinden saae hen for sig uden at høre Frits's Ord, men sagde pludselig, da han standsede sin Tales Strøm: „Aa, Penge, Penge, de ere en Forbandelse i Livet — —"

„Nej hør, veed du hvad Charlotte," afbrød Frits, „de er sgu en Velsignelse, naar man bare har nok af dem."

„Ja, men det er jo netop Ulykken," udbrød Grevinden heftigt, „det er det, jeg ikke har. Derfor maa jeg tye til Midler, som pine mig — —"

„Bliv nu blot ikke sentimental, Charlotte," afbrød Frits hende atter.

„Det er ikke Sentimentalitet," svarede hun ivrig, „du vil sikkert engang komme til at føle det Samme. Naar jeg staaer lige overfor Tante Athalies hjertensgode Troskyldighed og villige Hjælpsomhed, saa skammer jeg mig over de Midler, jeg benytter."

„Det er Tantes egen Skyld," svarede Frits. „Hun hjælper ikke, naar vi ligefrem bede hende derom; men, da hun er villig til det, naar vi fortælle vore smaa Historier, hvad er da rimeligere, end at vi opfinde dem, da vi have Talent dertil."

„Naturligvis," sagde Grevinden og saae med sammentrukne Bryn mørkt hen for sig, „naturligvis maa jeg vedblive dermed, jeg har ingen anden Udvej, men at skamme sig over sig selv er en utaalelig Følelse, og, som jeg før sagde, det vil du ogsaa nok engang opdage."

Frits trak paa Skuldrene: Jeg tvivler paa det," sagde han, idet han forlod Kusinen.

IX.

I Drivhuset.

Da Frits forlod Grevinden, mødte han i Korridoren sin Moder, der kom ned fra sine Værelser. Hun hviskede til Sønnen: „Jeg har nu taget mit Parti og skal hjælpe dig, hvad jeg kan. Jeg mener, at det er rigtigst at lade Tante Athalie ordne Eders Syngeøvelser, det skal jeg nok faae hende til, uden at hun veed andet, end at det er hendes egen Idee. Og

saa vil jeg sige dig, at nu er Eva alene gaaet ned i Drivhusene."

„Tak Moder, du er brillant," og Frits fløj afsted efter at have givet sin Moder et flygtigt Kys paa Kinden. Kammerherreinden saae efter ham, endnu usikker paa, om hun havde valgt det Rette.

Eva var ganske rigtig i Drivhuset, hvor hun med en Kurv i den ene Haand afskar Blomster, som hun vilde ordne i Værelserne, et Arbejde, hun elskede, som derfor var gaaet fra Gartnerens over i hendes Hænder.

„Du her Eva," udbrød Frits, da han fik Øje paa hende, „det var da morsomt at træffe dig her som en anden Flora — —"

„Lignelsen halter", afbrød hun ham leende, „Flora kalder Blomsterne tillive, jeg derimod overklipper deres Livstraad;" med disse Ord skar hun med sin lille Kniv Stilken over paa en dejlig mørkerød Rose og lod den falde i Kurven.

„Naar jeg i dig strax tænkte mig en Flora, var det fordi jeg haabede du, som hun, vilde uddele hendes milde Gaver til os dødelige Mennesker og strax betænke mig, som kom herned, for hos Gartneren at hente mig en Blomst til mit Knaphul, men blev henrykt ved Tanken om at modtage den af din Haand," sagde Frits, medens Eva, der havde taget Rosen op af Kurven, i dybe Drag indaandede dens Duft og drejende den rundt paa Stilken, taus beundrede dens Skjønhed.

Det var næsten, som havde hun ikke hørt eller ændset Frits's skjønne Ord. Han fortsatte: „Vil du ikke nok give mig den Rose, du der holder i Haanden."

Med et næsten forskrækket Blik saae hun op paa ham, idet hun hurtigt trak Rosen til sig, da han strakte Haanden

ud som for at tage den. „Nej, nej,“ udbrød hun hurtig, „den faaer du ikke.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte han.

„Fordi — fordi den har jeg Brug for — til mit Toilette,“ stammede Eva.

„Nuvel, saa pluk en af de andre mørkerøde Roser til mig,“ sagde Frits.

„Det kan jeg ikke,“ svarede hun hurtig.

„Hvorfor ikke?“ lød hans forbausede Spørgsmaal. „Der er jo flere.“

„Jamen, der hører lidt Kundskab til for at skære Blomster af,“ svarede hun, „og denne er den eneste, der kan tages. Du ser, det er den eneste mørkerøde Rose, der blomstrer, og de to Roser, der nu ere tilbage paa den, have tæt oppe ved Blomsten Knopper; dem tager man ikke af paa en Tid, der er saa faa af dem, saa værner man om hvert lille Blomsterhaab.“

„Nuvel, saa skjænk mig en anden Blomst, men helst en mørkerød,“ bad han.

„Det skal du faae,“ sagde hun hurtigt og gik, fulgt af ham ind i en anden Afdeling af Drivhuset, hvor store engelske Pelargonier prangede i alle Farver. Hun afskar en mørkerød, satte et Par fine grønne Bregneblade ved den og rakte ham den lille Buket, som han modtog med overstrømmende Taknemlighedsyttringer.

Hun svarede rolig: „Vil du takke for den, maa du vende dine taknemlige Ord og Følelser til Tante Athalie, Blomsterne ere hendes.“

„Men du har afskaaret dem og ordnet dem smagfuldt for mig,“ det sætter jeg hundrede Gange mere Pris paa, end

Blomsten selv," udbrød han og sendte hende et Blik, som bragte hende til at vende sig bort og fortsætte Afskæringen af Blomsterne.

Frits fulgte hende fra Drivhus til Drishus, stadig beundrende hendes sjeldne yndefulde Bevægelser, naar hun løftede sig op paa Taaspidserne for at naae de højtstaaende Planter, eller bøjede de lavere staaende Planters Grene tilside for at faae den Blomst, hun ønskede. Saa optaget var han af dette smukke Syn, at han en lille Stund var gaaet bagefter hende i Taushed.

Efter at have afskaaret en dejlig hvid Kamelia, vendte hun sig om imod ham: „See, er den ikke smuk? den er til Camilla."

„Det er en Skuffelse for mig," Frits saae nedslaaet ud. „Jeg troede, jeg var den Eneste, du begunstigede med en Blomstergave. Er der endnu Flere, jeg skal dele den Ære med?"

„Nej," smilede Eva, „Camilla er den Eneste, der har bedt mig skaffe sig en Blomst."

„Da jeg saae dig herinde," sagde Frits, „troede jeg, at Camilla ogsaa var her, I synes næsten at være uadskillelige."

„Hvor du overdriver idag, Fætter Frits," sagde Eva spøgende, „Camilla skriver Brev, som sædvanlig paa denne Tid."

„Formodentlig til Alexander," yttrede Frits.

„Formodentlig," bekræftede Eva. Saa gik hun videre, og da Frits kort efter var ved hendes Side, begyndte hun: „Hvor det maa være rart for dig, at din Søster har forlovet sig med din Ven."

„Aa, det synes jeg skam er knusende ligegyldigt," svarede Frits, „forresten er Alexander ikke min Ven."

„Ikke det?“ Eva saae interesseret op paa ham.

„Nej, han har været Legekammerat med os Søskende fra han og jeg omtrent vare ti, elleve Aar gamle. Men noget Venskab har der ikke udviklet sig mellem os, dertil er han altfor stiv og regelret, han er saa lidt gemytlig, saa pedantisk pligtopfyldende, nej, han hører ikke til mine Folk.“

Eva stod et Øjeblik ganske stille, aandsfraværende stirrende paa Blomsterne i Kurven. Saa sagde hun: „August har en ganske anden Mening om denne Eders tilkommende Svoger. Han udtalte sig saa varmt om ham, skjøndt han indrømmede, at han nok, af og til, kunde have sine Smaasærheder.“

„Aa August, hans Meninger plejer jeg ikke at lægge synderlig Vægt paa,“ svarede Frits overlegent, „i Regelen adopterer han Camillas, og da hun naturligvis er blind for alle Alexanders Fejl, kan August heller ingen opdage.“

Eva saae misbilligende op paa ham: „Det var ikke nogen venlig Omtale af dine Søskende.“

Frits bed sig i Læben, men svarede efter et Øjebliks Taushed. „Desværre, det har du Ret i, kjære Eva, og du er berettiget til at tro, at jeg er ukjærlig stemt ligeoverfor mine Søskende —“ Frits gjorde atter et Ophold og begyndte saa igjen med dæmpet Stemme og et smerteligt Udtryk i Øjnene, som stirrede ud i Luften: „Da du nu er bleven et Medlem af vor Familie, vil jeg, for at du bedre kan lære at dømme os, som vi ere, meddele dig, hvad jeg ellers ikke taler om til Fremmede. Der ere Forhold i Hjemmet, som ere pinlige for mig, men som have existeret saaledes fra vore Børneaar og som desværre neppe nogensinde blive anderledes. Camilla og August holde meget stærkt sammen, med fuldstændig Ude-

lukkelse af mig; jeg er Intet for dem, og da Camilla er Faders Yndlingsbarn, og August Moders, forstaaer du nok, at jeg indtager en underlig isoleret Stilling i mit Hjem og ofte, altfor ofte føler mig saa ensom, saa forladt midt imellem mine Kjære, thi mærkeligt nok hænger jeg vedblivende saa kjærligt ved dem Alle; jeg kan selv ikke forstaae det. Men til Trods derfor, eller maaske netop paa Grund deraf, er mit Sind ofte bittert og lægger mig ukjærlige Ord paa Læben. Tro endelig ikke, at jeg vil undskylde mig, jeg veed godt, at det ikke burde være saa, men Eva, jeg er langt fra Fuldkommenheden, det vil du snart lære at indsee." Han gjorde en lille Pause, saa rakte han Haanden ud imod Eva og sagde mildt: „See, saaledes er jeg, døm mig ikke for strængt, kjære Eva, jeg vil saa gjerne have Venner og Slægtninge, som forstaae mig."

Hun lagde, næsten mekanisk, sin Haand i hans. Han havde ikke formaaet fuldstændig at fængsle hendes Opmærksomhed, andre Tanker optoge hende. Nu saae hun op paa ham efter et lille Ophold og sagde: „Dit Sinds Bitterhed er saa vel ogsaa Skyld i din strænge Dom over din Svoger."

„Nej, det er den ikke. Alexander og jeg ere meget forskjellige, men jeg vil ikke udtale mig nærmere om ham. Du vil jo snart lære ham at kjende, døm saa selv, det vil alligevel undre mig, om han falder i din Smag. Hans Forlovelse med Camilla vil desværre sikkert gjøre Afstanden mellem mig og Mine endnu større, thi nu faaer han sikkert en afgjørende Stemme i vort Hjem, og den vil gaae mig imod, saa min ensomme, uforstaaede Stilling bliver endnu tungere at komme igjennem."

Han sagde dette med saa sørgmodig en Stemme, at Eva uvilkaarlig medlidende udbrød — „Stakkels Frits."

Gartneren kom med flere afskaarne Blomster, og da Eva nu havde tilstrækkeligt, nikkede hun mildt Farvel til Frits og forlod Drivhuset. Han tændte en Cigar og drev den modsatte Vej ned gjennem Haven, tilfreds med hvad han havde udrettet. Eva var gaaet nedad Havegangen med et meget alvorligt Udtryk i sine smukke Øjne, og da han tilskrev den rørende Fremstilling af sit ensomme Hjemliv denne Virkning, tænkte han fornøjet: Den Tid fik jeg brillant anvendt. Det lykkedes mig at vække det lille Menneskes Medlidenhed, et ypperligt Fundament til at arbejde videre paa.

X.

Grevinden som Veninde.

Grevinden havde imidlertid arbejdet sig ud af den nedtrykte Stemning, hvori hendes Samvittighed havde forsat hende. Hun fik af og til saadanne smaa Overgange, hvorunder hendes bedre Jeg rejste sig mod hendes lave, beregnende Handlinger. Hendes høje Rang og forholdsvis lave Pengestatus, tvang hende, mente hun, imidlertid altid til det, kun kaldte at være om sig, og den nye Slægtning, hun havde lært at kjende under dette Julebesøg, ved hvem hendes Fremtidsudsigter truedes, vakte al hendes Tanke- og Handlekraft.

Da hun denne Formiddag sad ene i Kabinettet, benyttede hun Tiden til at oversee Situationen.

Det havde altid været hende klart, at v. Hortens store Arv egentlig burde tilfalde hende som den ældste, fattigste og

ornemste af Frøken Athalies Niecer, men det var hende næsten ligesaa tydeligt, at Camilla vilde blive den Lykkelige, eftersom hun var Tantens kjæreste Søskendebarn. At Eva nu ogsaa dukkede op som en Rival til denne Formue, skulde man synes, forringede Grevindens Udsigter, men den skarpsynede, intrigante Dame havde, efter Opdagelsen af Evas hemmelige Rejse, hurtig seet, at Forholdene nu kunde blive gunstige for hende, hvis hun behændigt greb ind i Sagernes Gang. Havde hun Held med sig, vilde hun kunne sætte baade Eva og Camilla ud af Spillet, og saa havde hun vundet det, thi lille Agnes kom ikke i Betragtning; det var let at see, at Tante Athalie ikke satte synderlig Pris paa hende, opdraget, som hun var, af en Stedmoder, hvis verdsligsindede Retning den gamle Frøken hadede.

Grevindens Planer vare ikke meget indviklede. Det gjaldt først at indpode Camilla en saa stærk Mistanke mod Eva, at hun vendte sig kold og uvenlig mod denne, det vilde sikkert opbringe Tante Athalie mod hende. Samtidig vilde Grevinden nærme sig denne lille forhadte Tysker saa kjærligt og varmt som muligt, søge hendes Fortrolighed, og lade det Venskab, hun saaledes vilde etablere, blive synligt for Tanten. Medens Camilla vippede ned, vippede Grevinden op, og naar Eva forsvandt fra Skuepladsen, hvad der næppe kunde være Tvivl om vilde skee, var hun selv den sejrende, saavist som hun nok skulde sørge for, at det ikke blev hende, der aabnede Øjnene paa Tante Athalie for Evas Underfundigheder. Den vanskeligste Del af Sagen var at vække Camillas Mistanke, men bare man var taalmodig, vilde Beviserne nok blive saa mange, at selv den tillidsfuldeste maatte blive overbevist. For Grevinden var der ikke Spor af Tvivl, hun havde seet mere end

nok til at være vis paa, at der mellem Eva og Revil havde existeret et Forhold, som ikke taalte Dagens Lys, og den Underfundighed og Løgnagtighed, der klæbede ved Evas hemmelighedsfulde Rejse, var mere end nok til at vække Frøken Athalies heftige Vrede imod hende. Hvor ærgerligt, sluttede Grevinden denne Tankerække, at Camillas Tillidsfuldhed til Eva og Alexander var saa umulig at rokke; men lad blot Eva og ham i næste Maaned komme sammen, saa ville saa aabne Øjne som mine og saa skærpede som hendes Moders nok opdage tilstrækkeligt til at rive hende ud af denne faste Tro, saa bliver Forlovelsen brudt, og hendes Væsen overfor Eva saa formelt og afvisende, at Tante bliver rasende derover, saameget mere som Camilla aldrig vil ymte et Ord om Anledningen til hendes forandrede Forhold.

Grevinden rejste sig og gik til sit Toilette i glad, forhaabningsfuld Stemning. Da hun senere viste sig, forbausede hun Eva ved først at udtale sig meget smigrende om hendes Toilette, som netop den Dag var tarveligere end i Festdagene, idet hun bar en lys graa Cachemirskjole med graa Fløjelsbesætning og en hvid Kniplings Halvskrave prydet med en eneste dejlig mørkerød Rose. Senere, efter Middagen, overraskedes Eva endnu mere, ved at Grevinden satte sig hen til hende og Camilla og blandede sig i deres Samtale, af og til, men ikke for ofte, hentydende til sin Glæde over ved fortsat Bekjendtskab at komme sin nye, unge Slægtning nærmere; hun holdt saa meget af de Unge, skjøndt hun nu selv var traadt ud af deres Rækker, men hun haabede, Gud vilde bevare hendes Sympathie for Ungdommen, hvad ganske vist ikke var saa svært, naar den fremtraadte saa elskelig som Eva, o. s. v.

Da Eva den Aften kom op i sit eget lille Værelse, var hun træt og anstrængt og saae bleg ud. Hun sendte Jomfruen bort og satte sig ned i en dyb Lænestol. Saa tog hun den røde Rose af og saae længe paa den, indtil hendes Øjne fyldtes med Taarer.

„Ja, hvor den ligner den, jeg gav ham," tænkte hun, „mon han husker den Afsked saa klart som jeg." Saa sank hun hen i en Strøm af Minder, indtil hun omsider rejste sig, satte Rosen i Vand og blev staaende foran den. „Alt er saa usikkert, saa pinefuldt uvist," tænkte hun videre. Hendes Blik gled fra Rosen ned paa et Billede af Tante Athalie, der stod ved Siden af det lille Blomsterglas, hun saae ømt paa det, og atter fyldte hede Taarer hendes Øjne ved de Tanker der paatrængte sig hende. „O Tante, kjære, lille Tante Athalie, faaer jeg Lov at blive her hos dig, eller hvor bliver mit Fremtidshjem? Hvad vil og hvad kan Alexander gjøre for mig? Alle disse mange, mange Spørgsmaal, som styrte ind over mig og kræve Svar! Hvor skal jeg faae Taalmodighed fra til at vente de mange Dage, der endnu ville hengaae? Strax syntes jeg det var saa let at være taalmodig, men da vidste jeg ikke, han var Camillas Kjæreste, nu tale Alle om ham her og tvinge derved min Tanke til at beskjæftige mig med Alt, hvad jeg helst vil skyde tilside, til jeg faaer ham i Tale — — —.

Det bankede sagte paa Døren, Eva foer sammen. Det var ikke faldet hende ind at aflaase den, og da den nu langsomt aabnedes, traadte Grevinden smilende ind ad den.

„Jeg kan ikke sove endnu," sagde hun, idet hun langsomt gik henimod Eva, „og da jeg fra mit Vindue kunde see, at du havde Lys i din Dagligstue, tænkte jeg, det gik dig som mig — — — men søde Barn," afbrød hun sig selv idet hun kjær-

ligt lagde Armen om hendes Liv, „hvad er der dog ivejen, du har jo grædt.“

Eva var i den nerveuse, ophidsede Stemning, da ethvert lille deltagende Ord faaer Bægeret til at flyde over. Hun lagde Hovedet paa Grevindens Skuldre og hulkede som om Hjertet skulde briste.

Grevinden lod hende græde ud, medens hun kun beroligende glattede det bløde lyse Haar. Omsider sagtnede de strømmende Taarer. „Saa min lille Ven,“ Grevinden klappede den lille Haand, hun havde grebet, „hvad er der saa ivejen? Tal du kun ud til mig, du kan trygt stole paa mig, jeg skal hjælpe dig af al min Evne.“

Det var for tidlig, Taarerne brød atter frem, og halv ubevidst sagde Eva dæmpet: „O, maatte jeg blot faae Lov til at blive her hos Tante“ — —

„Men kjæreste Barn, det behøver du da ikke at frygte for.“

Ved Lyden af Grevindens Stemme, saae Eva forvirret og ængstelig op. Hurtig tørrede hun sine Øjne og strøg nogle forvildede Haar bort fra Panden. „O nej vist ikke,“ hun gjorde et underlig brat, lidt mislykket Forsøg paa at lee, „det veed jeg naturligvis godt. Det er kun undertiden, der kan komme saadan en underlig, overtroisk Skræk over mig; det er saa frygtelig dumt, ikke sandt? Du skal ikke tale derom til de Andre.“

„Nej, vær du kun rolig,“ svarede Grevinden, „jeg kjender saa godt den Slags Anfald, det er nerveust, det forvinder du nok.“ Grevinden havde hørt og seet nok for denne Gang, „nu vil jeg ikke forstyrre dig længere, du har bedst af at komme til Ro.“

Hun kyssede hende kjærligt til Godnat og forsvandt. „Det

var et heldigt Øjeblik, jeg kom i," tænkte hun, medens hun passerede de lange Gange, „du frygter selv for at blive sat udenfor, ja det kan jeg forstaae." Triumferende lagde hun sit Hoved paa Puden.

Medens Grevinden var hos Eva, sad Kammerherreinden hos Camilla. Grevinden havde bedt hende gaae derop og forsøge saa smaat at rokke ved Datterens haardnakkede Tillid. Men Svaret paa hendes forsigtige Udfald lød ganske rolig saaledes: „Spar dine Anstrængelser, Moder, det vil ikke lykkes dig at udsaae Tvivl mellem Alexander og mig, og jeg synes, det maa være ligesaa indlysende for dig som for mig, at den Smule Sindsbevægelse, Eva viste ved Alexanders Navn, kun skriver sig fra en Barneforelskelse, hun har næret for ham, uden at han har havt Anelse derom, saaledes som halvvoxne Piger saa ofte faae det for voxne Herrer. Da Eva omtalte, at hun var kommen hos Professor Arentzens som femtenaars Barn, forstod jeg det strax, der kommer Alexander meget og er kommen der i flere Aar."

Hermed maatte hendes Naade lade sig nøje.

Dagene gik. Paa Godsejer Ernsts Bal var Eva absolut den smukkeste, livligste og mest feterede Dame, ligeledes i det store Selskab paa Rosgaardsholm. Hendes Livlighed glædede Frøken Athalie, men hun vedblev at være bleg og blev ogsaa mager; dog forstod kun Grevinden, at hendes Livlighed var forceret.

Frits gjorde stormende Kur, baade ude og hjemme, dandsede, sang med hende og var om hende allevegne; August sværmede mere stille om hende, hun tog mod Begges Kur uden at lægge Mærke til den.

Omsider rejste alle Gjæsterne, hun og Frøken Athalie vare atter ene og begyndte at tælle Dagene til deres Afrejse.

Ak, det blev atter en Skuffelse. To Dage før den til Rejsen bestemte, sendtes Bud efter Lægen og Hofjægermesteren. Frøken Athalie var pludselig bleven syg, stærk Feber med voldsom Hoste og mange Smerter. Det blev eu stærk og langvarig Influenza, og, skjøndt Lægen stadig gav godt Haab om Helbredelse, vare mange Timer og Dage dog angstfyldte for stakkels Eva, der var utrættelig i at pleje den elskede Tante, som trods den flinke Sygeplejerske, dog helst tog imod Hjælp af Eva.

Da Sygdommen var paa sit Højeste, og Tanten uden Bevidsthed, kom Grevinden uanmeldt til Rosgaardsholm. „Jeg kom," forklarede hun senere Tanten, „ikke for at pleje dig, det vidste jeg, Sygeplejersken kunde gjøre bedre end jeg; men fordi jeg haabede at kunne være noget for stakkels Eva. Jeg veed jo af sørgelig Erfaring, hvor bittert det er at gaae ene om en elsket Patient, uden at have Nogen om sig, der kan trøste, eller for hvem man kan udtale sig."

„Ja, det var smukt gjort af dig, Charlotte," sagde Frøken Athalie, „og jeg er dig oprigtig taknemlig, for hvad du har gjort for min lille Pige."

„Tal ikke derom, kjære Tante," svarede Grevinden, „jeg holder jo saa meget af dig og af hende."

En anden Gang, da Reconvalescensen var mere fremrykket, spurgte Frøken Athalie, om Camilla slet ikke havde været derude for at see til hende?

„Men, kjære Tante," svarede Grevinden, „du glemmer rent, at Camilla nu er en forlovet Pige. Alexander og hun kunne ikke undvære hinanden, han er der næsten altid."

„Naar de sees saa ofte, synes jeg nok, hun kunde seet en Dag ud til mig," sagde den gamle Frøken lidt gnaven.

Grevinden trak paa Skuldrene.

Endelig, de første Dage i Marts, maatte Frøken Athalie forlade Sengen, Grevinden begyndte at tale om Hjemrejsen. Da hun en Dag sad ene med den gamle Dame ved det hyggelige Brændebaal i Kaminen, sagde denne pludselig:

„Nu begynder mit Sind at komme i Ro, hvor var jeg dog angst for at dø.“

Grevinden saae lidt forundret paa hende, „du har dog ofte tidligere sagt, at du slet ikke frygtede Døden.“

„Snak Barn,“ ivrede Frøkenen, „det er jo heller ikke Døden, jeg er bange for; men jeg frygtede, den skulde overrumple mig, førend jeg havde faaet det velsignede Testamente ordnet.“

Der blev et Øjebliks Pause, saa sagde Grevinden meget blidt. „Hvis du vilde tillade mig det, Tante, saa vilde jeg saa gjerne give dig et Raad.“

„Du,“ Frøken Athalie saa yderst forbauset paa hende, „naa, ja ja da, jeg kan jo gjerne høre paa dig, skjøndt jeg finder det løjerligt, da du er Part i Sagen, men tal du kun.“

„Jeg vilde synes, det var det smukkeste og rigtigste, om du testamenterede Baron v. Hortens Formue til Eva.“

Frøken Athalie var stum af Forbauselse. Endelig fandt hun atter sit Mæle: „Og hvorfor mener du hende fremfor Jer Andre, fremfor dig selv Charlotte?“

Grevinden saae ligesom forvirret ned i sit Skjød, da hun svarede: „Du vil snart forstaae mig, lille Tante. See, du veed jo at Ernst har friet til mig flere Gange, men min Sorg over Osvald var for frisk endnu. Imidlertid bliver det dog sikkert nu om kortere eller længere Tid til Alvor; jeg bliver da meget rig. Camilla bliver det ved sit Ægteskab med Alex-

ander, og lille Agnes, tænkte jeg mig, blev Universalarving til hvad du selv ejer, saa trængte dine Niecer ikke til mere. Eva derimod er dit Hjertebarn, som jeg haaber, ingen af os misunder, jeg kan i al Fald svare for mig selv, men som vi dog vide, det vilde være dig en Tilfredsstillelse at efterlade i saa gode Kaar som muligt, saa meget mere som Rigdommen vil hjælpe paa Fødselen, den vi Andre alle have. Har jeg ikke Ret?"

Frøken Athalie var rørt. „Min kjære Charlotte, den Tanke gjør dig Ære. Jeg siger ikke, at jeg vil følge dit Raad, men jeg vil aldrig glemme, hvor kjærligt og uegennyttigt, du har tænkt paa mig og min lille Eva. Jeg tilstaaer, jeg havde ikke tiltroet dig det, tilgiv mig, jeg glemmer dig det aldrig."

Grevinden rejste med Følelsen af at være vippet meget højt tilvejrs, var blot Camilla kommet ned i samme Forhold. Hun havde ogsaa gjort et Forsøg paa at faae Eva med sig hjem i et lille Besøg, men denne vilde ikke forlade Tanten som længe endnu var saa svag, at Vinterrejsen for denne Gang helt maatte opgives. Om Foraaret rejste Frøken Athalie aldrig fra Gaarden, og Eva tav. Saaledes naaede man Sommeren.

XI.

Et Møde.

Det var en dejlig, tidlig Sommermorgen sidst i Juni. Luften var klar, ikke en Sky var at see, blikstille hængte Bladene paa Træer og Buske, der stode skarpt tegnede mod den lyse Himmel. Imellem Grenene sang Fuglene lystig omkap, medens Lærken, højt over alle Skovens Toppe, jublede i sin Glæde over Jordens Dejlighed. Havets smaa Bølger sloge med sagte, kælne Kluk mod Stranden ved Rosgaardsholms Have, hvor Blomsterne bredte deres brogede, duftende Tæpper i de fløjelsbløde Græsplainer. Dugdraaberne glede som diamantfunklende Perler langsomt ned over Bladene, hængte et Øjeblik dirrende paa deres Spids, indtil den legende Vind førte dem bort paa sin lette Vinge og forsvandt med dem i Luften, eller de laae som skinnende Stjerner i Blomsternes Bægre, hvor Solstraalerne fandt dem og stjal deres unge Liv med sine varme Kys.

Eva havde været tidligt oppe. Varmen, og mere end den, Aftenens for hende store Begivenhed, havde haft urolig Søvn i sit Følge. Den første Solstraale fandt hende lysvaagen det var umuligt at ligge stille. Hurtigt stod hun op og iførte,

sig sin Morgendragt, medens hun i Tanken gjennemgik, hvad der havde tildraget sig Aftenen forud.

Det Samme gjorde Grevinden, medens hun laae med aabne Øjne i sin Seng. Hun var ankommen sammen med Kammerherrens Familietil Rosgaardsholm Aftenen forud, Revil havde været i Følge med dem; nu gjaldt det at være paa sin Observationspost. Aldeles mod Sædvane var hun, hurtigere omklædt end nogen af de Andre, kommet ned fra Gjæsteværelset i Dagligstuen, som i Øjeblikket stod tom. Drevet af samme Tilskyndelse, var Kammerherreinden faa Minutter efter hende kommet derind; nogle hviskende Ord vare hurtig vexlede imellem dem, førend den øvrige Del af Familien indfandt sig.

Eva havde været den Sidste; stille var hun traadt ind og havde hurtigt, lidt nerveust, hilst paa de Ankomne. Den Eneste, hun ikke tidligere havde set paa Rosgaardsholm, var Alexander Revil. Da hun nærmede sig ham, havde fire ivrige Øjne stirret paa dem Begge.

Frøken Athalie havde taget hendes Arm og, efter hendes Velkomsthilsen til Camilla, drejet hende om imod Alexander.

„Se her er din nye Kusine," udbrød den gamle Dame livligt, „lad mig nu see, at I blive gode Venner i en Fart, spring over alle Præmisserne, siig Eva, Alexander og du til hinanden og Camilla vil neppe have noget imod, at du Alexander, giver din nye Slægtning et Kys."

Dybt rødmende havde Eva staaet foran ham; som for at gjøre Ende paa Situationen, der syntes pinlig for den unge Pige, havde Alexander hurtig rakt hende sin Haand og havde spøgende sagt: „Tante Athalies Ord have altid været en Lov for mig og denne Gang er Lydigheden jo særlig fornøjelig. Altsaa, der har du min Haand, Eva."

Hun havde med et undseligt Smil lagt sin lille Haand i hans og svaret: „Og der har du min, Alexander,“ men idet hun saae op, havde hun havt Taarer i Øjnene, hvad maaske kun han og Grevindens skarpe Blik havde opdaget. Han havde bøjet sig over hende og kysset hende let paa Panden, og Frøken Athalie havde erklæret, at nu var Sagen ordnet til hendes Tilfredshed.

„Ja,“ fortsatte Grevinden denne Tankerække, „ved Bordet var Eva rigtignok baade distrait og nerveus, der bleve vi jo siddende, ligetil vi skiltes for at gaae hver til Sit, men hun formaaede ikke at komme rigtig til sig selv; Alexander holdt bedre Contenancen, for ham er den hele Sag naturligvis en overstaaet Affaire, men det vil vistnok vare længe, førend den bliver det for hende. Det lille Skind, det gjør mig egentlig ondt for hende, thi der er neppe mere end letsindig Ufornuft i det Hele; men det er skeet bag Tante Athalies Ryg, der er Usandhed og lumsk Handling indblandet i Sagen, det er mere end nok til at dræbe Tantes urokkelige Tillid til Plejedatteren, som netop, fordi den er saa stærk, vil gjøre hendes Vrede dobbelt voldsom. Og har Tante først tabt Tilliden, saa bringes den aldrig mere tillive, det saae vi med stakkels Tante Alvilda, det blev aldrig glemt, om end tilgivet, at hun havde indladt sig i en hemmelig, saakaldt Forlovelse, trods det Løfte, hun havde givet den ældre Søster, der kjendte Gjenstanden for hendes Følelse som en daarlig Person, og rigtig formodede at han var bundet andetsteds. Hun var hendes kjødelige Søster, ovenikjøbet hendes kjæreste, men kom aldrig mere i det gamle smukke Forhold til Tante Athalie, der næsten havde været som en anden Moder for hende.“ Hun saae paa sit Uhr. „Nu er Klokken et Kvarter over sex, Alexander og Camilla aftalte en lang Morgentur ved det Klokkeslet, der er

altsaa i Øjeblikket Fred og ingen Fare," og Grevinden lagde sig atter tilrette til en lille Morgenlur.

Eva havde imidlertid samlet sine Baderekvisiter; det maatte være dejligt saadan en stille Morgenstund at kaste sig i det friske Vand. Det varede imidlertid længe førend hun rigtig fik ordnet sig, thi de mange Tanker, som trængte sig frem, distraherede hende hvert Øjeblik.

Idag maatte det komme til en Forklaring med Alexander – endelig, endelig, hun aandede dybt op. Han havde seet saa mildt paa hende Aftenen forud, saa varmt besvaret hendes svage Haandtryk – og alt som hun tænkte herpaa, bankede hendes Hjerte uroligt; hurtig ilede hun nu ned i Haven, Vejen til Badehuset gik tilhøjre ned igjennem den.

Hvor Luften var frisk og dejlig, hvor lød Fuglesangen jublende glad, hvilken guddommelig Morgen, den varslede Lykke for hele Dagen, denne Dag, som jo ogsaa bragte Lieutenant Seedorf og hans Moder til Rosgaardsholm.

Hun stod et Øjeblik og saae sig om: „Jeg vil først løbe den anden Vej ned til Rosenpartiet og see om de dejlige, purpurrøde Roser, som heldigvis ogsaa findes her i Haven, ere udsprungne idag, hvor jeg vilde ønske, der var om blot een, den vilde jeg fæste i min Kniplingskrave, naar jeg klædte mig om – aa nej, nej, det vilde jeg dog ikke – det turde jeg ikke – –"

Hun var kommet tæt hen til Roserne, saa tæt, at hun saae, to af de mørkerøde, hun satte saa megen Pris paa, havde udfoldet sig halvt, da hørte hun Skridt paa Grusgangen bag Rosenbuskadset.

Hun løftede Hovedet og saae henover Buskene – det var Alexander Revil.

Hurtig løb hun henad Gangen imod ham; han saae hende og gik hende imøde.

Hun rakte begge Hænder ud imod ham: „Hvilket Held, at jeg traf dig her, Alexander, jeg har saa meget at sige dig.“

„Har du?“ han saae lidt overrasket paa hende. „Din store Hat skyggede saaledes for dit Ansigt, at jeg ikke kjendte dig strax, jeg troede, du var Camilla, hende venter jeg hvert Øjeblik.“

„Kommer Camilla!“ Eva saae sig ængstelig om. „Saa er der intet Øjeblik at spilde. Hør opmærksomt paa, hvad jeg saa maa forklare dig, men husk, det maa ikke omtales for noget Menneske.“

Med endnu dybere Forbauselse malet i sit Ansigt, svarede han: „Stol du paa mig, jeg kan tie.“

Hun saae et Øjeblik eftertænksomt frem for sig og sagde da: „Lad Døren til dit Værelse staae uaflaaset, naar du gaaer ned til Middag, og gaae saa derop, strax efter at du har drukket din Kaffe. Jeg vil da have lagt et Brev paa dit Bord. Læs det, og vi maa da senere tale sammen i Enrum. Lad mig saa vide, naar og hvor vi kunne mødes, jeg skal komme.“

„Du mener, det vil være nødvendigt, at vi have en Samtale i Enrum?“ spurgte han med et forskende Blik paa hendes smukke, ivrige Ansigt.

„Absolut,“ var det korte Svar. Han bukkede.

Lette Fodtrin løde henover Gruset, og Camilla stod foran dem, i samme Øjeblik de lagde Mærke til dem.

„Du her, Eva, allerede,“ sagde hun lidt formelt, men dog med et Forsøg paa at være venlig, „du er ogsaa kommen tidlig op.“ Uvilkaarlig saae hun lidt skarpt paa Evas ophidsede Træk og hele nerveuse Væsen.

„Ja," svarede Eva, „det var saa varmt, jeg kunde ikke sove, saa stod jeg op og gik herned for at bade."

Noget af den Mistanke, Camilla saa tapper og viljestærk havde holdt nede, rejste sig atter i hendes Sjæl, den sporedes i hendes Stemme, da hun ytrede: „Da er denne Vej en mærkelig Omvej til Badehuset."

Eva saae et Øjeblik stum forbauset paa hende, saa kom der et Udtryk af Medlidenhed i Øjet, medens et muntert Smil spillede om hendes Læber, da hun sagtmodigt svarede: „Morgenen er saa vidunderlig smuk, den kan nok friste til at gaae Omveje. Du skal see, vi faae en smuk, glad Dag."

„Ja, lad os haabe det," sagde Revil, som efter at have trykket Camillas Haand, taus havde iagttaget de to unge Piger. „Men," fortsatte han, „Tiden iler, vi maa skynde os, hvis vi ikke ville komme altfor sent hjem til Theen." Han trak Camillas Haand ind under sin Arm, løftede paa Straahatten for Eva, og hver af Parterne gik nu sin Vej.

Forbi Roserne, gjennem Parken, der førte dem lige ind i Rosgaardsejes vidtstrakte Skove, gik Revil og Camilla Arm i Arm, ganske tause. Et Par Gange havde Revil skottet ned til den unge Piges sænkede Hoved, endelig bøjede han sin høje Skikkelse ned imod hende og sagde dæmpet: „Naa, min egen Ven, vil du være saa livlig paa hele Turen?"

Hun saae smilende op paa ham: „Ja, tilgiv, jeg er meget kjedelig, men min Tanke dvælede hos Eva og hendes besynderlige Væsen."

Revil, som endnu var under Indtrykket af Evas underlige Anmodning til ham, men, bundet ved sit Løfte om Taushed, ikke vilde omtale det, sagde: „Hun er en ualmindelig smuk Pige."

„Det er hun,“ indrømmede Camilla, „og hun kan være saa elskværdig, saa livsglad, saa sød, at man ikke kan andet end holde af hende; men saa kommer pludselig dette ubegribelige, som altid spores, naar der hentydes til dig, eller naar du viser dig.“

„At jeg spiller en Rolle med i hendes Fremtræden, er i Sandhed mærkeligt,“ sagde Revil.

„Ja, ikke sandt,“ udbrød Camilla, „du husker nok, at jeg ved min Hjemkomst efter Julebesøget herude, spurgte dig, om du nogensinde havde været sammen med en ung Pige som hed Eva Ross, hvad du paa det bestemteste benægtede; du forklarede mig endogsaa, at du først var begyndt at komme i Professor Ahrensens Hus, efter at Eva var rejst fra Kjøbenhavn. Der er heller ingen Sandsynlighed for, at du skulde have glemt det sjelden smukke Ansigt, eller hele denne yndige Fremtræden, hvis du havde truffet hende noget andet Sted. Jeg har fortalt dig Alt, hvad der af og til bragte mig til at tvivle paa Evas Sanddruhed, men det var aldrig, uden naar Talen var om dig; jeg slog det hen, og naar jeg saae, hvor frimodig, glad og sød, hun ellers var, overbeviste jeg mig selv om, at jeg tog Fejl, det maatte være Sammenstød af smaa Tilfældigheder og jeg veed ikke hvad. Men aldrig saasnart ere vi igjen sammen, førend det paany begynder. Evas Indtræden igaar efter vor Ankomst var saa lidt lig hende selv, og da Tante forestillede Eder for hinanden, var hun synlig betaget, det mærkede du sikkert ogsaa?“

„Det gjorde jeg,“ bekræftede Revil, „da hun rakte mig Haanden og saae op paa mig, var der Taarer i hendes Øjne.“

„Ja, der kan du see,“ udbrød Camilla, „og nu i denne tidlige Morgenstund, søger hun dig op herude, seer nerveus og

betaget ud, medens hun taler med dig, og det var ikke mange Ord. Jeg saae hende i Afstand ved Roserne, da jeg gik ned ad Verandatrappen, I havde neppe Tid til at komme i en Disput, der retfærdiggjorde hendes ophidsede Ydre — —"

„Nej, vi vare ikke i nogen Disput," afbrød Revil, „men jeg siger som du, der er noget mærkeligt ved det henrivende lille Pigebarn, dog kan jeg ikke tro, at det kun kommer frem i Forholdet til mig, det maa vist være saaledes ligeoverfor Alle, men har kun gjort Indtryk paa dig, naar det vedrørte mig."

„O nej, nej," udbrød Camilla, „baade Moder og Charlotte saae det som jeg, og de dømte hende meget umildt og bebrejdede mig bittert, at jeg var venlig og god imod hende."

„Gud være lovet, du var det, Camilla," sagde Revil alvorlig, „jeg vilde blevet meget smerteligt berørt, thi Mistanke mod hende betød jo ogsaa Mistanke mod mig. Og det vilde ogsaa gjort mig ondt for Eva, som, skjøndt jeg maa indrømme, at der er noget forunderlig mystisk over hende, dog sikkert er ligesaa barnlig, uskyldig og sand, som hele denne skjønne, ualmindelig indtagende Fremtoning tyder paa. Hun er sjelden yndig."

Revils Begejstring tiltalte ikke Camilla. Den var mere sand end diplomatisk, thi havde han rigtig tænkt derover, maatte han være kommen paa det Rene med, at ingen ung Kvinde vilde, selv om hun villig anerkjender en Andens Fortrin, være glad ved et høre dem saa varmt lovpriste af sin Kjæreste.

Paavirket af denne Følelse, sagde hun, hvad hun ellers neppe havde omtalt: „Jeg troede paa dig, Alexander, og det var mit bedste, maaske mit eneste Værn mod min Mistanke til Eva; men, i de sidste Dage af vort Ophold herude, kunde

jeg ikke undgaae at see, at Eva vistnok er meget koket. Der blev gjort stærkt Kur til hende, naar vi var ude paa Bal eller i Selskab, og herhjemme vare baade August og Frits stærkt indtagne og kurgjørende. Eva tog imod det altsammen; jeg spejdede forgjæves efter lidt kølig Tilbageholdenhed i hendes Væsen, hvorved en ung Pige bedst holder den Tilbedelse i Afstand, hun ikke bryder sig om."

„Du kan ikke bedømme Eva efter almindelige Regler, Camilla," svarede Revil, „en saadan Skjønhed, et saa fortryllende Ydre, kaster de fleste ubefæstede Mænd i Støvet for sin Fod, hun er saa vant dertil, at hun slet ikke ændser, at hun bliver gjort Kur til. Det er en Tribut, som altid er ydet hendes bedaarende Skjønhed."

Nej, Revil var ikke Diplomat. Camilla var ude af Stemning, og, skjøndt de Begge lode, som om der Intet var ivejen, var Turen temmelig mislykket.

XII.

I Baaden.

Eva havde imidlertid forfrisket sig i den kølige Strøm, der fra Havet gled ind i Fjorden, som Rosgaardsholms Hovedbygning laae i Nærheden af, saaledes at Haven strakte sig lige ned til Strandkanten. Hun var hurtig paaklædt, da hendes Haar var bleven saa vaadt at hun maatte vride Vandet af det og lade det hænge nedad Nakken for at tørre det.

„Jeg maa nu op og rigtig see paa Roserne,“ tænkte hun og styrede atter sine Fjed imod dem. Hun saae nu, at flere af hendes mørkerøde Yndlingsroser vare halvt udfoldede, netop saaledes toge de sig bedst ud. Hun modstod ikke Fristelsen til at bryde en lang Gren af paa hvilken de gracieuse Blade sadde tæt og smukt, indtil den endte i en Dusk af Knopper udenom det halvt aabnede Blomsterbæger, hvorfra der udstrømmede den dejligste Duft.

Saa saae hun paa sit Uhr. Klokken var kun nogle faa Minutter over syv. Det var altfor tidligt at vende tilbage til de varme Værelser, Morgenen var saa frisk og dejlig. Langsomt vandrede hun atter ned mod Stranden, løste den lille Jolle, som laae bunden der og lod sig glide ud paa det sagte strømmende Vand, kun af og til givende den lidt Fart ved at bruge Aarerne.

Hun havde lagt Rosengrenen paa Toften overfor den hun sad paa. Af og til førte den svage Vind, der neppe krusede Vandspejlet, hende Duften imøde, særlig naar hun bøjede sig let forover for at trække lidt paa Aarerne.

Hun var helt hensunken i Drømme, der snart førte hende til Glion, snart til de Værelser og den Plet i Haven, hvor hun havde været sammen med Revil.

Da hørte hun pludselig taktfaste Aareslag bagved sig, og da hun drejede Hovedet, saae hun en stor Baad, der af Orlogsmatroser roedes nedimod hendes lille Jolle.

Hun trak Aarerne ind og lod Jollen langsomt drive, medens Baaden under de lange, kraftige Aaretag hurtigt kom nærmere.

Baadene passerede nu hinanden temmelig nær, saa nær,

at hun og den styrende Officer, den eneste i Baaden foruden Roerkarlene, tydeligt saae hinanden.

Med et forbauset Udraab, der øjeblikkelig standsede de sex Aarer, rejste den unge Officer sig op i Baaden og hilste ærbødigt med Haanden til Huen. Eva bøjede Hovedet til Gjenhilsen saa dybt, at den store Hatteskygge skjulte den mørke, forræderiske Rødme, der dækkede Kinder og Pande.

Officeren satte sig atter hurtigt, greb Roret og gav en Ordre. Aarerne sænkede sig i samme Nu i Vandet, og Baaden blev hurtig styret henimod den lille Jolle, som endnu drev for Vind og Vove, da Eva stadig sad med indtrukne Aarer og ikke tænkte paa Roret, som ovenikjøbet laae i Agterenden af Jollen.

Da Baaden kom paa Siden af denne, lagde Officeren sin Haand paa dens Ræling og sagde: „Tilgiv, jeg stopper Deres lille Fartøj, Frøken Schlüter, men jeg tør ikke lade Dem fortsætte i den Retning, De har taget. De vil i saa Fald om lidt være ved Pynten om Noret, hvor der i Øjeblikket er en saa stærk udgaaende Strøm, at jeg frygter for, De vil miste Styret; jeg antager nemlig, at De ikke vil staae tilsøes alene i den lille Nøddeskal.“

„Tak for Deres Advarsel, Lieutenant Seedorf,“ svarede Eva med en vidunderlig straalende Glans i de mørkeblaa Øjne, der saae glad taknemlig op i hans. „Jeg vil slet ingen Steder hen,“ fortsatte hun, „jeg driver kun om her, fordi der er friskere paa Vandet end iland, skjøndt det er meget varmt at roe.“

„Jeg skal landsættes et Sted her paa Kysten, ved Rosgaardsholm,“ sagde Lieutenant Seedorf, „hvis Frøkenen vilde tillade det, kunde jeg lade Fartøjet her gaae tilbage til Kor-

vetten, og saa selv gaae over i Deres Baad og roe Dem, hvorhen De vil, da det er aldeles ligegyldigt, hvor jeg stiger iland?"

„Det vil jeg være Dem meget taknemlig for," svarede Eva, hvis friske Farve atter fik en lidt dybere Afskygning, „saameget mere, som jeg er kommet længere ud, end jeg tænkte, og gjerne skulde være hjemme til den første Frokost."

Baadsfolkene afskediges, og med et let lille Spring var Lieutenanten ovre i Evas Baad. Et Øjeblik stod han og stirrede paa den mørkerøde Rose, som han nu først opdagede: „Ogsaa Rosen fra Glion," udbrød han og fortsatte, idet han satte sig og greb Aarerne: „Jeg kunde ikke faae en yndigere Velkomsthilsen her i mit gamle Fædrenehjem end denne."

Eva saae ud over Søen, han vidste neppe om hun havde hørt hans sidste Ord, saa spurgte han: „Og hvor ønsker De saa, jeg skal bringe Dem iland, Frøken?"

„Jeg skal hjem," svarede hun adspredt, stadig med Hovedet vendt til Siden.

Han lo. „Men bedste Frøken, jeg veed jo ikke, hvor hjemme er."

Hun saae nu op med et skælmsk Smil. „Paa Rosgaardsholm," lød Svaret.

„Han gjentog meget forbauset: „Paa Rosgaardsholm! Er det deres Hjem?"

„Ja," svarede Eva, stadig med det glade, skælmske Smil, „der boer jeg nu hos Tante Athalie."

‚Rosgaardsholm! Tante Athalie!" han var saa forbavset at han glemte at roe, „ja, De mener min Tante Athalie, ikke sandt."

„Nej, jeg mener virkelig, hvad jeg siger, hun er ogsaa min Tante Athalie,“ Eva nikkede energisk.

„De er en fuldstændig Sphinx, Frøken Schlüter,“ udbrød han, idet han atter sænkede Aarerne i Vandet, og jeg har aldrig kunnet gjætte Gaader.“

„Jeg vidste nok, De vilde blive meget forbauset ved at træffe mig her,“ sagde Eva, og De finder saamænd aldrig ud af Sammenhængen, med mindre jeg aabenbarer Dem den.“

„Det vil jeg være Dem uendelig taknemlig for,“ udbrød Seedorf. „At træffe Dem her i Danmark, alene i en Baad, ved den Strand, jeg stævner ind imod, medens jeg stadig har sendt min Tanke til Glion for at finde Dem, er en forbausende Hændelse; at sidde her i Baaden ene med Dem, saa pludselig, saa uventet, med den mørkerøde Rose ovenikjøbet, sendende mig sin Duft, ligesom hin Morgen, da vi sagde hinanden Farvel, da jeg sagde Dem, at inden et Aar gik tilende, vilde jeg atter opsøge Dem i Doktor Moulins Hjem, husker De det — — — og nu, det maa være en Drøm, en vidunderlig Drøm, gid jeg ikke maa vaagne for snart.“

„De er saamæn lysvaagen,“ svarede Eva, „og om et Øjeblik vil De forstaae, at det Hele er gaaet ganske naturligt til.“

Og medens han langsomt roede Jollen mod Land, forklarede Eva: „De har sikkert hørt om den unge Pige, som Deres Tante antog sig, da hun som et forældreløst Barn stod ganske ene i Verden, som hun i Stilhed har opdraget og som hun nu har givet et Hjem hos sig, et Hjem saa kjærligt saa velsignet, saa smukt, at den unge Pige aldrig kan være taknemlig nok derfor. Ikke sandt, De har hørt Eva Ross nævne, og denne Eva Ross er jeg.“

Erik Seedorf bøjede sig forover og lod Aarerne hvile, idet han i højeste Forundring udbrød: „Er De Eva Ross, Tante Athalies Plejedatter? Men du store Muhamed, hvorfor kaldte De Dem da Eva Schlüter paa Glion? Hvorfor sagde De mig aldrig, at De kjendte min rare gamle Tante paa Rosgaardsholm, som jeg fortalte Dem om?“

„Fordi Deres Tante havde forbudt mig at nævne, at jeg stod i nogetsomhelst Forhold til hende,“ svarede Eva, „som hun ogsaa bestemte, at jeg, saalænge jeg var hos Doktor Moulins, skulde hedde Eva Schlüter; selv Moulin og hans Hustru kjendte mig kun under det Navn.“

„Tante Athalie har havt mange mærkelige Indfald i sit Liv,“ sagde Erik og rystede paa Hovedet, „dette er vist et af de mærkeligste. Det er jo ikke muligt at begribe Grunden til den Navneforandring.“

„Da troer jeg dog at have udgrundet den,“ svarede Eva og saae op paa ham med et Smil. Tante Athalie har, troer jeg, altid været bange for, at jeg skulde træffe sammen med eller blive gjenkjendt af Nogen af dem, der kjendte mig i min Barndom, og skjøndt vi, min Moder og jeg, levede meget stille i min Fødeby Aschaffenburg og kun kjendte meget faa Mennesker dernede, har Tante Athalies livlige Fantasi altid foregøglet hende, at saa snart jeg var passeret den tyske Grænse, særlig naar jeg havde passeret Hamborg, vilde hveranden Tysker have vidst, hvem Eva Ross er, thi hver Gang, jeg rejste i Tyskland, hed jeg altid Eva Schlüter.“

„Men hvorfor i Alverden maatte Tyskerne ikke vide, hvem De var?“ spurgte Erik forundret.

„Ja, det kan jeg ikke sige Dem,“ svarede hun alvorlig, „jeg har ofte tænkt derover, men er aldrig kommet til noget

Resultat, og den ene Gang, jeg spurgte Tante derom, svarede hun mig, at det maatte være mig nok, at hun vilde have det saaledes."

Erik tog atter fat paa Aarerne, men Farten var kun langsom. En Stund tav de Begge, saa sagde han: „Jeg kan slet ikke komme mig af min Forbauselse over at sidde her med Dem, og saa denne Rose, saa liig den, De gav mig i Afskedsejøblikket — — —" han trak pludselig Aarerne ind og tog sin Tegnebog op af Lommen, „see her, falmet og visnet som den er, dufter den dog lidt endnu."

Hun saae ned paa den sammenpressede Blomst, men sagde ikke et Ord.

„Frøken Eva," han bøjede sig helt henimod hende og greb med begge sine Hænder om den Haand, hvori hun holdt Tegnebogen, Stemmen dirrede let, „dette pludselige Møde, saa uforberedt, saa uventet, det er ikke kun en Tilfældighed, her har en højere Magt grebet ind, og det giver mig Mod til at fremkomme med det Spørgsmaal, som brændte mig paa Læberne i Skilsmissens Øjeblik, men som jeg ikke vovede at udtale, nu maa jeg have Vished — — Eva, var mit Haab for gjæves, da jeg troede, mit Hjertes varme, dybe Følelse blev forstaaet og besvaret?"

Hun sad stadig med sænket Blik, men nu gled Taare efter Taare nedad Kinden og faldt paa den døde Rose.

„O svar mig, Eva, lad mig ikke længer pines af denne frygtelige Uvished," bad han inderligt.

Hun sagde endnu intet, men bøjende sit Hoved dybere, lagde hun blidt sin Kind paa den Haand, som endnu omsluttede hendes.

„Du elsker mig!" jublede han og knælede foran hende, og

idet han nu med begge Hænder tog hende om Hovedet, skød han Hatten af og kyssede hendes Pande, Øjne, Læber og det nu tørrede, lange, bølgende, blonde Haar, og hun gjorde ingen Modstand.

Hvor havde de meget at sige hinanden; Tiden ilede, uden at de anede dens Flugt. Da lød pludselig nogle dybe Klokketoner ud til dem over Vandet. Eva foer sammen.

„Det er Folkenes Madklokke,« udbrød hun, „saa er Klokken ni, ro mig nu endelig iland, Erik, ellers vil jeg blive savnet, og Tante bliver let ængstelig.“

„Og jeg følger nu med dig,“ sagde Erik, idet han paany greb Aarerne og nu med lange Tag fik Jollen til at flyve mod Land.

„Du var vel ogsaa paa Vejen til Tante Athalie?“ spurgte Eva.

„Nej, det var dog for tidligt at gjæste hende Klokken syv om Morgenen,“ sagde Erik smilende. „Min Plan var egentlig at gaae iland ved Baadebroen nede ved Skovhegnet, saa vilde jeg gjennem Skovene spasere til Rosgaardseje, det er saadan en dejlig Tur, jeg elsker de pragtfulde Skove; før henad ni kunde jeg neppe være der, jeg vilde da have aflagt Onkel Edvard en Visit, for saa senere med ham at tage til Rosgaardsholm — —“

„Hvor kom du egentlig fra?“ afbrød Eva ham nu, idet han lagde til ved den lille Bro.

Han sprang iland og løftede hende let udaf Baaden, saa vandrede de langsomt op mod Hovedbygningen, og han forklarede imedens, at han var ombord paa et Fartøj, som havde ligget paa Opmaaling; denne var nu endt, og Chefen havde da Ordre til at lægge ind paa Fjorden her, for at vente paa den Escadre, hvortil de skulde slutte sig, for at sejle ud paa et

Øvelsestogt. De vilde komme til at igge der i nogen Tid, han havde faaet Orlov for denne Dag og havde da strax telegraferet til sin Moder. Hun vilde komme med Toget Klokken to, saa vilde han være ved Banegaarden for at følge hende til Rosgaardsholm.

„Men nu," sluttede han denne Redegjørelse, „nu gaaer jeg strax med dig til Rosgaardsholm for at blive sammen med dig, jeg længes desuden saa usigelig efter at bede Tante Athalie, om hun vil overlade mig den Skat, hun har tilført Familien, og som det nu bliver min lykkelige Lod for Alvor at slutte ind i den."

Hun saae næsten forskrækket op paa ham. „Du vil da ikke allerede idag tale til Tante?"

„Jo, kjæreste Eva, hvorfor skulle vi opsætte det?" spurgte han. „Moder kommer her ogsaa idag, saa kunne vi faae vore to Kjæres Sanktion, og Alt kan bringes i Orden med det Samme. Synes du ikke ogsaa, det er det Bedste?"

Eva saae med en Rynke i Panden hen for sig og drejede nervøst paa den Snor, der holdt hendes Morgenkjole sammen.

„Hvad er der ivejen, min egen Pige?" spurgte han ømt.

„O Erik, jeg beder dig saa inderligt om ikke at tale til noget Menneske derom endnu," bad hun ængstelig.

„Men hvorfor dog, min Eva?"

„Det kan jeg ikke forklare dig," udbrød hun med Taarer i Øjnene. „Jeg skal engang opklare det Hele, nu maa du have Tillid til mig og være overbevist om, at det kan ikke være anderledes."

Det var den første bittre Dråabe i hans Lykkes Bæger; han følte det pinligt, men hvor kunde han sige nej til de

bedende Øjne og den skjælvende Læbe, der spurgte saa indtrængende.

„Atter Sphinx," sagde han og forsøgte et Smil, „og hvor længe vil du holde mig paa den Pinebænk?"

„Det veed jeg heller ikke endnu," svarede hun, „men jeg haaber ikke, det skal vare mange Dage."

„Og saa er jeg vel sejlet," sagde han og saae tungt paa hende.

„Naar kan du faae Orlov igjen?" spurgte hun.

„Iovermorgen, haaber jeg," var Svaret.

„Haab saa paa iovermorgen, jeg skal gjøre mit Bedste," hun rakte ham Haanden, men saae ikke meget forhaabningsfuld ud.

„Nuvel da, som du vil," svarede han med lidt haardere Stemme end hidindtil. „Men saa gaaer jeg ikke ind med dig nu, men efter min første Bestemmelse til Rosgaardseje; derfra henter jeg Moder paa Banegaarden og kommer saa med hende ved Totiden til Rosgaardsholm."

Han kyssede hendes Pande, trykkede hendes Haand saa fast, at det næsten gjorde ondt, og vendte sig for at gaae.

„Erik, tag denne Rose med dig," sagde Eva, forknyt over hans Misstemning, „lad den minde dig om mig og om den Lykke, vi idag ere gaaede ind til."

„Saa maa du aldrig mere være Sphinx," han slog Armene om hende og knugede hende fast ind til sig.

„Aldrig mere," hviskede hun. Hun brød Rosen af den lange Gren og fæstede den i hans Knaphul. Smilende saae hun ham i Øjnene og sagde dæmpet: „Denne Rose er min Velkomsthilsen."

Han gav hende et langt ømt Kys. „Gud signe dig," hvi-

skede han og gik saa med lette, hurtige Skridt gjennem Haven til Skoven.

Hun stod længe og stirrede efter ham, selv efter at han var forsvunden bag Træer og Buske. Der var Taarer i hendes Øjne, og en ængstelig Stemning sneg sig over hende. „Give Gud, jeg maatte kunne holde mit Løfte til ham," tænkte hun. Langsomt gik hun opad Veranda-Trappen og ind gjennem Værelserne, hvor Ingen endnu var at see. Hun ændsede det neppe, tankefuld som hun var, men hvorhen hun end sendte sin Tanke, vendte den stadig tilbage med den samme Sætning: „Hvor forunderligt, at Begge de To, som jeg har længtes saa inderligt efter, skulle komme til mig næsten samtidig."

XIII.

Den yngste Niece.

Da Eva, efter hurtig at have faaet sit Haar ordnet, kom ned lidt før Frokosttid, traf hun alle Damerne paa Verandaen, spejdende ud over Fjorden.

Frøken Athalie trak hende hen til sig og hilste hende hjerteligt Godmorgen.

„Vi see efter vore Herrer," forklarede hun. Da Revil og Camilla kom hjem fra deres Morgentur, havde de hørt af en Fisker, at det Fartøj, Erik er ombord paa, igaaraftes lagde ind paa Fjorden. Vore fire Herrer fik da Lyst til at roe ud ombord og mulig faae Erik med tilbage til Frokost. Hvor han vil blive forbavset, naar han ser dig her, og i Eva Schlüter finder Eva Ross.

Eva hørte paa hende med rødmende Kinder og straalende Øjne; hvor var det fortryllende morsomt, at hun var den Eneste af dem, der vidste Besked om ham og hans Færd denne Dag.

Grevinden iagttog hende som sædvanlig og spurgte, da hun hørte Tantens Ord: „Hvorledes, kjender Erik Eva under et andet Navn?"

„Ja," svarede Tante Athalie, „jeg havde mine gode Grunde til at lade Eva kalde sig Schlüter i Udlandet, og da hun der traf sammen med Erik paa Glion, blev hun selvfølgelig præsenteret under det Navn for ham."

Samtalen blev her afbrudt af en underlig hemmelighedsfuld, susende Lyd, der fik alle Damerne til at see op, og et Syn, man neppe havde ventet at faae Øje paa her paa Tante Athalies Enemærker, præsenterede sig pludselig, idet en ung Pige standsede sin Cycle foran Verandaens Trappe, let og behændigt sprang af den og op af Trappen og lystigt udbrød med Haanden til Huen. „Goddag Allesammen! Det var en Overraskelse, ikke sandt?"

Nu fløj hun Frøken Athalie om Halsen, men den gamle Dame satte sig energisk til Modværge, idet hun højt og skarpt udbrød: „Hvad for Allandsens Ulykker er det for et Optog, du kommer her i?"

Opbragt stirrede hun paa den lille fintbyggede, men dog fyldige Skikkelse, der stod foran hende med de smaa Fødder og fintformede Ben iført sorte Strømper og sirlige gule Ankelsko. De kunde frit beundres, thi Dragten bestod forresten i vide, ved Knæet rynkede Benklæder og en kort Bluse af gulgraat Uldstof, Blusen aaben foran over en hvid Vest, opstaaende

hvid Flip og langt blaat Silkeslips. En lille fix, gulgraa Kaskjet sad let paa de kortklippede, kastanjebrune Krøller.

„Optog," gjentog den unge Pige og spærrede sine store, mørke Øjne højt op, „see rigtig paa mig, Tante Athalie, synes du ikke, min Dragt er nydelig?" Hun snurrede sig rundt, for at Tanten ret skulde faae Indtryk af, hvor fix hun saae ud.

„Kunde du for Alvor tro, at jeg vilde kalde en saa uanstændig Dragt for en Dame, nydelig," busede Tante Athalie ud. „Saadan en Kaskjet, passer den for en Dame," hun rev den af Hovedet paa den unge Pige, lagde den dobbelt sammen og vred den om, som var den en vaad Gulvklud, saa traadte hun ud paa Verandatrappen og kastede den med et kraftigt Sving langt ud i det Springvandsbassin, som dannede Midtpunktet i Plainen ud for Verandaen. Den holdt sig lidt drivende i Vandets Overflade, men sank hurtig dybere ned og forsvandt snart for Øjnene af alle Damerne, som i Tavshed havde fulgt dens Skæbne.

„Aa, min Hue," udbrød den unge Pige halv grædende, „den klædte mig saa godt!"

„Det kan du bilde dig ind," sagde den vrede Tante, „hvad der passer sig for en Gadedreng, kan aldrig være klædeligt for en Dame."

„Men Tante," sagde Agnes, Amtmand Gerners ældste Datter og Frøken Athalies yngste Niece, „jeg kunde slet ikke tænke mig, at du vilde blive saa vred over denne Dragt. Da jeg spurgte Fader, om jeg maatte anskaffe saadan en Cycledragt til Rejsen, sagde han — ja gjør du kun det, min Pige, det er netop en Dragt, din Tante vil synes om, hun er saa frisindet og slet ikke snerpet."

Frøken Athalie saae et Øjeblik lidt betuttet ud, men

ogsaa kun et Øjeblik, saa svarede hun: „Din Fader har fuldstændig Ret i sin Dom over mig, jeg er baade frisindet og ikke snerpet, men jeg er tillige et Menneske, som bruger min Eftertanke, og det vil jeg strax give dig et Bevis paa, ved at hjælpe paa din. Tænk dig nu om, lille Agnes, vilde du gaae ud af dit Sovekammer, lad os sige en Vintermorgen, hvor jeg veed du bruger at trække et Par lyseblaa Flonelsbenklæder, der ere smukt udtungede i Kanten med lyseblaa Silke, udenpaa dine hvide, i det korte, ligeledes udtungede Flonelsskjørt, som i daglig Tale kaldes Klokke, og i dit Underliv, der er syet højhalset med korte Ærmer, pænt besat med Broderi eller Kniplinger, vilde du, spørger jeg, saaledes halvt paaklædt, vise dig i en Forsamling af Fremmede?“

„Nej, Tante Athalie, det vilde jeg ganske vist ikke,“ svarede Agnes og kastede Hovedet tilbage med en bestemt lille Mine, der klædte hendes morsomme unge Ansigt, med Opstoppernæsen, den lidt store Mund med de smukke Tænder, de mørke Øjne og den friske Hudfarve, ganske godt, „thi det er upassende at vise sig halvpaaklædt.“

„Det er fuldstændig rigtig svaret.“ Frøken Athalie saae lige saa bestemt ud som Niecen. „Men finder du den halve Paaklædning uanstændig, synes du da, den bliver mere anstændig, naar du tager en Herreflip og Slips om Halsen og giver Benklæder, Underliv og Klokke en anden Farve?

Agnes rødmede og saae lidt mindre sikker ud, men hun svarede dog: „Men saa er det jo en Cycledragt, en Sportsdragt.“

„Altsaa, naar ikke alene Farven, men ogsaa Navnet forandres, saa mener du, at det er nok til at gjøre en uanstændig Dragt anstændig.“

„Aa, men Tante dog,“ Agnes saae nu raadvild ud, „det er jo en Modedragt, jeg har ikke opfundet den.“

„Nej, du har kun været Abekat,“ svarede Tanten, hvis Ro var vendt tilbage, „og finder du, at det ikke er usømmeligt at fare offentlig omkring for en halvpaaklædt Abekat, saa kan du have Ret deri, men du har neppe tænkt rigtig klart over det Spørgsmaal; det kan du nu gjøre, medens du klæder dig om; thi det skal du vide, du vover ikke oftere at vise dig i det Costume, saalænge du er paa min Grund. Hvor er din Bagage?“

„Den kommer vist først om nogen Tid,“ svarede Agnes spagfærdig, „jeg bad Stationsfolkene sørge for, at den kom hertil.“

Tante Athalie betænkte sig et Øjeblik: „Ja, Noget maa gjøres,“ begyndte hun, „du kan umulig vise dig saaledes for Herrerne. Nu har jeg det. Eva kom herhen, lad mig forestille Eder for hinanden.“

Eva, som havde trukket sig lidt tilbage, i Følelsen af, at Tantens barske Tiltale vilde ramme endnu føleligere i hendes, den ganske Fremmedes, Nærværelse, traadte nu frem. Førend Frøken Athalie imidlertid havde faaet begyndt paa Præsentationen, udbrød Agnes med Øjnene straalende af Begejstring: „Er du Eva! Du store Kineser, hvor du er dejlig!“

Eva lo, de andre Damer smilede, og Tante Athalie lagde blidt sin Haand i Evas og sagde mildere end hun hidindtil havde talt: „Ja, følg du saa skyndsomst op med hende og lad Dejligheden forvandle Uhyret, som den gjør det i Eventyret. Du har jo nok et Par Skjørter og en Morgenkjole Eva, som du kan laane den lille Eventyrerske, I ere jo omtrent paa samme Højde og Drøjde.“

„Du kalder mig en Eventyrerske og et Uhyre, Tante," udbrød Agnes nu, „det skal jeg ikke glemme dig, jeg skal være saadant et Uhyre" — hun smilede, da hun idetsamme saae paa Eva, og fortsatte, „nej, det gaaer vist ikke; jeg er jo nødt til at være elskværdig og artig, jeg maa jo have Dejligheden til at holde af mig."

„Det maa du," bekræftede Frøken Athalie; „men skynd Jer nu, thi der kommer Baaden med vore Herrer."

De unge Piger toge Vejen gjennem Havestuen; Frøken Athalie raabte efter dem: „Du skal ikke græmme dig over din Hue, Barn, jeg skal give dig en rigtig smuk Hat istedetfor den Tingest."

Agnes vendte sig i Døren og smilede til hende, saa alle hendes prægtige hvide Tænder skinnede, og saa løb de op i Evas Værelser.

Neppe vare de indenfor Døren, førend Agnes trak Eva hen foran det brede Vindue i hendes Dagligstue, tog hende med begge Hænder om Hovedet og sagde: „O, lad mig see paa dig, du er saa knusende sød; tænk, jeg troede, at jeg vilde komme til at hade dig, og saa kommer jeg bestemt til at elske dig."

Eva lo, „det maae du ogsaa meget hellere; men hvorfor tænkte du at komme til at hade mig."

„Det vil jeg ikke sige dig," svarede Agnes, medens det varme Blod foer hende op i Kinderne, „for det var en grim, ækel Tanke af mig. Siig mig," fortsatte hun, medens hun hurtigt afførte sig Cycledragten, „synes du ogsaa den er saa skrækkelig?"

„Jeg kan ikke lide de Dragter," svarede Eva, „og vilde aldrig faae Mod til at tage en saadan paa."

„Det er ogsaa en underlig Følelse, de første Gange man viser sig med de lange, utildækkede Ben," indrømmede Agnes, jeg maatte ligefrem skyde Hjertet op i Livet, for at faae Mod til at kjøre ud paa Gaden med Cyclen; men man kan jo vænne sig til saa meget."

„Ja, skjøndt der er dog meget, man aldrig burde kunne vænne sig til," svarede Eva alvorligt, „jeg vilde da aldrig gjøre en saadan Kraftanstrængelse for en Dragts Skyld."

„Det mærkeligste ved det Hele er i Grunden, at jeg egentlig slet ikke selv finder den kjøn," sagde Agnes.

„Men hvorfor i al Verden bad du da din Fader, om du maatte anskaffe dig den?" spurgte Eva forundret.

„Aa, ser du," svarede Agnes lidt tøvende, „den var nu saa moderne, lige flunkende ny kommen til Byen, og saa syntes jeg, jeg maatte have den; jeg holder ikke af, at alle Andre have noget, førend jeg faaer det, kan du ikke nok forstaae det?"

„Nej, egentlig ikke," svarede Eva idet hun hjalp Agnes med at iføre sig en nydelig hvid Morgendragt med lyseblaa Sløjfer, „thi, naar jeg ikke finder en Mode kjøn, bryder jeg mig aldrig om den."

„Det er naturligvis ogsaa det Rigtigste. Men," tilføjede hun, „min anden Grund, den vil du vist finde, er meget værre." Og hun rystede alvorlig paa det lille krøllede Hoved.

„Det haaber jeg ikke," svarede Eva smilende.

„Jo, du vil — —" hun trak Vejret dybt, „jeg anskaffede den nærmest for at drille Moder."

Eva saae forundret op paa denne mærkværdig aabenhjertige unge Pige: „Aa, det er vel ikke dit Alvor?"

Agnes nikkede sørgmodig. „Jo, det er, du. Moder kunde

slet ikke udstaae de Cycledragter, og hun havde nu gjort mig saa megen Sorg," de store Øjne fyldtes med Taarer, „ja, for jeg har Sorger, saa ung som jeg er — — og saa maa du huske, hun er kun min Stedmoder, og hun kan nok være rar paa sin Maneer, men, du store Kineser, hvor hun havde ærgret mig, og saa vilde jeg ærgre hende igjen — det lykkedes mig," hun smilede ved Tanken. Saa brast hun i Latter: „O I Guder, her staaer jeg og ønsker, alt hvad jeg kan, at du skal komme til at holde af mig, og saa fortæller jeg dig mine værste, onbskabsfulde Meriter; det kan man kalde at gribe Tingen an ved den rette Ende. Og dog," hendes Øjne fyldtes atter af store Taarer, „kjære, søde Eva," hun slog pludselig Armene om Halsen paa den nye, højst forbausede Kusine, „du maa lære at holde lidt af mig, jeg trænger saa meget til en ung Veninde, der kan forstaae mig, tale med mig, trøste mig, naar Sorgen trykker altfor haardt," — og her brast det løjerlige lille Menneske i en voldsom Hulken.

Eva lod hende græde lidt, saa kyssede hun den Kind, der hvilede mod hendes Skulder og hviskede mildt: „Jeg vil gjerne holde af dig, Agnes, men du forstaar jo nok, at vi maa lære hinanden lidt at kjende — —"

Agnes løftede sit Hoved og smilende afbrød hun hende: „Ja, du søde Dejlighed, du kan naturligvis ikke saaledes elske mig paa Kommando, det kan jeg saa godt forstaae."

„Nu lyder Frokostsignalet, nu maa vi ned," sagde Eva.

„Ja, lad os nu see, hvorledes jeg ser ud," Agnes stillede sig foran det store Spejl. „Jeg er saamæn rigtig pæn, net nok til at gjøre det af med begge Fættrene, baade Frits og August, hvis jeg da forresten brød mig derom." Og hermed trak det viltre Pigebarn Eva med sig ned i Spisestuen, hvor

de traf Hofjægermesteren — saa maatte Erik vel snart komme til Rosgaardsholm.

Frøken Athalie havde imidlertid faaet Cyclen sat over i Vognskuret, førend Herrerne endnu vare komne af Baaden.

Under en Del Beklagelse fra alle Sider, over at Erik ikke var fulgt med tilbage, gik man tilbords. Da der imidlertid var kommet Telegram til Frøken Athalie fra Søsteren, at hun vilde komme til Rosgaardsholm med Totoget, slog man sig til Taals med, at Sønnen nok fulgte med hende dertil. Selskabet var neppe begyndt paa Frokosten, før en Gjæst blev anmeldt, og den Plads, som var forbeholdt Erik, blev indtaget af Godsejer Ernst, der bukkende galant til alle Sider, to Gange for Grevinden, erklærede at være kommen for at hilse paa de Ankomne, da Rygtet havde meddelt ham deres Indtog paa Rosgaardsholm.

Det var et livligt Maaltid, og efter det spredtes Selskabet. Godsejer Ernst gik i Haven med de unge Damer; med ungdommelig Begejstring greb Agnes Evas Arm og gik i Drivhusene med hende, men Eva var dels optaget af at give Gartneren Ordre, om hvilke Blomsteropsatse der skulde ordnes, og hvorledes de skulde fordeles, og dels fløj hendes Tanke langt bort, saa Agnes kun fik korte, ofte adspredte Svar, hvorfor den unge, livlige Pige snart forlod sin Dejlighed, hentede en Bog i sin Rejsetaske, fandt sig en skjult Plads i et Buskads, hvor der akkurat var Plads til en lille, magelig Havestol, og var snart fordybet i sin Læsning.

Camilla, som klagede over Hovedpine efter den lange Morgentur, gik kort efter op paa sit Værelse, og Godsejer Ernst blev saaledes snart ene med sin Hjertenskjær.

„Hvilken Varme det dog er idag," udbrød Grevinden, da

Camilla forlod Parret, „der er sikkert køligere oppe i mit skyggefulde Værelse, jeg vil gaae derop og læse lidt.“

„Vi ere netop her ved en dejlig skyggefuld Bænk under den store Lind,“ sagde Godsejeren hurtig; „hvis Deres Naade vilde tage Plads der, om blot for en kort Stund, vilde jeg udbede mig Tilladelse til at tale til Dem om en Sag, som egentlig var Anledningen til mit Komme idag.“

„Jeg er selvfølgelig villig til at drøfte hvilketsomhelst Anliggende med Dem, Hr. Godsejer,“ svarede Grevinden, idet hun traadte ind under Lindens langt nedhængende Grene og satte sig paa den Bænk, der løb rundt om dens mægtige Stamme, „forudsat at De ikke nærmer Dem forbuden Grund.“

„Da Deres Naade i Vinter aftvang mig det Løfte, i et Aar ikke at omtale mit Hjertes dyrebareste Haab,“ begyndte Godsejeren, „gav jeg, skjøndt dybt nedtrykt, mit Løfte, og et Løfte er og har altid været mig helligt, og dog, Deres Naade maa tilgive det, nødes jeg til at bryde det, for at kunne forklare Dem, hvad der i Sandhed er meget magtpaaliggende for Deres Naade selv at faae at vide. Tillad mig derfor i al Korthed at berøre det forbudne Emne, jeg forlanger ikke noget øjeblikkeligt Svar, henstiller derimod ganske til Deres Naade selv, om De overhovedet vil svare derpaa, men siges maa og bør det i Deres Naades egen Interesse.“

Sveden sprang ud af den unge Mands Pande i klare Draaber og bragte hans kortklippede lyse Haar til at klæbe sig som smaa mørkere Fryndser ned over hans Tindinger. Han lod sit duftende Lommetørklæde fare hen over det ophedede Ansigt og saae bedende paa Grevinden.

Hun bøjede Hovedet og svarede: „Er det virkelig i min egen Interesse, De har noget at meddele mig, hvad der forre-

sten højlig forbauser mig, saa løser jeg Dem i Øjeblikket fra Løftet, men beder Dem fatte Dem i Korthed."

Godsejeren satte sig lidt fra hende, halvt vendt imod hende, tilbedende betragtende hendes Profil, da hun ufravigelig saae ligeud for sig, og begyndte: Deres Naade veed, at jeg, fra De endnu næsten var et Barn — —"

„Alle gode Guder," afbrød Grevinden ham, „jeg beder Dem fatte Dem i Korthed, og saa begynder De ved min Barndom."

„Tilgiv, jeg skal fatte mig i Korthed," og Godsejeren fortsatte: „De blev altsaa en voxen, fortryllende ung Kvinde —"

„Ja, man plejer jo at blive voxen efter sin Barndom," afbrød Grevinden ham atter, „det havde De ikke behøvet at bemærke."

Med fortvivlet Hast begyndte Godsejeren nu: „Jeg elskede Dem, da De var sexten Aar, men opsatte at bede om Deres Haand, fordi jeg mente, De var for ung, for uberørt af Livet til at kunne tage Bestemmelse for det i en Sag af saa afgjørende Vigtighed — —"

„Men Ernst, Alt det veed jeg jo," udbrød Grevinden utaalmodigt.

„Ja, jeg veed, at De veed det Deres Naade," svarede den ulykkelige Godsejer, „men jeg maae jo dog have et Udgangspunkt."

„Saa tag dog et, der ligger Nutiden nærmere," hun slog utaalmodigt med sin lille Fod i Gangens Grus.

Godsejeren saae sig forvirret om, som ledte han efter et nærliggende Udgangspunkt, saa udbrød han pludselig hurtig: „Saa døde Greven, han kom mig i Forkjøbet — ja det vil sige, han friede først —"

„Bryd Dem endelig ikke om Forklaringer, jeg veed godt hvad De mener," afbrød hun ham atter.

„Halvandet Aar efter hans Død friede jeg til Dem — —"

„De vil da vel ikke gjennemgaae de mange Gange, De har friet til mig," spurgte hun koldt.

„Sex Gange, Deres Naade, det er sex Gange, og hver Gang fik jeg det Svar, at Deres Sorg endnu var for frisk, jeg maatte give Tid — — det var grusomt Deres Naade, i Sandhed grusomt — —"

„Beklager De Dem?"

„Nej, nej Deres Naade, jeg beklager mig ikke, De berøvede mig jo ikke Haabet, og nu sidste Gang gav Deres Svar endogsaa lysere Udsigter; De bad mig vente et Aar og i den Tid ikke tale til Dem om min lange, trofaste, prøvede Kjærlighed. Jeg vilde have holdt mit Løfte, ganske sikkert, hvis der ikke var opstaaet en Tanke, som tvinger mig til at tale om dette Emne. Jeg veed tilfældig, at da Deres Tante, Frøken Athalie, der altid har været mine afdøde Forældres kjære Veninde og mig en bevaagen Velynderinde, i Vinter var saa længe syg, besluttede hun, da hun var i Bedring, at hun i Sommer vilde gjøre sit Testamente, baade for sin egen Formues Vedkommende som ogsaa for den, hun arvede efter Baron v. Horten. Det har hun selv omtalt i min Nærværelse."

„Ja ogsaa i min," sagde Grevinden, „det gjør hun, i det Hele taget ingen Hemmelighed af."

„Nej, det veed jeg, Deres Naade, og nu er vi ved det Punkt, jeg har ønsket at lede Samtalen hen til."

„Naa og saa?" hendes Naade vendte et lidt nysgjerrigt Ansigt om imod ham.

Han saae ned for sig og trykkede atter og atter Spidserne

af sine ti Fingre imod hverandre, medens han forlegent fortsatte: „Baron v. Hortens Testamente er, som vi Alle vide, yderst mærkeligt og gjør jo ogsaa Deres Naade, som en af Frøken Athalies Niecer, til Aspirant til Formuen. Det er i mine Øjne det eneste, der forsoner med dets Originalitet, men mod hele v. Hortens Slægt var det et Slag i Ansigtet, thi, havde den sære, gamle Mand end levet i Ufred og Strid med sine Søskende, det havde Søskendebørnene ingen Skyld i. Mulig veed Deres Naade ikke, at jeg er en Søstersøn af Baronen og saaledes en af de forurettede Arvinger. Da jeg imidlertid kjender Deres Tantes strenge Retfærdighedssans, faldt den Tanke mig ind, at hvis Deres Naade vilde lytte til min gjentagne, inderlige Bøn og modtage det Hjerte, der trofast har tilhørt Dem i alle disse haabløse, og senere forhaabningsfulde Aar, og denne Haand, der, lige saa længe, kjærligt har været udstrakt imod Dem, vilde Deres Tante sikkert i Retfærdighedens Interesse indsætte Dem til Arving af v. Hortens store Formue, for saaledes at bringe den tilbage i Familiens Hænder. Nu har jeg talt, Deres Naade, men jeg forstaaer, at Sagen kræver Overvejelse, og vil derfor taalmodigt afvente Deres Svar."

Grevinden rakte ham sin Haand. „De er et godt Menneske, Ernst, og har ment det godt med mig; men De maa dog kjende mig nok til at vide, at Intet uden mit Hjertes Krav vil have Indflydelse paa mit Valg, intet Pengehensyn vil kunne aftvinge mig et Ja imod mit Hjertes Følelse. Jeg er Dem imidlertid taknemlig for Deres Omhu for mit Vel og er altid glad ved at vide, at der i Verden er et Menneske, jeg kan stole paa som paa Dem."

„Deres Naade gjør mig uendelig lykkelig ved at vise mig

denne Tillid," Ernst bøjede sig dybt over hendes Haand. „Jeg vil nu søge Deres Tante Athalie.

„Hun sidder paa Verandaen med Tante Augusta, jeg kan see dem herfra," svarede Grevinden, „de to Damer ville sikkert blive glade ved, at De underholder dem med lidt Nyt — —"

„Jeg gaaer kun derhen for at tage Afsked, Deres Naade," Ernst talte næsten højtideligt, greben som han var af Grevindens venlige Udtalelse til ham, „jeg rider hjem."

„Nu saa levvel, til vi sees," hun rakte ham atter Haanden, han kyssede den i dybeste Ærbødighed.

Da hun noget efter saae ham ride bort ad Alleen, rejste hun sig og gik langsomt op paa sit Værelse. Neppe havde hun forladt Bænken, førend et lyst, krøllet Hoved dukkede op af Buskadset bag Lindetræet, og Agnes rejste sig op i sin fulde Højde og lo sagte og hjerteligt.

„I forstyrrede mig slemt i min Læsning," tænkte hun, „men det skal være Eder tilgivet, for, du store Kineser, hvor vare I morsomme."

XIV.

Et Frieri.

Hofjægermesteren var efter Frokosten gaaet ind i Billardsalen for at røge og faae et Parti med Revil og begge Brodersønnerne; de vare imidlertid endnu ikke begyndt, da Kammerherren smilende traadte ind til dem.

„Har I hørt den store Skandale idag paa Rosgaardsholm?"

Alle vendte sig hurtigt imod ham, og han fortsatte:

„Athalie har været helt ude af sig selv over det Optog, hvori Agnes kom hertil. Hun havde nemlig først anmeldt sit Komme i Eftermiddag, men kom med Titoget, som I vide, skiftede Dragt paa Banegaarden og kom saa kjørende hertil paa Cycle, i kort Bluse og Knæbenklæder. Et saadant Toilette ligger selvfølgelig udenfor Athalies Begreber om det Passende, og bitre Ord haglede derfor ned over den lille Synderinde, som, efter Augustas Udsagn, hun er forresten selv dybt krænket paa Kjønnets Vegne, skal have taget sig ganske nydelig ud.“

„Har Moder virkelig indrømmet det?“ spurgte August forundret.

„Ja, men samtidig beklagede hun rigtignok, at naar Dragten var klædelig, forøgedes derved Fristelsen til at anskaffe denne, efter baade hendes og de øvrige Damers Mening, uanstændige Paaklædning,“ svarede Kammerherren.

„Det er et temmelig vidtdrevet Snerperi af Damerne,“ ivrede Frits „at finde denne langærmede, højhalsede Dragt uanstændig. Jeg har set langt værre Ting i Bal- og Selskabssalene.“

„Det kan du have Ret i,“ indskød Revil, „men at du har seet for nøgent klædte Kvinder i Balsalene, kan dog ikke forhindre, at Damer, der selv altid ere sømmeligt klædte, forarges over, at en af deres Slægtninge møder i en mindre anstændig Gadedragt.“

„Er det muligvis ogsaa din ærede Mening, at den fixe, korte Cycledragt er uanstændig?“ spurgte Frits med et spydigt Smil.

„Jeg foretrækker absolut, at en Dame forsigtigt løfter sin Kjole op, for ikke at blotte Benets Form, fremfor at hun

med bevidst Vilje offentlig viser det frem," svarede Revil alvorlig.

„Mon vi egentlig ikke Alle have samme Mening som Alexander om den Ting«, sagde Hofjægermesteren, „hvis vi ikke ubetænksomt lade os hilde af Tidsaandens frie Ideer, men undersøge Sagen med lidt mere indgaaende Kritik. Enhver af os vilde dog sikkert nødig see sin Søster, sin Hustru eller sin Moder i en saadan Dragt fare krumbøjet gjennem Gaderne paa en Cycle".

August brast i Latter. „Ja undskyld, Onkel Edvard, men Tanken om at see Moder fare saaledes afsted, var for uimodstaaelig komisk."

De andre Herrer lo ogsaa, selv Hofjægermesteren maatte smile ved at tænke sig sin magelige, korpulente Svigerinde i den Situation. „Jeg tænkte ikke paa de ældre Damer," vedblev han. „Da jeg ogsaa nævnede en Moder, var det, fordi jeg veed, at det smukke Minde, jeg bevarer om min egen fine, kvindelige, yndige Moder, vilde blive sørgelig forstyrret for mig, hvis jeg ogsaa skulde mindes hende som Cyclerytterske i Knæbenklæder og Bluse. Men mulig er Mandens Beundring af kvindelig Finhed og Ynde en forældet Smag, som Tidsaanden ikke har Brug for."

„Saa galt er det nu heller ikke, Onkel Edvard," sagde Revil; „Jeg troer, at Kvindens legemlige Ynde altid vil fryde Mandens Øje, som den sjælelige vil bidrage til at forædle hans Sind, ligemeget hvilke Udskejelser Tidsaanden end vil føre med sig."

„Hvorfor dog disse Udfald mod Tidsaanden?" udbrød Frits, denne Omtale af den, som om den kun virkede ødelæggende? Vi bør i Sandhed ikke lukke Øjnene for det Gode, den samti-

dig bringer, og at Cyclekjørsel hører til noget af det Bedste, synes jeg, man maa være blind for ikke at see.

„Jeg underkjender ingenlunde Cyclernes store Nytte, saavel for Forlystelses- som for Forretningsverdenen," sagde Hofjægermesteren paa sin milde, rolige Maade, „selv for dennes Kvinder; men det gjør mig ikke blind for dens Udskejelser."

„Du tager endogsaa Ordet i Flertal, Onkel," bemærkede August, „det gjælder altsaa ikke alene Kvindens Cycledragt?"

„Jeg har to Anker endnu imod den," svarede Hofjægermesteren.

„Jeg har kun een," yttrede Kammerherren, „og det er, at jeg frygter for at blive væltet af den, naar jeg er tilfods; jeg synes det er en grim, generende Sport."

„Saaledes tænker jeg ikke om den," svarede Hofjægermesteren. „Som legemsudviklende Sport, forstaaer jeg, at den er ganske fortrinlig, og blev den kun benyttet til lignende nyttig Brug, vilde jeg høre til dens varme Forsvarere. Mine Anker imod den gjælder foruden den upassende Dragt for Kvinder, at den er udartet til Vædderidt. Jeg er, som du veed, en afgjort Modstander af Væddeløb og Kapvæsen. Det behøves ikke for Sundheden, men er tværtimod nedbrydende for den; det jagende Væddeløb er altid nervepirrende, hidsende, kortsagt usundt, og saa trækker det Penge-Væddemaalene med sig, et Hazardspil, der er lige saa ødelæggende, som det forbudne Hazard ved Kortbordene. Min sidste Anke er, at Cyclen let bliver Familielivets Fjende, fordi den ofte frister Husmoderen bort fra Hjemmet. Jeg har det stadigt saa sørgeligt for Øje. Min Godsforvalters Hustru var den ypperligste lille Husmoder og Moder, til hun fik sin Cycle. At fare afsted paa den er bleven en Lidenskab for hende, som den Slags Ting altid lettere bli-

ver det for Kvinden end for Manden. Hun har derfor faaet en Husholderske, og Hjem og Børn har nu i et Aarstid været denne overladt, medens Moderen farer milevidt omkring med Manden, stundom ogsaa uden ham, halve Dage ad Gangen. Jeg frygter, det vil gaa mange Husmødre ligesaa."

„Ja, der peger du paa en Fare, der sikkert nok vil forstyrre mange Hjems Hygge," udbrød Revil. „Jeg mindes, at jeg har hørt cyclende Damer omtale, hvor let man lod sig friste af Cyclens hurtige Fart, til at gjøre milelange Ture ud i Landet; ja, en Dame tilstod endog for mig selv, at hun og hendes cyclende Veninder vare enige om, at det var vanskeligt at begrænse Turen, saa man kom hjem i rette Tid; hendes Mand var ogsaa nær ved at fortryde, at han havde givet hende den".

„Der have vi atter denne Modstand mod det Ny, medens gamle Unoder med lignende Resultater blive taalte uden Omtale," udbrød Frits. „Er en Cycletur i den fri Natur dog ikke en bedre, mere undskyldelig Grund for husmoderlige Forsømmelser, end Damernes Løben Visitter, hvor Tiden forødes med Rygters og Skandalers Udbredelse?"

„Det har du fuldkommen Ret i, min Ven," svarede Onkel Edvard; „men det er dog kun at vælge mellem to Onder, thi galt er og bliver begge Dele."

Der blev et Øjebliks Pause, under hvilken man hørte Billardballernes Rullen, idet Kammerherren og August havde begyndt et Parti.

Revil brød Tausheden: „Jeg haaber stadigt, at en eller anden Cyclefabrikant skal udfinde en Damecycle, som kan kjøres paa klædeligere Maade, ved f. Ex.: at kjøre den alene ved Haan-

dens eller Fodens Hjælp, saa den uskjønne, sparkende Bevægelse vil kunne undgaaes."

„Det vilde unægtelig være smukkere," indrømmede Frits „men det vilde neppe afskaffe den kortskjørtede Mode, som du og Onkel behage at finde mindre anstændig."

„Uanstændige Moder," tog Hofjægermesteren tilorde, „ville ikke kunne undgaaes, de existere nu og ville existere til alle Tider, som Udslag af en udskejende, frivol Fantasi. Kvindedragten kan derfor ofte være en Rettesnor ved Bedømmelsen af Kvindens Karakter og sjælelige Udvikling. Den fint udviklede Dame, nobel og kvindelig i Færd og Tanke, vil altid være sømmelig klædt, altid kjendelig ved sit Væsens Finhed og Renhed, der afvæbner enhver raa og simpel Tilnærmelse."

„Onkel, vil du virkelig bryde Staven over enhver ung Kvinde, der f. Ex.: er for nedringet i en Balsal, og stemple hende som uren og ufin i Sæder og Tanke?" spurgte Frits.

„Nej, absolut ikke, særlig ikke i en Balsal, hvor de fleste Kvinder ere meget unge og uudviklede," svarede Hofjægermesteren. „Du overhørte, at jeg udtrykkelig sagde, den udviklede Kvinde, det kan hun være før eller senere, men som oftest er den ganske unge Pige langtfra at være det, hun lader sig let tankeløst lede af Moden, af Ønsket om, at være klædt som Veninderne, af sin Ængstelse for at blive spottet som snerpet; nej, jeg fælder visselig ingen Dom over det umodne Barn, jeg gjør hende knap ansvarlig før det tyvende Aar. Men seer jeg den ganske unge Pige usømmelig klædt, spørger jeg uvilkaarlig, — hvor er det Barns Moder? At hun tillader sin unge Datter at vise sig i Knæbenklæder paa Gaden, uden Ærmer i Kjolen, eller med halvblottet Barm og Ryg i Selskabssalene, viser mig, at hun er en ufin, uren Natur; over hende

bryder jeg Staven, thi hun kjender Livet og veed, hvad Datteren udsættes for. Dog, min Ven, skjøndt jeg undskylder den unge Kvinde, ser jeg uvilkaarlig med lidt Mistanke paa de blottede Former, og det gjør ikke jeg alene, men mangen Mand med mig. Fusentasten, Levemanden, som kun flirter og flaner med de unge Piger, ham tiltale disse Modens og Tidens Udskejelser, for ham er det Hele berusende Midler, tildannede for hans Morskab. Men, for den ideelt anlagte Mand, for ham, der i Kvinden søger Indbegrebet af al den ethiske Skjønhed, han ønsker, hun engang skal føre med til hans Hjem og derved fylde det med Harmoni og Lykke, en saadan Mand, der hører til de Bedste af vort Kjøn, ser paa de nøgne Skuldre og sukker, i Tvivl om ogsaa den rene Kvindelighed findes bag dem." –

„Men, kjære Onkel Edvard," afbrød Frits ham, du kan dog neppe for Alvor tro, at Klædedragten er en saa paalidelig Rettesnor. Jeg har langt mere Mistillid til de tilhyllede Snærper med de nedslagne Blikke og de dæmpede Stemmer, hu, ha, de ligne Alle hverandre, de evindelige Kjedsommeligheder."

„Det er et Fejlsyn, Frits," svarede Onkelen alvorlig, „den sande Kvinde har ikke noget bestemt Særpræg, selv den rasktalende, forviltrede ja endog kaade unge Pige, hvis Væsen ikke er klædeligt, kan dog være sand Kvinde, hun kan findes bag mange Forklædninger, men, enhver ægte Mand vil tvivle om at finde hende bag Afklædningerne. Det er umuligt at tænke sig de offentlig fremstillede Blottelser forenede med Finhed i Tanken, og en ufin Kvinde er en rædsom Fremtoning, hun bidrager mere til Sædernes og Hjemmenes Forfald, end selv den simpelt tænkende Mand formaaer det. Vidste den unge Kvinde blot, hvilken Magt hun holder i sin svage Haand,

naar hun er ren i Sind og Tanke, ikke uvidende, den der kun er uskyldig af Uvidenhed, er et Nul, men den Kvinde, der seer rent paa Forholdene, tænker sandt og kvindeligt om dem, hun er en Magt, som Manden uvilkaarlig seer op til, hvorimod han kun fjaser og flirter med den Kvinde, bag hvis Væsen og Klædedragt han aner noget af Kokottens Natur."

„Uvidenhed hos Kvinden er sikkert ikke Nutidens Brøst," yttrede Revil, „derfor sørger Nutidens Litteratur."

Frits lo. „Hvor det ligner dig, Alexander, at see skævt til den nyere Litteratur. Du vil neppe tillade Camilla at læse andet end Dameromaner."

„Dameromaner!" Revil saae forundret paa ham. „Jeg tiltroer Camilla saamegen sund Sans, at jeg rolig tør lade hende vælge sin Litteratur selv. Men, skulde jeg vælge Bøger for unge Piger, vilde jeg mistænksomt vrage Damelitteraturen. Der er fra norske og danske Kvindehænder udgaaet en, ganske vist dygtig skreven, men for Sædelighedskravet aldeles forkastelig og dertil misvisende Litteratur. Den sidste Bog, jeg har læst fra den Kant, var en Fortælling, der forsøgte at bevise, at baade Kvinde og Mand kan elske to à tre Personer paa engang, en Paastand der tilstrækkelig beviser, at Forfatterinden ikke har Begreb om, hvad sand Kjærlighed er, men forvexler denne med lav Sanselighed. Hun forlægger da ogsaa Sceneriet for begge Kjøns Vildfarelser tildels til Tyrkiet, formodentlig instinktivt ledet dertil af den Haremsduft, Bogen lider af. Saadanne Paastande er det syndigt og vildledende at udsprede mellem unge, uvidende, uerfarne Mennesker — — —."

„Der kommer Vognen med Tante Elisabeth og Erik,"

afbrød August Svogerens Kritik, som havde gjort den rolige Lieutenant ganske ivrig.

Alle skyndte sig ned for at modtage de kommende Slægtninge.

Kun Eva mødte ikke ved Modtagelsen nede ved Vognen. Betaget af at skulle mødes med Erik for Alles Øjne, forestilles for hans Moder, som han altid havde omtalt i saa høje Toner, ængstelig for ikke at tækkes hende, gjemte hun sig paa sine egne Enemærker, hvor der var Mulighed for, at hun ikke hørte Vognrummelen. Hun var desuden tillige saa stærkt optaget af det Brev, hun havde lovet Alexander Revil. Hvorledes vilde han stille sig i Forholdet til hende? Saameget afhang jo deraf. Han maatte afgjøre, hvad Svar hun skulde give Erik. Mon han kunde tale med hende idag, eller skulde hun vente til imorgen?

Hvor alle de Tanker hvirvlede rundt i hendes Hjerne, hun kunde ikke fastholde en eneste, det var umuligt at bringe Klarhed i dem.

Det bankede sagte paa hendes Dør. Jomfru Mejer aabnede den beskedent og forespurgte, om hun kunde hjælpe Frøken Gerner med Udpakning og Omklædning nu. „Frøken Gerner," fortsatte den lille vævre Skabning, „har nemlig aldrig sin egen Jomfru med sig, jeg plejer altid at hjælpe hende, naar hun er her. Jeg ønskede blot at vide, om jeg skal hjælpe Frøken Gerner eller Frøkenen først; jeg kan godt naae begge Damernes Omklædning, førend jeg skal klæde Frøken Athalie om til Middagen."

Ja, gaae De kun først til Frøken Gerner," svarede Eva. — Jomfru Mejer vilde trække sig tilbage, da Eva fik en Idee.

„Siig mig, Mejer, veed De noget om hvor Gjæsterne ere? Om de have spredt sig i Haven eller ere i Værelserne?“

„Da jeg gik herop, vare de alle i Spisestuen,“ svarede Jomfruen; „Frøkenen havde ladet nogle lette Forfriskninger servere for Kommandørinden og Premierlieutenanten. Jeg kom netop derind for at underrette Frøken Gerner om, at hendes Tøj var ankommet, det havde hun nemlig paalagt mig, og saa sagde vores Frøken til mig, at jeg skulde bede Frøken Eva komme ned for at hilse paa de nye Gjæster, men Kommandørinden vilde hellere vente til Middag, nu var hun saa træt og bad Sønnen føre hende op til deres Værelser. Saa gik jeg.“

„Tak, det er godt.“ Jomfru Mejer forsvandt og Eva fik hurtig fat i sin Havehat; det var netop belejligt, nu vidste hun, hvor hun havde Seedorfs, det var kun dem, hun frygtede for at møde.

Hun løb hurtig nedad Trappen og gjennem Sideudgangen ned i Haven. Hun vilde smykke sit Toilette med en lignende Rose som den, Erik fik imorges. Han vilde strax forstaae hendes Tanke derved.

Hun fik søgt den allersmukkeste ud og begav sig paa Tilbagevejen, da hun ved at dreje om det Hjørne, Buskadset dannede, pludselig stod Ansigt til Ansigt med Frits.

Dette uventede Møde, paa denne Dag, der havde bragt hendes Nervesystem saamange forskjellige Rystelser, bragte Blodet til at fare op i hendes Kinder. Frits saae det og smilede triumferende.

„Endelig seer man da dig engang, hvor har du skjult dig den hele Dag, min kjære lille Kusine?“ spurgte han, idet han tog hendes Haand og trak den ind under sin Arm. „Kom lad

os To gaae en lille Tur sammen gjennem Haven i dette yndige Vejr."

Frits var sikker i sin Sag, Han havde jo seet hendes Glæde i Vinter over at synge sammen med ham; han var senere, under Frøken Athalies Sygdom, to Gange rejst til Rosgaardsholm, for, som han foregav, selv at overbevise sig om sin kjære gamle Tantes Befindende. Begge Gange havde han havt let ved at see, hvor glad Eva blev over hans Komme. Første Gang gik hun i stor Angst for sin moderlige, gamle Veninde, Sygeplejersken var meget lidet talende, Doktoren kom kun i ganske korte Besøg, Hofjægermesteren i lidt længere, men plejede da, dybt nedtrykt, at lukke sig inde i Bibliotheket. Eva følte sig derfor saa frygtelig ene med alle sine Ængstelser og Haab; en lidt jævnaldrende Fælle, som hun kunde udtale sig for, idet hun mente, de vare fælles om Bekymringen, som med venlig Deltagelse, – og hun lagde neppe Mærke til, om det var mere, — lyttede til hendes Udtalelser, maatte absolut være meget velkommen. Da Besøget gjentoges, var Frøken Athalie oven Senge og uden Fare, men saare vanskelig at gjøre tilpas. Sygeplejersken var afskediget, og Eva den Eneste af hvem den gamle Dame vilde tage imod Hjælp og Pleje, saa at den unge Pige, skjøndt hun nu var befriet fra den skælvende Frygt for et elsket Menneskes Liv, dog tilbragte Dagene i trang Ensformighed og derfor hilste den livlige, altid elskværdige Fætters Komme som en glædelig Adspredelse. Da han dertil var en saare forfængelig Natur, der var overbevist om sin egen Uimodstaaelighed, var det ikke saa underligt, at han lagde en større Betydning i Evas straalende Øjne og glade Smil, end hun drømte om, at der kunde tillægges dem.

Da han nu saae Blodet stige op over hele det søde, lille Ansigt ved Synet af hans Fremtræden, følte han, at nu var Øjeblikket kommet, og vilde derfor hurtig føre hende ned i mere afsides Gange af det store Anlæg.

Hun forsøgte imidlertid at trække sin Haand til sig med et hurtigt: „Jeg har slet ikke Tid til at spasere, jeg skal op, det er paa Tide at gjøre Toilette til Middag."

„Følg mig blot et Par Skridt, Eva," bad han alvorlig, „jeg vil gjerne tale nogle Ord med dig."

Hun saae forundret op paa ham, men fulgte ham, da hans Alvor fik hende til at tro, at han ønskede hendes Hjælp i en særegen vigtig Anledning.

„Eva," begyndte han, „jeg er vis paa, at du, fra den første Gang vi saae hinanden, har været overbevist om, at jeg strax blev meget indtaget i min yndige, nye Kusine," han bøjede sig dybt ned imod hende, „og ikke sandt, kjære, søde Eva, jeg har ikke taget Fejl, naar jeg troede at see, at ogsaa du havde Godhed for mig?"

Eva blev ganske kold. Hvad var dog dette? Hun forsøgte atter at trække Haanden til sig og saae blot, med et ynkeligt blegt Ansigt, ned for sig.

Frits fastholdt den lille Haand og hviskede bønligt: „Lad mig beholde den, Eva, bliv min elskede, søde lille Hustru, jeg skal bære dig paa Hænderne og gjøre dig saa lykkelig, at alle unge Hustruer skulle misunde dig."

Endelig slap han hendes Haand, den faldt slapt ned ved hendes Side, og stum og bleg stod hun foran ham.

„Svar mig, kjæreste Eva, kom det saa forbausende over dig, min egen Skat?" Han rakte atter Haanden hen imod

hende, „ikke sandt, du elsker mig, ræk mig din Haand og lad os endnu idag tale med Tante Athalie og mine Forældre.“

Hun traadte hurtig et lille Skridt tilbage og sagde, idet hun hævede et Par store, sørgmodige Øjne op imod ham: „O Frits, hvor det bedrøver mig, jeg anede ikke — jeg vidste ikke — jeg troede ikke — —“

„Vil du dermed sige, at du ikke anede, at jeg elskede dig?“ brød Frits ud, voldsomt læggende Baand paa den Vrede, der steg op i ham. „Og jeg, som ikke tvivlede paa, at du elskede mig — Eva, hvor du har holdt mig for Nar.“

Atter steg Blodet hende helt op under det askelyse Haar, nu var Stemmen klar og fast, da hun svarede: „Det har jeg ikke, Frits. Du har været god og venlig imod mig, og jeg drømte ikke om, at der skjulte sig en varmere Følelse bagved; jeg kunde ogsaa godt lide dig — —“

„Men naar du kan det,“ afbrød han hende hurtigt, „o kjære Eva, saa kan du jo endnu komme til at elske mig, see paa mig,“ han bøjede atter sin høje Skikkelse ned imod hende og fortsatte ømt, „troer du, det vil falde dig saa vanskeligt?“

„Det er umuligt,“ svarede hun roligt, og en mild, rosenrød Farve gled sagte op over Kinder og Pande, medens der straalede en mild Glans i de klare, mørkeblaa Øjne.

„Saa elsker du en Anden,“ og Frits rettede sig rask i sin fulde Højde.

„Det har du ingen Ret til at spørge mig om,“ sagde hun roligt. „Og dog,“ fortsatte hun efter et Øjebliks Tavshed, „jeg vil være aaben imod dig. Ja, jeg elsker en Anden, har elsket en Anden i Aar og Dag, har været saa optaget af den Følelse, at det mulig er den, der har hindret mig i at forstaae, hvorledes du holdt af mig. Hvis saa er, maa du tilgive min ufri-

villige Skyld imod dig; giv mig Haanden Frits, og lad os vedblive at være gode Venner som hidindtil."

Han var saaret, krænket, misfornøjet baade med hende og sig selv, men den Smule Forelskelse, han havde følt for hendes yndefulde Skikkelse og skjønne Træk, som dog egentlig ikke hørte til den Type, der kaldte hans mest glødende Følelser tillive, var saa overfladisk, at hendes Afslag ingen stikkende Smerte efterlod i hans Sjæl. Lidet nobel som hans Natur var, forstod han ikke at vurdere hendes smukke Aabenhed; han stod derfor uvis om, hvorledes han burde forholde sig, og henvendte sig nu til sin Snedighed, den han i alle vanskelige Forhold var vant til at paakalde.

Den lærte ham i en Fart at indsee, at et Brud med Eva vilde sætte ham i Miskredit hos Tante Athalie, hvad han hele sit Liv havde søgt at undgaae. Det var derfor bedst at holde det gaaende, som hans Tanke udtrykte det.

Efter en Pause, i hvilken hans Tavshed og den dybe Fure mellem hans mørke Bryn fyldte stakkels Evas Øjne med Taarer, hun tolkede dem jo som Smertens Tegn, gav han hende sin Haand og sagde: „Jeg vil forsøge at glemme mit lyse Haab om Lykke, det er jo altid en fattig lille Trøst, at du ikke forsmaaede mig med et tomt Hjerte — jeg kom for sent, du kan nu kun give mig dit Venskab, saa lad mig prøve paa at være nøjsom, ja tilgiv, dit Venskab er selvfølgelig meget for mig, men naar man har haabet saa meget mere, er det alligevel svært — —" han tav et Øjeblik, trykkede saa hendes Haand, saa det sved i den, og sagde lidt for dramatisk til at være sand: „Du skal ikke være urolig for mig, Kjære, jeg skal bære det som en Mand," saa vendte han sig og gik langsomt ned ad en Sidegang.

Eva stod nogle Minutter ganske stille, saa saae hun paa Rosen i sin Haand, og med Smil om Læben, skjøndt et medlidende Suk trængte sig over den og gav sig Luft i et — „Stakkels Frits," gik ogsaa hun langsomt op igjen.

XV.

Spioneri.

Grevinden var, mærkelig nok ligesom Dagen forud, den første, der fuldt paaklædt forlod sit Værelse for at gaae ned til Middagen. Hun mødte Frits i Gangen, og læggende sin Arm i hans, trak hun ham med sig ned i den store Sal, hvor de befandt sig ganske ene. Hun vendte sig med et lidt spydigt Smil imod ham:

„Du hentede dig nok en Kurv før nede i Haven, stakkels Frits; jeg anede ikke, du havde saa alvorligt mente Garn ude paa de Kanter."

Han stirrede maalløs paa hende: „Hvad taler du om, Charlotte? Hvad mener du?"

„Vil du virkelig forsøge paa at spille Komedie for mig, din gamle, trofaste Allierede?" hun truede spøgende ad ham med Fingeren. „Det kan du ligesaa godt strax opgive. Det er langt naturligere, at du taler ærligt med mig om dette, som om Alt; kan nogen Hjælp ydes dig, faaes den dog kun hos mig."

Han var endnu ganske overvældet: „Men kjære Charlotte, jeg forstaaer virkelig ikke — —"

„Hvorfra jeg veed det?" Grevinden gav sig til at lee;

„min kjære Frits, naar du en anden Gang vælger et afsides Sted i en Have for at udkramme dit Hjertes Følelser, saa glem ikke at lægge Mærke til, hvorledes Vinduerne sidde i Huset og hvornær dette er dig, især naar det indeholder en Kusine, som ikke behøver at høre Ordene, men kun at see Miner og Gebærder for at forstaae, hvad der foregaaer."

„Hvor var du da, og hvad saae du?" foer det ud af Frits.

„See, det var nu Tilstaaelsen," og Grevinden saae lidt overlegent paa ham, „nu skal jeg svare dig ærligere, end du svarede mig. Jeg var i mit Værelse, Gjæsteværelset med det brede Hjørnevindue, og stod tilfældig og saae ud over Haven, medens min Jomfru ordnede det Toilet, du her ser mig iført. Fra det Vindue saae jeg først Eva komme alene og plukke sig en Rose, og derefter hele Mødet med dig."

„Og deraf formoder du strax, at jeg fik en Kurv?"

„Nej, jeg formoder ingenting," hun saae drillende paa ham, „jeg er fuldstændig vis i min Sag, det var jeg strax. Kjære Frits, det hele Optrin, hver en Forandring i Eders Minespil forraadte tydelig, hvad der foregik."

„Og det er dig, der er nærsynet?" spurgte han spydigt, rasende over at være røbet.

„Det er jeg, men jeg har en brillant lille Kikkert."

„Og den nedværdigede du dig til at bruge?" spurgte han.

„Det er over Aar og Dag siden, at vi To begyndte at bruge uværdige Midler, kjære Frits," svarede Grevinden rolig, „jeg synes ikke, der er nogen Grund for dig til at forarges derover. Men lad os ikke spilde Tiden, Slægten vil snart komme, og saa har jeg andre Ting at tage vare. Jeg er forresten mere forbauset, end jeg kan sige dig, over at dine Følelser have

Eva til Gjenstand. Har den lille Kokette fanget dig under de to Besøg, du aflagde før og efter mit i Vinter, under Tante Athalies Sygdom?"

„Fanget mig!" Frits saae forarget ud, saa rettede han sin smukke Skikkelse og svarede efter et hurtigt, tilfredsstillende Blik i Spejlet: „Du troer mig neppe dum nok til at lade mig fange. Nej Sagen er, at jeg forhastede mig, det var dumt, thi mit Hjerte var endda ikke saa uimodstaaelig engageret, skjøndt hun er Pokkers nydelig, og dobbelt indtagende bliver hun jo ved de gode Udsigter, hun har til at arve v. Hortens mange Penge."

„Aha," Grevinden saae op paa ham med et beundrende Blik, „hvor dumt af mig ikke at tænke derpaa, saa nær den Tanke maatte ligge dig. Ja, skulde Eva virkelig blive Arvingen — —"

„Tvivler du derpaa?" afbrød han hende.

Hun nikkede med en meget sigende Mine. „Der er en Mulighed for, at hun bliver en Umulighed som Arving. Mere kan jeg ikke sige dig derom. Du skal imidlertid ikke gaae og græmme dig over, at dit Frieri har været forhastet, du er tvertimod kommet for sent. Hendes Hjerte var forlængst engageret."

„Hvorledes, det veed du ogsaa!?" Frits saae paa hende med aaben Mund og vidtopspilede Øjne; det klædte ham ikke.

Grevinden lo. „See dog ikke saa dum ud, Kjære, fordi jeg er for klog. Du vidste det altsaa ogsaa? Har hun mulig selv sagt dig det?"

„Ja, hvor skulde jeg ellers vide det fra? Hun har selvfølgelig ogsaa gjort dig til sin Fortrolige?"

Grevinden svarede ikke herpaa, men kom med et nyt

Spørgsmaal: „Og betroede hun dig ogsaa, hvem der er den Lykkelige? Veed du hans Navn?“

Frits rystede paa Hovedet.

„Men det veed jeg,“ sagde Grevinden, „og tak du din Gud for, at den lille nedrige Kokette ikke kastede sig i dine Arme, da havde vi jo maattet dække over hendes Intriger, istedetfor at jeg nu haaber at afsløre hende.“

„Hvad har hun da gjort?“ spurgte Frits forbauset.

„Det kan jeg nu ikke forklare dig, men vær du sikker paa, at hun ogsaa har holdt dig for Nar. Allerede ved Juletid saae jeg, hvorledes hun koketterede baade med dig og August, og allerede den Gang vidste jeg mere om hende, end hun anede. Vil du hjælpe mig til at rive Masken af hende, og det fortjener hun, thi du er for god til at være denne Piges Legetøj, saa ræk mig din Haand og slaa til, saa skal jeg nærmere underrette dig om, naar jeg har Brug for dig.“

Frits saae meget ophidset ud. „Skulde hun virkelig kun have drevet sit Spil med mig for bagefter at spotte mig —“ han knyttede Hænderne og bed sig i sin Læbe saa det smertede, — „hun har opmuntret mig, er kommet mig saa langt imøde, at jeg troede mig sikker i min Sag, — — og saa dog — —“

„Ja, det er jo, hvad jeg sagde,“ Grevinden trak paa Skuldrene, „hun er en farlig lille Kokette.“

„Der er min Haand Charlotte, kan jeg hjælpe dig, saa er jeg til Tjeneste. Hendes Venskab kan jeg undvære, det tilbød hun —“

„Ja naturligvis,“ smilede Grevinden, „og det maa du ogsaa foreløbig lade som du modtager, samtidig med at du udvider

dit Kjendskab til Koketteri ved at iagttage hendes Væsen overfor Herrene."

Alle samledes nu efterhaanden. Kommandørinden og Erik vare de Sidste. Da Erik strax gik hen til Eva og bad, om han maatte forestille hende for sin Moder, sendte hun ham et straalende Smil og Blik, og da Alexander kort efter nærmede sig hende og sagde hende et Par Ord, sendte hun ham et saa forstaaende Øjekast, at Frits, som skarpt iagttog hende, øjeblikkelig blev overbevist om, at Grevinden havde Ret; hun var en udlært Kokette.

Maaltidet var forbi. Da det stadig var en solvarm Dag med lune, milde Vinde, foreslog en af Herrerne, at de skulde faae fat i en af de store Baade nede i Fiskerlejet og Alle gjøre en Sejltur over til en af Holmene, eller maaske kun en Fisketur. Erik foreslog, at de kunde gjøre et Slag over mod hans Korvet, hvis Selskabet havde Lyst til at see den, den laa i Farvandet over til Holmene, og Kammerherren kjendte jo Chefen.

Forslaget blev modtaget af de Fleste, men ikke af Alle. Revil huskede Evas Anmodning fra om Morgenen, og skjøndt den forundrede ham, var han dog gaaet ind paa at gjøre hende en Tjeneste og maatte holde Løftet. Han svarede derfor, at for hans Vedkommende kunde der ikke være Tale om at sejle med, han havde noget at udrette, som ikke kunde udsættes.

Camilla saae paa hans alvorlige Mine, at Overtalelse ikke vilde kunne nytte og tav, og skjøndt det forstemte hende lidt, var det med et Smil og rolig Stemme, hun svarede paa Grevindens Spørgsmaal, at hun selvfølgelig gjerne sejlede med.

„Jeg foretrækker at blive hjemme, jeg er noget træt," kom det fra Agnes.

„Du Agnes," udbrød August forbauset, „du holder jo saa meget af at sejle og færdes tilsøs."

„Ja, men jeg har Hovedpine," den brændende Farve over Pande og Kinder og Taareduggen i hendes Øjne bekræftede den unge Piges Udsagn.

Eva, som forgjæves ivrigt havde gjennemsøgt sin Hjerne, for at finde et Paaskud til at blive hjemme, greb nu dette og sagde hurtigt: „Saa bliver jeg hjemme hos dig, Agnes."

Agnes sendte hende et taknemligt Smil, som hun ikke saae, Erik et skuffet Blik, som hun saae og som gjorde hende ondt, men hun trøstede sig med, at Alt lettest blev ordnet efter hendes Samtale med Revil, og da hun selv, trods al den Uro, der var i hendes Sind, dog inderst inde husede saa megen jublende Glæde, sendte hun Erik et lyst, opmuntrende Blik, som blev opfanget af flere og udtydet højst forskjelligt.

Da Kaffen var bleven buden om, skyndte Eva sig op i sine egne Værelser, tog et Brev ud af sin lille, aflaasede Pult, spejdede et Øjeblik nedover Trappen og hen gjennem den lange Gang, løb saa hurtig hen ad den, aabnede rask Døren til Alexanders Værelse, sneg sig derind, lagde Brevet efter nogen Betænkning paa en temmelig iøjnefaldende Plads, skyndte sig atter ud i Gangen – og stod Ansigt til Ansigt med Grevinden som med sagte, ilsomme Skridt hurtig kom opad Trappen.

Hendes Naade havde set Evas lidt urolige Væsen, det Blik hun undersøgende sendte rundt i Kredsen om Frøken Athalies Kaffebord og derpaa dvælende lod hvile et Par Secunder paa Revil, og at hun hurtig forsvandt. Det gjælder sikkert et lille Møde, var Grevindens Tanke, og hun besluttede at begive sig op i Gjæsteværelsernes Region, for at holde Øje med, hvad der mulig skulde ske.

„Men, kjære Barn, hvor kommer du fra?“ spurgte hun venligt smilende, „jeg synes du aflægger Besøg i et af Herreværelserne.“

I første Øjeblik havde Eva følt sig ganske overvældet ved Synet af Grevinden, Blodet, dette forræderiske Blod skjød atter helt op under de smaa, lyse Krøller i Panden, og hendes Hjerte bankede som det skulde sprænges.

Grevindens venlige Tiltale beroligede hende imidlertid noget, og idet hun omhyggelig lukkede Døren bag sig, sagde hun med et lille Forsøg paa at smile: „Saa var det heldigt, der ingen Herre var i det.“

„Hvem af Herrene benytter forresten det Værelse?“ spurgte Grevinden, medens hun indvendig besluttede ikke at vige Pladsen foran den Dør, førend hun havde faaet lidt mere opdaget. Vilde Eva blot gaae ned igjen, saa vilde hun selv vove sig til at aabne Døren for mulig at opdage, hvad Eva havde der at gjøre. Ingen Magt paa Jorden skulde nu faae hende ud at sejle, vis, som hun var paa, at der var begyndt at udspinde sig det Noget, hun saa sikkert havde forudseet og var saa bestemt paa at gjennemskue.

Eva saae forundret paa hende. „Det troede jeg du vidste, da du omtalte det som et Herreværelse.“

„Ja, det maatte du ogsaa formode,“ sagde Grevinden smilende, „du kunde jo ikke ane, at det var den Tobaksduft, jeg oftere har mærket ved den Indgang, som har betegnet mig Beboerens Kjøn.“

„Naa saaledes,“ sagde Eva let. „Forresten,“ fortsatte hun, „formoder jeg, at Værelset er Alexanders, da jeg saae en Sabel og en Uniformshue derinde.“

„Du vidste altsaa heller ikke, hvis Værelse det var?“

spurgte Grevinden og saae saa inkvisitorisk paa Eva, at Blodet atter steg denne varmt op i Kinderne.

Grevinden forstod, at hun havde gjort et Fejltræk; fremfor Alt maatte hun bevare den unge Piges Tillid. Hun slog derfor hurtig om og fortsatte i en lettere Tone.

„Men lad det nu være hvem det være vil, det er jo dog saa ligegyldigt, kom derimod hellere ind til mig, og lad os faae en lille Passiar, vi have seet saa lidt til hinanden i disse to Dage.“

Alexander kom nu opad Trappen og befriede Eva for at svare, og glad var hun. Den Tillid, Grevinden mente at ville bevare, havde hun aldrig ejet. Eva var glad og taknemlig over den Venlighed, hun havde vist hende under Julebesøget, som ogsaa under Frøken Athalies Sygdom, men det inkvisitoriske Blik, Grevinden saa ofte lod hvile paa hende, skræmmede hende og bragte hende ogsaa halv ubevidst til næsten at frygte hendes Venlighed og undgaae hendes Selskab.

Alexander hilste let, idet han gik ind paa sit Værelse, og Eva løb nu nedad Trappen med en lille Bemærkning om, at Tante Athalie vist savnede hende, da der mulig skulde ordnes et eller andet, førend den gamle Dame tog ud med paa Sejlturen.

Grevinden gik ind i sine Værelser, fuldt og fast bestemt paa ikke at forlade dem, førend Alexander forlod sit, hvorfor hun ogsaa lod Døren staae paa vid Gab, paa Grund af Varmen, forklarede hun sin Jomfru, thi Solen skinnede ind ad Vinduerne, men Gangene vare kølige.

Da Selskabet samledes for at gaae ned til Stranden, hvor den bestilte Baad laae og ventede det, kom der Bud fra Grevinden, det var hende umuligt at tage med, hendes Hovedpine

var i Anmarsch, hun turde derfor ikke udsætte sig for at være flere Timer i Luften.

Muntert passiarende gik det nu mod Stranden, kun Camilla gik alvorlig og stille ved Onkel Edvards Arm. Hun kæmpede haardt mod den snigende Mistillid, der listede sig ind over hende ved det Sammentræf, at baade Alexander og Eva ikke vilde ud med.

XVI.

Hvad Agnes fortalte.

Eva og Agnes fandt snart hinanden, efter at de Andre vare forsvundne. De forsøgte at tale let om ligegyldige Ting, men Begges Sind var tynget af saamange Tanker, at dette i Længden ikke lod sig gjøre. Det bragte Eva til at længes efter Ensomhed og Taushed, medens det vakte Trangen til at udtale sig og derved lette Sindet for, hvad der trykkede det, hos Agnes.

Hun var saa optaget af sit Eget, at hun slet ikke havde opdaget, at Eva var stille og trykket. Nu slog hun Armen om dennes Hals, kyssede hendes Kind og sagde halvhøjt: „O du dejlige Evabarn, hvor er jeg glad over, at du ogsaa foretrak at blive hjemme, hvorledes skulde jeg udholdt at gaae omkring her alene.“

„Jamen det er sandt, Agnes, du sagde jo, at du blev hjemme, fordi du var saa træt, vil du da ikke gaae lidt op og hvile dig?“ spurgte Eva.

„Hvile mig,“ gjentog Agnes og rystede paa Hovedet, „sætte

eller lægge mig hen i stille Ensomhed, o Eva, det vilde være det Værste jeg kunde gjøre med mig selv, thi hele mit Indre er i et Oprør, en stor Elendighed."

Eva var ikke ganske sikker paa, om Agnes talte i Alvor eller Spøg, men da hun nu saae paa hende og opdagede to store, klare Taarer, som rullede langsomt nedover Kinderne, vaagnede al hendes ungdommelige Medfølelse, hun lagde Armen om hendes Hals, aftørrede Taarerne og kyssede den barnerunde Kind, idet hun hviskede: „Stakkels lille Agnes, gid jeg kunde hjælpe dig."

„Det troer jeg, du kan Eva," svarede Agnes meget alvorlig, „og jeg skal forklare dig hvorfor. Kom lad os gaae op paa Verandaen og sætte os der. Det lader jo til, vi have Rosgaardsholm for os selv idag, idetmindste saalænge Charlotte og Alexander blive paa deres Værelser, saa jeg kan vist i Ro faae sagt dig Alt."

Eva samtykkede med Glæde, det var hende netop om at gjøre at blive ved Huset, for strax at være ved Haanden, naar Revil kom for at tale med hende.

De satte sig i den lille hyggelige Sofa, med den smukke Udsigt over Søen foran sig.

„Ser du, Eva," begyndte Agnes, „jeg holder saa meget af dig og har en ubegrænset Tillid til dig. Det kan ikke nytte, at du vil indvende, at jeg kun har kjendt dig nogle Timer. Det er altid saaledes med mig, enten kan jeg lide et Menneske strax, naar jeg seer det, eller ogsaa kommer jeg aldrig i mit Liv til at bryde mig om det. Det er min Natur, tag mig som jeg er, jeg haaber, du vil komme til at holde af mig alligevel. Jeg blev saa glad, da jeg saae dig og syntes strax, du var saaledes, som jeg ønskede mig en fortrolig Veninde,

for det er det, jeg trænger til. Lad mig derfor tale til dig, som det jeg troer og haaber, du vil være for mig."

Eva bøjede sig og kyssede den alvorlige Mund, rørt over den Tillid, der vistes hende. „Ja tal," svarede hun, „hvad jeg kan gjøre for at trøste og hjælpe dig, skal jeg gjøre, og jeg lover dig ubetinget Taushed, hvis du vil betro mig, hvad du ellers ikke ønsker omtalt."

„Det var jeg overbevist om, at du vilde love mig og holde det med," sagde Agnes. „Jeg maa nu kramme alting ud om mig selv, for at du kan forstaae min hele Stilling. Fra jeg var en lille Pige husker jeg oftere at have hørt Fader sige til Fremmede om mig — Agnes er et mærkværdig iagttagende Barn, og efterhaanden, som jeg voxede op, voxede ogsaa denne Evne, jeg føler godt, at jeg har den. Fader aner ikke, hvor godt jeg ser hans Bevæggrunde til meget, hvor sikkert jeg veed, at hans Faderkjærlighed ligeoverfor mig er af en meget udvandet Art, hvorimod Drengene have hele hans stolte Følelse. Fader er af de Naturer, der kun kunne elske den, de beundre, og der er slet intet beundringsværdigt hos mig. Var jeg en Skjønhed, var jeg talentfuld, saa vilde han have følt varmere for mig, men jeg er nu engang ingen af Delene. Min eneste Chance for mulig at erobre hans Kjærlighed vil være, at jeg kommer hjem som Arving til den gamle Barons Formue, du kjender jo nok hans løjerlige Testamente?"

„Nej, jeg har aldrig hørt Tale om nogen Barons Testamente," lød Svaret.

„Ikke!" Agnes saae undrende paa hende, saa nikkede hun lidt med sit krusede Hoved, „ja, ja, saa vil jeg saamæn ikke fortælle dig noget derom, thi saasnart man faaer det ind

Hovedet, gaae alle gode Følelser ud af Hjertet, man bliver hadefuld, mistænkelig, misundelig og alt mulig Andet forkert."

„Hvor du snakker," Eva lo.

„Det er nu sandt alligevel, og jeg vil derfor hellere fortsætte med mig selv, med Fare for at være mindre interessant. Naa, det var altsaa Faders Følelser for mig, ja dem kom vi snart over. Du veed vist, at jeg mistede min Moder ved min Fødsel, og kun Gud veed, hvor jeg savner hende, hvor jeg har bedt Ham vise mig hende i Drømme, lade mig, blot engang imellem, leve sammen med hende i dem — men nej — naa, Vorherre er klogere end jeg, Han veed, hvorfor jeg ikke faaer Lov dertil. See Eva, her er hendes Billede, er det ikke et yndigt Ansigt? Kan du see, at jeg ikke har et Træk tilfælleds med hende, ikke et, men jeg ligner heller ikke min Fader — —"

„Nej," afbrød Eva hende, „det kan jeg nok begribe, thi du har jo Tante Athalies Pande og Øjne og Onkel Edvards Næse, Mund og Hage — —"

„O, du velsignede Dejlighed, er det sandt!" udbrød den lille Agnes og gav Eva et stormende Kys. „Det er jeg glad for, jeg holder saameget af Tante Athalie og ogsaa af Onkel, men hende vil jeg især gjerne ligne, jeg veed, hun holdt saameget af min Moder, men jeg veed ogsaa, at hun ikke holder af Fader, derfor besøger hun os aldrig, og derfor seer jeg hende saa sjeldent. Var hun kommet til os, havde hun maaske holdt mere af mig, nu troer jeg nok, at jeg er den Niece, hun holder mindst af, jeg ligner jo heller slet ikke den Søster, hun elskede, derfor har jeg heller ikke Spor af Haab om Arven — men det var nu ikke den, jeg vilde tale om. Saa er der

min Stedmoder, ja, hun er saamæn meget rar, har altid sørget meget pænt for mig, naa, jeg har jo ogsaa min egen Formue efter Moder, Renterne ere større end at jeg kan forbruge dem til min Klædedragt, saa meget af dem gaaer til Drengenes, og det er jeg glad for, jeg holder saameget af mine smaa Brødre, det er saadan smukke, kvikke, morsomme Drenge, alle fire, og de holde af mig; men Eva, de ere for smaa til at være mine Fortrolige, den ældste er knap ti Aar. Deres Moder duer slet ikke til at være Ens Veninde. Hun er godmodig, aldeles latterlig forelsket i Fader og skinsyg paa ham, og efter at jeg er bleven voxen, er hun meget ivrig for at faae mig gift med en rig Mand, for seer du, faaer jeg mange Penge mellem Hænder, saa veed hun, at jeg vil være henrykt ved at kunne hjælpe mine elskede Smaafyre frem i Verden." Hun standsede et Øjeblik og trak Vejret, saa saae hun skjælmsk paa Eva. „Jeg skal nu strax give dig et Bevis paa min Iagttagelsesevne. Du tænker, — det stod malet i dit Ansigt — Agnes's Fader sidder i saa god en Stilling, hvorfor kan han ikke selv sørge for sine Sønner? Har jeg ikke Ret?"

„Du er jo Tankelæserske Agnes, jeg bliver ganske uhyggelig tilmode, thi det er virkelig, hvad jeg mener," svarede Eva spøgende.

„Ja, der kan du see," Agnes smilede triumferende. Saa blev hun atter hurtig alvorlig og fortsatte: „Sagen er den, Eva, det betroer jeg kun til dig, som forresten Alt, hvad jeg her siger, at vi leve langt over Evne. Moder, min anden Moder, var en Hamborgerinde, Datter fra et stort Handelshus hvor Livet førtes efter en meget stor Maalestok. Et hålvt Aar efter hendes Bryllup fallerede Huset, men det ødsle Liv, hun havde levet i, gjør hende fuldstændig uskikket til en no-

genlunde ordentlig, økonomisk Husholdning. Fader er forfængelig og vil gjerne leve paa en stor Fod, og derfor gaaer det, som det gaaer, med stadig tilbagevendende pekuniære Vanskeligheder. See, søde Eva, alle disse Kjedsommeligheder maatte du vide først, for at kunne forstaae Resten.“ Hun lagde et Øjeblik Haanden over Øjnene, som for at samle sine Tanker, og begyndte saa. „Jeg havde ikke været voxen et halvt Aar, førend min Stedmoder en Aften betroede mig, at jeg havde gjort et stærkt Indtryk paa en ung, meget rig Mands Hjerte. Naturligvis havde jeg selv lagt Mærke til, at han saae ud, som han led af et indvendigt Tilfælde, hver Gang han kom i Nærheden af mig, og jeg var ogsaa fiffig nok til at finde ud af Anledningen til denne Abnormitet; men jeg havde slaaet mig til Ro med, at det nok gik over, naar der ingen Notice blev taget deraf. Men det var netop det, min Stedmoder gjorde; han havde betroet sig til hende, hun havde tilsagt ham sin Bistand, og saaledes blev der lagt Brænde til den Ild, han havde faaet antændt, og nu blev der et helt stort Nummer ud af den Sag. Naa, jeg var kun sexten Aar, og jeg indrømmer, at jeg omsider blev ganske rørt over at see, hvor ivrig han dyrkede mig. Imidlertid holdt jeg ikke mere af ham, end man er nødt til at holde af et godt, elskværdigt Menneske, der ingen Pukkel har og ovenikjøbet er ganske net og altid opfører sig ulastelig, jeg fandt ham kun gruelig kjedelig. Imidlertid, Fader talte altid godt om ham, Drengene sværmede for ham og Moder bombarderede mig stadig, fortalte mig, hvilken umaadelig Lykke det var for mig, omtalte, hvad jeg kunde gjøre for Drengene, det var jo mit ømme Sted, og fik mig omsider saa vidt, at jeg begyndte at tænke paa mig selv som hans Kone; saa en Dag, det var en Maanedstid, før jeg

fik Mæslinger, og jeg antager Sygdommen har siddet mig i Kroppen, ellers havde jeg vel neppe baaret mig saa dumt ad, tegnede jeg paa et Stykke Papir et Udkast til en Villa, jeg mente maatte bygges til det Hjem, jeg mulig engang vilde drage ind i. Jeg havde lavet en storartet Lejlighed og i hvert Værelse skrevet dets Bestemmelse og selvfølgelig ogsaa skrevet hans Navn i de Værelser, jeg havde bestemt for ham. Det Papir faldt i min Stedmoders Hænder, og næste Aften fortalte hun mig, at hun havde viist det til ham, og at han var bleven aldeles ellevild af Henrykkelse, han opfattede det som et Bevis paa min Gjenkjærlighed. Du store Kineser, hvor blev jeg vred. Min Stedmoder græd og forsikkrede mig, at hun havde gjort det i den bedste Mening, det troer jeg virkelig ogsaa hun har, men det var aldeles umuligt at gjøre hende begribeligt, at det var et Forræderi imod mig, som kun havde lavet det Hele for Spøg. Hun græd og bad mig ikke tale til Fader derom, det kunde jeg magelig love, jeg havde ikke Spor af Lyst til at blande ham ind i Sagen, og Enden paa det blev, at min Stedmoder og jeg gav hinanden Forligskys, efter at hun havde lovet mig at sige til Frieren, at det Hele var en Spøg, der laae ikke Spor af Følelse bag den Tegning. Hvad hun har sagt, eller hvor tungnem han har været, veed jeg ikke, men det var ikke til at tage Fejl af, at hans Haab havde ranket sig svært og ikke var bleven beskaaret. Og saa bar jeg mig dumt ad, som sagt, det maa vist have været Sygdomsstoffet, skjøndt jeg aldrig har hørt, at Mæslinger gjøre Folk dumme, førend de bryde frem. For nu skal du høre. Han fik sin Moder til at gjøre et stort Bal, og det gik jeg paa og gik ovenikjøbet ind paa at føre det op med ham — ja, jeg kan godt see paa dine store Øjne, at du synes,

det var vanvittigt af mig, men du, det var nu morsomt, og saa maa du huske paa, der var ingen Anden, jeg brød mig om, og jeg tænkte mig endnu stadig Muligheden af, dog engang at gifte mig med ham. Moder fortalte mig altid, at jeg med mit Ydre aldrig kunde vente, der kom nogen halv saa net eller rig som han, og jeg tænkte altid, at det var dog vist morsommere at være den rige Frue i hans Hjem, der kunde gjøre Alt, hvad hun vilde, end gaae og kjede sig, som jeg gjorde det i mine Forældres. — Naa, jeg gjorde det nu og blev frygtelig misundt, hvad der morede mig ubeskrivelig. Nogle Dage senere kom han for at spørge mig, om jeg vilde gjøre ham den Ære at prøve en ny Damehest, han havde tænkt at give sin Søster den — det var nu ikke sandt, den store, tykke Frue red aldrig — saa vilde han sende den hen, naar jeg selv vilde vælge Tiden, for at ledsage mig paa Turen, hvis jeg vilde tillade ham det. Det gik jeg ogsaa ind paa, for du maa vide, Rideture er min Lidenskab, skjøndt jeg som oftest kun har redet med Fader paa den ene af vore Kjøreheste. Jeg sidder brillant til Hest, derfor har Fader ikke noget imod at ride med mig. Naa, naturligvis saae hele Byen os ride ud sammen, som de havde set os danse sammen. Aftenen efter den Ridetur følte jeg mig syg, og saa kom Mæslingerne; jeg var længe svag efter dem, og da jeg omsider kom op, havde Byen forlovet mig hemmeligt med min rige Frier. Den eneste Gang, jeg nogensinde har slaaet en af mine Brødre, var den Dag, den ældste fortalte mig det Rygte, han havde hørt i Skolen og var lyksalig over. Jeg ærgrede mig, saa jeg slet ikke kunde komme til Kræfter, og saa fik jeg en god Idee. Jeg fik vor rare gamle Huslæge, som jeg nok troer, kigger os lumsk i Kortene, til at fordre Luftforandring for mig, hvis jeg

skulde komme mig. Jeg havde haabet saa at blive sendt til Tante Athalie, hun aner ikke, hvor jeg den Gang længtes efter at komme til hende, men Doktoren sagde, den Rejse var for lang og kold ved Juletid, og jeg skrev derfor ud til min Gudmoder, der ejer et yndigt Gods en Mils Vej fra vor By. Førend jeg rejste derud, bragte Moder mig den sidste Aften et Brev fra hendes Protegé, hvori han med mange smukke Talemaader bad om min Haand. Jeg lod Moder læse det, saa skrev jeg og bad hende give ham det, da jeg endnu ikke vilde bestemme mig. Jeg var nu lige sytten Aar, før mit attende fyldt. vilde jeg ikke binde mig. Saa rejste jeg til min Gudmoder og blev der i sex Uger — sex Uger," gjentog hun langsomt, „o Eva, det var de lykkeligste Dage i mit Liv." Hun brast i en kort hulkende Graad.

Eva lagde blidt sin Arm om hende og trak hende ind til sig. „Græd dog ikke saa heftigt, kjære lille Agnes, du siger jo selv, at du var saa lykkelig."

„Ja, jeg var Eva," hun tørrede Taarerne bort og bekæmpede den frembrydende Graad, „men det er forbi, og jeg begriber ikke, hvorledes Alt er kommet saaledes. Ude paa Harbjerggaard var foruden min Gudmoders to Døttre og to Sønner endnu en Gjæst, da jeg kom derud. Det var min Gudmoders Søstersøn, som efter en lang, anstrængende Rejse, han havde været Skibslæge paa et længere Togt, var kommen hjem, saa svækket og udaset, at han var taget over til Tanten, for at komme sig rigtig i de rolige, landlige Omgivelser. Alt muligt blev nu gjort, for at faae os to Reconvalescenter styrkede og opmuntrede, vi havde det dejligt. Og saa Eva — saa kom endnu dertil — ja, saa syntes jeg — —"

„Saa syntes du saa godt om ham og han om dig," afbrød

Eva spøgende for at lette hende Tilstaaelsen, „es ist eine alte Geschichte, sie bleibt doch immer wieder neu, ikke sandt, kjære Agnes?“

„Ja, det var det, idetmindste troede jeg, at det var gjensidigt,“ svarede Agnes, „og det var det ogsaa. Jeg holdt af ham og holder af ham den Dag i Dag, jeg vil vedblive at holde af ham til min Død, han holdt ogsaa den Gang af mig, og endnu længe efter — ja, nu skal du høre. Da de sex Uger vare omme, skulde jeg atter hjem og maatte jo rejse, skjøndt det var, som rev jeg Hjertet i Flænger. Han rakte mig Haanden og sagde ganske rolig, medens hans Øjne hvilede varmt og kjærligt paa mig — Farvel, Frøken Agnes, naar jeg nu om kort Tid rejser herfra, kommer jeg gjennem Deres By, og vil da tillade mig at hilse paa Dem, for at see, om Deres Helbred ikke lider af Bylivet — det var en Trøst, jeg skulde altsaa see ham igjen, og jeg kjørte saa afsted med lettere Hjerte, end jeg havde troet det muligt. Otte Dage efter var jeg gaaet ud for at besørge endel Indkjøb og havde blandt andet lovet min yngste lille Kjæledægge, min lille Broder Albert, der havde været stærkest medtaget af Sygdommen og endnu ikke maatte komme ud, at jeg skulde forære ham nogle kandiserede Vindruer, som han holdt meget af. Alle disse smaa Detailler maa du have med, for at forstaae det Hele. Da jeg var færdig med, hvad jeg skulde besørge, og kun havde Konditoren tilbage og netop skraaer over Gaden for at komme til hans Indgang, staaer Doktoren, den unge Læge udefra Harbjerggaard, foran mig. Han var kommet for en Time siden, var paa Vejen til mit Hjem, bad nu om at maatte følge med mig, og vi gik saa samlede ind til Konditoren. Jeg kunde ikke faae de kandiserede Vindruer, de vare

udsolgte, og Jomfruen mente, de ikke vilde lave flere af dem dette Aar. Saa kjøbte jeg lidt Konfekt og vilde atter gaae, men saa trak Doktoren mig til Side og bad mig indtrængende om at blive lidt, vi kunde jo spise nogle Kager eller drikke Chokolade inde i Bagværelset, der var Ingen andre end vi i Butikken, og saa kunde vi saa rart opfriske gamle Minder fra Harbjerggaard. See Eva, jeg veed jo godt, at jeg aldrig burde gaaet ind paa denne Anmodning, men jeg tænkte dengang slet ikke paa, hvad der var passende eller ej, jeg var saa helt opfyldt af Glæden over igjen at være sammen med ham. Hvorlænge vi sadde der, veed jeg ikke, han talte saa smukt, saa varmt, husk, der var aldrig vexlet et Ord imellem os om vore Følelser, men den Dag var det, som svævede de om os og ligesom fordrede at blive udtalte. Det skete imidlertid ikke, Butiksdøren gik, vi rejste os hurtig, og da han havde betalt ved Modtagelsen af de Kager, vi neppe havde rørt, gik vi ud ad Bagværelsets Dør; i Porten sagde han mig, at nu var han bleven afbrudt, men at han maatte tale med mig, forinden han besøgte mine Forældre, og bad mig inderligt om at møde sig allerede næste Dag, da han skulde rejse Dagen efter, Jeg lovede at spasere næste Dag Klokken 3 bagved Kirken, hvor der tidligere har været Begravelsesplads, og hvor der aldrig kommer noget Menneske. Det var galt af mig, jeg veed det, sig mig Eva, søde, kjære Eva, foragter du mig for det?"

„Nej, kjæreste Agnes," svarede Eva beroligende, „det gjør jeg ikke, men det var vist lidt uforsigtigt, min egen Ven."

„Jeg veed det, o jeg veed det, og hvor forfærdeligt har jeg lidt for det," sagde Agnes og vred de smaa Hænder i sin bittre Kvide.

De sadde Begge tause en lille Stund, saa begyndte Agnes: „Nu er jeg strax ved Slutningen af dette sørgelige Afsnit i mit Liv; er du træt af at høre paa mig, Eva?“

„Nej, nej, fortæl blot videre,“ svarede denne.

„Jeg kom nu hjem og traf der kun Drengene, min Stedmoder var gaaet ud,“ fortsatte Agnes. „Kortefter kom hun hjem, og vi gik tilbords. Der var noget i Moders Væsen imod mig, som overbeviste mig om, at hun var vred, men ingen af de Andre mærkede noget. Efter Kaffen blev jeg kaldt ind i Kabinettet og traf Moder alene. „Du har været hos Konditoren, Agnes,“ begyndte hun. Nu blev ogsaa jeg ærgerlig, jeg mærkede strax, at hun havde hørt Noget om os, og besluttede at være paa min Post, derfor svarede jeg kort — Ja, det veed du jo nok, jeg lovede Albert i din Nærværelse at kjøbe kandiserede Druer til ham, men kunde ingen faae. — „Det veed jeg,“ svarede hun, „jeg kom derind noget senere, og Jomfruen bad mig da sige dig, at hun tog fejl, da hun sagde, de ikke lavede flere af dem iaar, du vil endnu kunne faae dem fra iovermorgen denne Uge ud.“ — Tak — svarede jeg og drejede mig om for at gaae. „Nej, vent lidt,“ sagde min Stedmoder, „jeg har endnu Noget at sige dig. Havde Jomfruen ikke bedet mig tage den Besked med til dig, havde jeg neppe faaet mere at vide om dig. Naa, min Datter har altsaa været her, sagde jeg. — Ja, svarede Jomfruen, Frøkenen var her med en ung Herre, saadant et nydeligt ungt Menneske, jeg har aldrig seet ham før her i Byen. — Jeg var i første Øjeblik maalløs af Forbauselse, men skyndte mig saa at sige: Aa, det har vist været hendes Fætter, der er her i Besøg. Saaledes reddede jeg dit Rygte Agnes; men nu spørger jeg dig, med hvem gaaer du til Konditoren og lader dig traktere? — Du kan jo

nok tænke dig, søde Eva, at jeg var rasende, derfor svarede jeg ikke paa Spørgsmaalet, men sagde: Jeg vidste ikke af, at du gik omkring og var Butiksjomfruernes Fortrolige. — „Nu er du uartig, Agnes," sagde min Stedmoder, „du veed ligesaa godt som jeg, at Konditorens Jomfru i to Aar har været min Stuepige, og at jeg altid taler lidt med hende om Dit og Dat. Denne Gang var det meget heldigt, at hun talte til mig, saa jeg derved fik Anledning til at stoppe et Rygte, der let kunde blive generende for dig; men nu fordrer jeg at vide, hvem den fremmede Herre er, du fulgtes med." Jeg gjorde naturligvis først Vrøvl, men da min Stedmoder truede med at tale til Fader derom, gav jeg mig, og fortalte om det Bekjendtskab, jeg havde gjort paa Landet og vort tilfældige Møde. Herpaa svarede min Stedmoder, at naar jeg kunde bære mig saa uforsigtigt ad, maatte jeg herefter ikke faae Lov til at gaae ene ud, og forlod mig. Hvad skulde jeg nu gjøre? Jeg havde lovet at møde Knud Stabel, det hedder han, den næste Dag Klokken tre, paa den Tid plejede min Stedmoder at gjøre Visitter, eller modtage dem, og jeg kunde da gaae og komme som jeg vilde, — og nu? — Jeg lagde den ene Plan vildere end den anden, og vidste endelig, hvad jeg vilde gjøre. Ved Frokosten sad jeg og saae yderst nedtrykt ud og spiste ingenting. Jeg foregav en voldsom Hovedpine og sagde, at jeg maatte lægge mig til Middag, men ingen af Drengene maatte komme ind til mig. Saasnart jeg var kommet op til mig selv, klædte jeg mig om i en mørk Dragt, efter først at have laaset Døren af. Saa ventede jeg og hørte først Fader gaae ind paa sit Kontor i Sidebygningen, saa listede jeg mig med mit Overtøj paa Armen over i Faders private Værelse, gjemte Overtøjet i et stort Skab, han har derinde, og stod nu paa Post ved

ved det Vindue, der vender ud mod Gaden. Var Nogen kommet ind til mig, havde jeg foregivet, at jeg vilde hente en Bog. Endelig, lidt før Klokken tre ringede Moder og bad Jomfruen bringe hende sit Overtøj, og saa aflaase Garderoben og bringe hende Nøglen. Jeg lo ved Tanken om, at jeg havde bragt mine Sager i Sikkerhed, førend min Stedmoder lod laase for at hindre min Udgang. Havde hun givet sig til selv at søge efter mit Overtøj, kunde jeg nemt praktiseret det ind i Garderoben, medens hun ledte i mit Værelse og omvendt. Nu gik Alt imidlertid nok saa nemt, og neppe var Moder ude af Porten, førend jeg iførte mig mit Overtøj, aflaasede min Dør og tog Nøglen med, løb gjennem Faders Værelse, hvorfra en Trappe fører forbi Gaarddøren ned i Vadskekjælderen, derfra igjennem nogle lange Kjældergange hen til Hovedtrappen, og saa var jeg ude paa Gaden. Jeg havde ikke mange Skridt at gaae. Stabel var paa Pletten. Vi talte kun sammen en Timestid, o Eva, i denne Time lovede vi hinanden Troskab og Kjærlighed, hvor vare vi lykkelige. Han sagde mig, at jeg maatte have Taalmodighed, han ejede Intet uden Mod og Arbejdskraft; men saasnart han havde saamegen Praxis, at vi kunde leve deraf, vilde han hente mig til sit Hjem, som sin Hustru. Der kunde gaae Aar hen, sagde han, men vi vare jo unge, vilde mine Forældre blot gaae ind paa at give deres Datter til en saa ubetydelig Mand. Med mit Kjendskab til mine Forældre, bad og tiggede jeg ham om intet at sige til dem, førend han kunde gifte sig. Det vilde han ikke høre Tale om. Hvorledes mine Forældre end stillede sig til Sagen, vilde han ikke handle bag deres Ryg. Gave de os deres Ja, kunde vi skrive til hinanden og sees en enkelt Gang, sagde de Nej, maatte vi bøje os derunder og holde ud, til han var i en

selvstændig Stilling, og jeg myndig, saa vilde Forældrene neppe modsætte sig, naar de saae, hvor trofast og udholdende vi elskede hinanden, og taalte vor Kjærlighed ikke den Prøve, saa var den uden Værd. Han aftalte med mig, at han vilde komme den næste Dag, mellem sex og syv om Eftermiddagen, saa vidste jeg, at han vilde træffe Forældrene hjemme. Idet han skulde til at gaae, tilføjede han – „Skulde din Fraværelse være bleven opdaget, og du mulig bliver holdt indelukket paa dit Værelse, saa bryd dig ikke derom, jeg taler da ene med dine Forældre, og skal strax skrive Udfaldet af vor Samtale til dig, poste restante, afhent det selv paa Posthuset.“ Dette blev Aftalen, og skjøndt jeg havde ønsket at holde vor Forlovelse hemmelig, skjøndt jeg forudsaae Vanskeligheder og Ubehageligheder af enhver Art, gik jeg dog saa jublende glad hjem. Her gik Alt efter Ønske, min Stedmoder var ikke kommen hjem, jeg kom op paa mit Værelse og fik gjemt mit Overtøj i mit eget Skab, uden at blive seet af noget Menneske. See Eva, saa langt er Alt forstaaeligt, men efter denne velsignede, lykkelige, eneste Time er alt saa gaadefuldt. Den næste Dag var jeg saa fuld af Fryd, jeg sang og musicerede hele Formiddagen, det gjaldt jo at faae Dagen til at gaae. Klokken omtrent tre rejste jeg mig for at klæde mig om til Middag; det regnede, og Moder var derfor hele Dagen hjemme, men det var den Dag ligemeget. Da min Stedmoder hørte, hvorfor jeg gik op paa mit Værelse, sagde hun – „Det er sandt Agnes, jeg har glemt at sige Dig, at du er buden til ung Middag hos Konsul Ankers. Jeg har ladet Jomfruen ri Kniplinger paa din blaa Silkekjole; Invitationen kom igaar, medens du laae, men Alt er i Orden, og Vognen bliver forspændt Klokkem halvfem.“ Der stod jeg,

jeg kunde ikke sige at jeg var syg, dertil havde jeg været altfor livlig. Hun kom endnu med en taabelig Spøg om, at min Tilbeder ogsaa kom til Middagen, hvilket hun antog vilde glæde mig, thi jeg havde vel ikke hævet Forlovelsen. Rasende som jeg var, spurgte jeg, hvor det kunde falde hende ind at spørge derom; og dernæst styrtede jeg udaf Døren. Men omsider slog jeg mig tiltaals med, at jeg næste Dag vilde faae Knuds Brev. Eva, Eva, der ender Alt, hvad jeg veed," Agnes skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd heftigt.

„Kjære Agnes, hvad mener du?" udbrød Eva forundret „Fik han da ikke talt med dine Forældre?"

„Jeg veed Intet," svarede Agnes hulkende. Saa begyndte hun igjen efter en lille Pause, „min Stedmoder var gaaet ud strax efter Middag, hen til en af Faders gamle Tanter, som hun af og til besøger om Aftenen. Fader havde faaet et Telegram, som fængslede ham hele Eftermiddagen paa Kontoret, ingen Fremmed havde ringet eller var bleven modtaget, det var Alt hvad jeg kunde faae ud af alle mine snedige Efterforskninger. Da jeg næste Dag bad min Stedmoder, om jeg maatte gaae lidt ud, hun kunde stole paa, jeg skulde ikke gjøre noget forkert, fik jeg Lov til at gaae med lille Albert som Følgesvend. Han var imidlertid for lille til at røbe, at jeg gik paa Posthuset efter et poste restante Brev — der var intet, hverken den Dag eller senere. Jeg gik til det Hotel, Knud havde sagt han boede i, han var rejst samme Morgen. — Kan du nu forstaae Eva, at jeg er ulykkelig, raadvild og nærved at blive gal, naar jeg tænker derpaa. Hvorfor, hvorfor intet Livstegn, han lever jo, han var jo rejst Dagen efter, hjælp mig Eva, hjælp mig at finde ud af det Mysterium," hun

knugede Hænderne fast sammen og saae ud som et Billede paa Fortvivlelse.

Eva var dybt greben af Agnes's Fremstilling, men heller ikke hun kunde løse Gaaden. Hun kunde kun vise hende kjærlig Deltagelse og trøste hende med, at Tiden jo kunde bringe Løsningen, Alt kunde endnu blive godt.

„Det er mit Haab i mine lyse Øjeblikke," sagde Agnes, „give Gud, det engang vilde lysne for mig."

En Stund sadde de to unge Piger med Armene om hinanden, ganske stille.

„Hørte du det?" sagde Agnes pludselig og saae op, „det lød, som om Nogen rørte sig i Havestuen."

„Nej Kjære, det var vist Vinden i det store Kastanietræ her lige ved," svarede Eva.

Begge rejste sig og gik henimod de aabne Havedøre, men der var Ingen, hverken at see eller høre.

De to unge Piger stode en Stund lyttende og spejdende, men Alt vedblev at være stille.

Omsider løftede Agnes sit Hoved og sagde: „Nu veed du Alt om mig Eva, veed, hvorledes mit Liv er optaget af den ene store Gaade, som jeg snart løser i sorte Farver og med dybe Skygger, snart i lyse Farver og jublende Toner, — — det Forhaabningsfulde ligger bedst for min Natur," tilføjede hun.

„Ogsaa jeg lever i Gaader," sagde Eva stille, „nu kan jeg ikke omtale dem, men der kommer vel en Tid, hvor Alt vil blive klart."

„Ja, lad os haabe det min søde Dejlighed," udbrød Agnes, saa lyttede hun, „nej, denne Gang tager jeg ikke fejl, nu kommer der Nogen ned af Trapperne."

„Det er vel Charlotte," mente Eva.

„Den Kat," snerrede Agnes, „det er saamæn mærkeligt, hun har ladet os saalænge i Ro."

„Holder du ikke af hende?" spurgte Eva.

„Nej! Gjør du?"

„Aa, jeg veed ikke rigtig; hun har været saa venlig, næsten kjærlig imod mig," lød Svaret.

„Saa har hun Ondt isinde, naar hun er kjærlig er hun farligst," svarede Agnes.

„Er du nu ikke for mistænksom og strengt dømmende, kjære Agnes?"

„Tiden vil vise det," svarede Agnes, „men da jeg nu har faaet dig saa kjær, skal jeg dog holde Øje med min meget overlegne Kusine."

Grevinden kom nu ind, hun havde kjedet sig forfærdelig de lange Timer ved at holde Vagt ved Revils lukkede Dør. Ikke en eneste Gang var den bleven aabnet, og hun vovede sig nu ned for at see, hvor hun havde Eva.

„Naa, træffer jeg Jer to her?" sagde hun, idet hun traadte ind i Havestuen.

„Ja, vil du os noget?" spurgte den altid slagfærdige Agnes.

„Nej Kjære," var Grevindens milde Svar, „men her har været saa stille hele Eftermiddagen, saa jeg troede neppe, Nogen opholdt sig i selve Bygningen."

Der blev en lille Pause, saa begyndte Grevinden igjen: „I fulgte vel Selskabet ombord?"

„Jeg ikke," svarede Eva, „jeg var gaaet med en udførlig Besked for Tante Athalie ned til Jomfru Brandt, der blev jeg lidt opholdt, og da jeg kom tilbage til Haven, var Baaden allerede langt borte."

„Jeg vil saamænd ogsaa gjerne tilfredsstille din Nysgjerrighed, kjære Charlotte,“ sagde Agnes og saae paa hende med impertinent from Mine, „jeg saae dem heller ikke fare ud paa Havets Dyb, fordi jeg var gaaet over i Stalden, for at see om Tante endnu har de smukke graa Kjørehopper, hun forrige Sommer truede med at sælge, fordi hun fandt dem for livlige, og de vare der, og jeg glædede mig over dem, og talte med Staldkarlen om dem, og da jeg igjen kom ud i Haven, kunde jeg end ikke øjne Baaden. Er du tilfredsstillet?“

„Aa, du er en lille Nar,“ Grevinden slog spøgende ad hende med den Handske, hun holdt i Haanden. „Men der kommer Baaden hjem,“ fortsatte hun med et Blik udaf Vinduet, og samtidig hørtes Bertelsen i Spisestuen rasle med Borddækningen.

„Lad os saa tage imod dem,“ raabte Agnes og løb iforvejen nedad Verandatrappen.

Grevinden og Eva fulgte efter, idet Førstnævnte sagde: „Du kjender endnu saa lidt til Agnes, søde Eva, hun er egentlig et godt Barn, tag dig lidt af hende, saa gjør du en god Gjerning, hun er saa elendig opdraget,“ og hendes Naade trak paa Skuldrene.

Stor var de tre Damers Overraskelse, da Alle vare komne i Land, og de savnede Frøken Athalie.

„Hun betænkte sig i sidste Øjeblik og vendte om,“ lød Forklaringen.

Da Alle kort efter samledes ved Aftensbordet, saae baade Frøken Athalie og Alexander Revil saa betagne ud, at det ikke kunde undgaae de Andres Opmærksomhed, skjøndt Ingen lod til at see det. Hvad der ligeledes blev set af Flere, var, at Revil istedetfor at søge sin Plads ved Siden af Camilla,

vilde sætte sig hos Eva, men blev forhindret deri af Erik Seedorf, som kom fra den modsatte Side og hurtigere fik fat i Stolen, som Begge rakte Haanden ud efter. Revil gik saa hen og satte sig hos Camilla, som ogsaa havde seet den lille Manøvre og under hele Maaltidet sad taus og mørk. Eva saae derimod meget fornøjet ud, skjøndt hun oftere sendte Revil et forskende, spørgende Blik.

Frøken Athalie var meget stille, og da Stemningen i det Hele taget var trykket, skiltes man tidlig ad.

Kort førend Opbrudsøjeblikket lagde Grevinden imidlertid Mærke til, at Revil rev et Blad Papir ud af sin Tegnebog og skrev nogle Blyantslinjer derpaa, og da han, lidt senere, rakte Eva Haanden til Godnat, saae hun tydelig, at han efterlod det lille Papir i hendes Haand. Camilla, som stod lidt bag ved Eva, saae det ligeledes.

XVII.

Nattetanker.

Trods det tidlige Opbrud, var Natten, for de Flestes Vedkommende, urolig.

Eva sad foran sit smukke Skrivebord, foran hende stod den lille Rejsepult, hun havde arvet efter sin Moder, det hemmelige Rum i den var aabnet og hun gjennemlæste et lille Brev, hun havde taget frem deraf. Saa læste hun atter det Papir, Revil havde stukket til hende samme Aften, og stirrede saa tankefuld og alvorlig frem for sig.

Hun havde ved Aftensbordet af og til haft Lejlighed til at vexle et fortroligt Blik med Erik. Hun havde fornyet sit Løfte til ham om en snarlig Løsning af Spørgsmaalet, som han saa inderlig ønskede ordnet før sin Afrejse. Det Hele, mente hun, beroede kun paa, at hun fik talt med Alexander, og det maatte jo kunne skee den kommende Dag, derom havde hun ikke tvivlet, men nu stod der paa dette lille Papir — „Maa tale med dig snarest i al Hemmelighed. Lykkes det os ikke imorgen Dagen over, saa kom imorgen Aften ned i Haven, naar Alle ere gaaede til Ro, jeg venter paa dig under Verandaen."

Altsaa rimeligvis først ved Aftentid. Hun forstod, at han valgte Stedet under Verandaen, intet Vindue fra Gjæste- eller Soveværelserne vendte den Vej ud, og hun kunde let smutte fra sine Værelser ned i Havestuen. Det var uvist, om Erik kom iland førend iovermorgen, saa det kunde altsaa blive hende muligt at faae talt med Alexander og ordnet Alt, saa hun kunde give Erik Svar til den Tid.

Aa, men hvor var det svært at vente og leve i Uvished. Den gamle Utaalmodighed kom over hende; Fantasien arbejdede og satte snart Alt i Lys, snart i Mørke, hun kunde ikke sove, men vandrede længe frem og tilbage i sine to Værelser, først da Dagen gryede, faldt hun endelig i en urolig Søvn.

Revil gik ligeledes op og ned ad Gulvet i sit Værelse, røgende et Utal af Cigarer, uden at de bidroge til at klare hans Hjernes Taage. Som han plejede, naar han var urolig i Sindet, trak han uophørlig i sine Moustacher, men ligemeget hjalp det.

„Her ere gode Raad dyre," mumlede han hen for sig, „paa den ene Side Eva og hendes Interesser, paa den anden

Side Camilla og Familie — — ja noget maa jo gjøres, Sandheden maa ske Fyldest, men det er sandelig ingen let Sag; var Eva blot kommet for et Aar siden, førend min Forlovelse, men nu — —"

Ogsaa han sov først henad Morgenstunden.

Og Camilla, stakkels Camilla! Hendes og Grevindens Værelser laae ved Siden af hinanden og vare de sidste i Rækken. Da de ved Camillas Dør standsede for at sige Godnat, beholdt Grevinden den unge Piges Haand i sin og hviskede: „Du vilde ikke tro din Moder og mig i Vinter, men hvad vi iaften Begge saae — —"

„Ikke et Ord mere Charlotte," afbrød hun hende, „hvad du saa troer at have seet eller ikke, saa vil jeg Intet høre derom — Godnat."

Hun forsvandt bag sin Dør. Alt, hvad Grevinden havde iagttaget og kombineret om Eva og Revil, baade ved Juletid og nu i Sommertiden, var regelmæssig blevet rapporteret til Kammerherreinden, som saa, trods Datterens afvisende Væsen, stadig meddelte hende det, og, uagtet den haarde Kamp Camilla førte mod sig selv, gav dette hendes løse Mistanke Form og Fasthed. Og nu her i Ensomheden kæmpede hun atter haardt. Hun troede ikke, det havde noget at betyde, hun vilde ikke troe det, Alexander vilde aldrig indlade sig paa noget Falskt eller Ærløst, det var umuligt, det vilde nok vise sig at være en Sag, der var uden Betydning for hende, eller mulig forberedte de hende en Overraskelse, hun kunde tage det ganske roligt — og saa brast hun i Graad, hulkende og bittert. Der gik mange Timer hen, førend hun faldt i en tung Søvn.

I Grevindens Værelse samledes hun og Kammerherreinden med sin Søn Frits til en lille Raadslagning, efter at Fætteren

var bleven behørig sat ind i Sagen. Grevinden udviklede nu for dem, at Tiden maatte benyttes, de faa Sommeruger hos Tanten vilde hurtig svinde; hun raadede derfor til, nu da hun var overbevist om, at en hemmelig Korrespondance var indledet mellem Revil og Eva, saavidt muligt, at drive dem til at begaae en Uforsigtighed, hvorved de grundigt blottede sig. I dette Øjemed aftalte de tre Sammensvorne nu, at de, i de følgende Dage, uafbrudt vilde holde Øje med de To og ikke tillade dem at mødes i Enrum, eller tale et Ord sammen uden Vidner, saa lidt som give hinanden noget Skriftligt. Naar de derved havde drevet deres Offres Utaalmodighed og Fortvivlelse til Toppunktet, vilde de forhaabentlig nok løbe sig en Stage i Livet, saa der kunde gives baade Frøken Athalie og Camilla et grundigt, uafviseligt Bevis paa deres Brødefuldhed. Alle Tre maatte derfor være tidligt paa Benene næste Morgen, trods den sene Sengetid, thi Konferencen krævede Tid.

I Frøken Athalies Værelse var der ganske stille, dog sov den gamle Dame ikke. Bleg, med sammentrukne Bryn og de rynkede Hænder sammenknugede, sad hun i sin store Lænestol, dybt hensunken i smertefulde Tanker.

„Saa nær de halvfjerdsindstyve Aar, saa nær dem, og i mange Tider vis paa at vandre Retfærdighedens Veje — — saa taabelig vis paa at handle ret og barmhjertigt mod mine Medmennesker — Algodheds Gud, og saa vaagne pludselig og see sig som en arm og ussel Synderinde, der egenkjærligt kun har villet sit Eget, har ladet sine nærmeste og første Pligter uopfyldte — — hvorfor, ak hvorfor — fordi jeg ikke havde Lyst til dem. Jeg veed det — jeg føler det — fra det Øjeblik du, stakkels Søster, skuffede mig, var det Sorgen og Vreden derover, som, trods den Tilgivelse jeg gav dig og dengang

mente var sand, dog bed sig fast i mit iltre Sind. Saaledes rejste Bitterheden sig i mig, at jeg ikke alene forhærdede mit Hjerte imod dig, men ogsaa mod det stakkels moderløse Barn. — Athalie, Athalie, du gamle Daare, hvor har du hovmodet dig i din forfængelige Overbevisning om, at du overvejede og tog Gud paa Raad med før du handlede, men saa var det ogsaa ret og forsvarligt — Herre min himmelske Frelser og Forsoner, som Pharisæeren har jeg siddet i dit Hus og tænkt, ak Herre Gud, hvor ofte — at jeg handlede visere og bedre end de fleste Andre — — og see, her sidder jeg nu og veed, at jeg herefter kun kan bede og burde have bedet i de lange, lange Aar — Herre vær mig arme Synder naadig!" Bittre Taarer løb nu ned over den blege, rynkede Kind, og hun vred de foldede Hænder i sin tunge Kvide. Ydmygt bøjede hun sit graa Hoved — „Herre tilgiv mig, du seer min Anger, — ja, du havde Ret, gamle Provst Berg, da du engang sagde — Vejen gjennem vort eget Indre er en Helvedgang — jeg husker det saa godt, jeg troede dig ikke — men nu veed jeg, det er Sandhed — — „hun sank hen i stille og inderlig Bøn, indtil hendes forgrædte Øjne omsider lukkedes og Søvnen i nogle faa Timer stillede hendes Sjæls oprørte Bølger.

Hun vaagnede tidlig, og med det fulde Forsæt at ville gjøre sin Uret god igjen, saavidt det stod til hende, lagde hun nu ivrig Planer til, hvorledes dette bedst lod sig udføre. Hun var fuldt paa det Rene hermed, da Jomfru Brandt bragte hendes Morgenmaaltid og samtidig, som sædvanlig, fik Dagens Gjerning ordnet med sin Herskerinde.

Da den gamle Pige kom ud i Gangen, mødte hun Jomfru Mejer, som kom for at forespørge, naar Frøkenen vilde klædes paa.

„Veed De, kjære Mejer,“ begyndte Husholdersken med ængstelig Mine, „jeg begynder sandelig at tro, at vores naadige Frøken tullivis ikke har langt tilbage.“

„Men, ih du Fredsens, hvor har De faaet den skrækkelige Tanke fra,“ spurgte den lille ivrige Mejer bestyrtet.

„Fordi, lige nu da jeg var inde hos hende, var hun tullivis ganske unaturlig for sig at være. Hun er saa mild og saa blid, og det endda jeg maatte sige hende, at jeg tullivis igaar kom til at slaa Hanken af hendes Yndlingskopper. Jøsses, det kan et Menneske jo nemt komme til, men jeg var dog bange for at hun skulde fare lidt op i Ærgerlighed, men nej, paa det Lav, hun bad mig saa mildt ikke tage mig det nær, det var jo tullivis ikke nogen Ulykke — og saa er hun saa bleg og ser rigtig saa mat ud. Ok, Gud fri os fra den Ulykke.“

„Ja, det maa De nok sige, gode Brandt. Nu gaaer jeg derind og skal saa nok lægge Mærke til, hvordan hun har det“, og afsted skyndte den lille Mejer sig. Da hun en Timestid senere havde fuldendt Frøken Athalies Morgentoilette, gik hun hovedrystende ned til Husholdersken for at give hende Ret. „Jøsses, den naadige Frøken var jo det bedste Menneske, som tænkes kunde, men Alt det saadan lidt raske og bestemte, der ellers er ved hende, er som blæst bort.“

Et Øjeblik efter, at Jomfru Mejer havde forladt sin gamle Frøken, bankede Agnes paa hendes Dør.

„Maa jeg komme ind Tante?“

„Er det dig min kjære Agnes, ja kom blot,“ Tanten rakte begge Hænder ud imod hende.

Lidt forundret, men frimodigt, lagde Agnes sine Hænder i hendes og sagde. „Undskyld, at jeg saa tidligt forstyrrer dig,

lille Tante, men, som det tankeløse Uhyre jeg er, glemte jeg igaar at sige dig, at da Fader skulde til Kjøbenhavn i Forretninger, fulgte han mig dertil og bad mig sige dig, at han en af de første Dage vil komme herned for at hilse paa dig og Familien, før han rejser hjem."

Agnes blev atter forundret ved at see den umiskjendelige Glæde, der glimtede frem i de gamle, endnu saa klare Øjne, da Tanten svarede: „Han skal være hjertelig velkommen."

Frøken Athalie vedblev at holde Agnes's Hænder fast i begge sine, medens hun tankefuldt saae hen for sig. Der var Noget i Tantens Væsen, der uvilkaarlig bragte den unge Pige til at staae ganske stille.

„Agnes," begyndte Frøken Athalie omsider, mod sin Sædvane dæmpet og mildt, „jeg hørte igaar Alt hvad du fortalte Eva, da du og hun sadde sammen paa Verandaen."

„Gjorde du Tante?" Agnes saae næsten rædselslagen ud og vilde trække Hænderne til sig, men Frøken Athalie holdt dem fast.

»Det trænger til en Forklaring, og den skal du faae mit Barn, kom og sæt dig her hos mig," Tanten trak hende med sig ned paa en Chaiselongue, Agnes lod sig viljeløs falde ned paa det bløde Sæde.

„Da jeg kom ned til Baaden med de Andre," forsatte Frøken Athalie, „brændte Solen saa hedt, at jeg opgav at tage med, og efter ved min Hjemkomst at have talt lidt med min gamle Brandt, satte jeg mig med en Bog i Havestuen i den lille Sofa i Nærheden af Vinduet, som stod aabent. Kortefter kom du og Eva op paa Verandaen og begyndte der en Samtale. Jeg lagde neppe Mærke til de første Sætninger, I vexlede. Men saa hørte jeg dig sige, at du vilde kramme Alting

ud om dig selv. Jeg tænkte ikke paa at lytte til Noget, der ikke var bestemt for mine Øren, men uvilkaarlig fængsledes min Opmærksomhed, og hvad du sagde, lille Agnes, gjorde mere Indtryk paa mig, end du vist kan tænke dig, og lærte mig at indsee, hvor stor Uret jeg har begaaet mod dig — —"

„Uret mod mig — —!" fløj det over Agnes's Læber i den højeste Forbauselse.

„Ja, lille Agnes," svarede den gamle Dame, idet hun tog dybt efter Vejret. „Du var min mest elskede, yngste Søsters Barn, og da du fra din Fødsel blev moderløs, burde jeg være bleven en Moder for dig. Det kunde jeg ikke være bleven uden din Faders Vilje. Men han bad mig netop selv derom; da jeg paa din Daabsdag holdt dig over Daaben, og vi kom hjem fra Kirken, sagde han, at det var hans inderlige Ønske, at jeg skulde tage dig med til Rosgaardsholm, han vidste, jeg havde været som en Moder for Alvilda, din Moder, Barn, og han var vis paa, at selv hun ikke vilde have kunnet tænke sig en bedre Pleje og et bedre Hjem for sit moderløse Barn, end hos mig. Men du havde Ret, da du igaar sagde, at jeg ikke holdt af din Fader, i ethvert Tilfælde har jeg aldrig forstaaet ham. Da jeg derfor ikke kunde tænke mig, at noget fælleds Arbejde kunde lykkes for os To, svarede jeg nej, og da han saa først fik sin Søster i Huset og senere giftede sig, tænkte jeg aldrig mere paa den Anmodning. Saa forstaaer du vel nok, kjære Agnes, at da jeg igaar hørte dig tale om, hvor liden Kjærlighed du møder i dit Hjem og hvormeget du, trods min lidet kjærlighedsfulde Holdning ligeoverfor dig, holder af mig og har længtes efter at komme til mig, maatte jeg føle, at jeg havde svigtet min Pligt baade som Gudmoder og som din Moders Søster."

Der samlede sig atter store Taarer i de gamle Øjne, som nu saa kjærligt vare fæstede paa Søsterdatteren; det rørte den unge Pige; hurtigt slog hun Armene om Tantens Hals og udbrød: „Kjære, søde Tante Athalie, tal dog aldrig om, at du har gjort Uret imod mig, vil du blot nu holde af mig, rigtig meget af mig, saa vil jeg blive saa glad.“

„Ja, fordi du trænger til Kjærlighed du lille Stakkel, den burde du fundet hos mig, jeg skulde givet dig den Plads, din Moder engang havde i mit Hjerte.“

„Giv mig den nu, hvis du kan, Tante Athalie,“ sagde Agnes, medens hun opmuntrende, under Kys og Kjærtegn, aftørrede Taarerne af Begges Øjne, „vi kunne jo endnu leve i mange Aar og holde af hinanden, thi det er ganske vist, hvad jeg sagde til Eva igaar, at jeg altid, ja, fra jeg var en lille Pige, har holdt saameget af dig.“

„Agnes,“ Frøken Athalie saae hende pludselig alvorlig ind i Øjnene idet hun spurgte, „holder du saameget af mig, at du kunde ønske at flytte fra dit Hjem her til Rosgaardsholm og leve hos Eva og mig?“

„Du store — Kineser“ havde Agnes nær sagt i sin grænseløse Forbauselse over dette uventede Forslag, men hun standsede Kineseren ved at presse Læberne fast sammen, og stirrede maalløs paa Tanten.

„Giv dig Tid før du svarer, min Pige,“ sagde Frøken Athalie. „Jeg besluttede igaar Aftes at spørge dig derom idag og vilde saa, hvis du ogsaa ønskede det, skrive til din Fader, for at ordne Sagen med ham, men det er altid bedst at komme overens mundtligt, og jeg blev derfor glad, da jeg hørte, han kom hertil.“

Agnes svarede ikke, hun sad ganske stille, og i hendes ud-

tryksfulde Ansigt læste man, at hun med fuldt Alvor vejede for og imod. Omsider saae hun op og spurgte stille: „Førend jeg kan svare Noget, maa jeg ganske bestemt vide, om du virkelig selv gjerne vil have mig her hos dig, Tante, eller om det ikke er, fordi du synes, du har en Uret at gjøre god imod mig, at du vil beholde mig paa Rosgaardsholm?“

Frøken Athalie smilede vemodigt, „det Spørgsmaal, den Tvivl fortjener jeg. Men tro mig Agnes, det er ærligt, naar jeg siger dig, at det Indblik, jeg igaar fik i dit Hjemliv og Hjerteliv, vakte min varme Sympathi for dig, og viste mig, hvor nær du staaer mit Hjerte og hvormegen Glæde og Hygge, jeg har forskjertset ved ikke at have opfostret dig her hos mig.“

Agnes kyssede hende taus og fortsatte saa kort efter med lidt Vemod i Stemmen: „Ingen vil savne mig hjemme; naar Fader og min Stedmoder har deres søde, flinke Drenge hos sig, vil de saamæn godt kunne undvære mig.“ Saa lagde hun Armen om sin Tantes Hals, „du kan godt beholde mig, søde Tante, og jeg vil være meget glad ved at leve her med dig og Dejligheden. Jeg vil jo nok savne Drengene, men det er det Samme, de ere dog for smaa til at savne mig.“

„Vi vil invitere dem hertil i alle Ferierne,“ sagde Tanten glad smilende, følende sig mere forsonet med sig selv.

„Ja, har jeg ikke Ret i, at du er den sødeste Tante i hele Kristenheden,“ udbrød Agnes, „og,“ tilføjede hun dybt rødmende, „alt det vil du virkelig gjøre for mig, og dog hørte du Alt, hvad jeg fortalte om mig selv og mine Galskaber —“

„Den Sag tale vi slet ikke om, min lille Pige; den er dit Hjertes Hemmelighed og gaadefuld, som den er, nytter det jo ikke, at vi spekulere derover. Sæt din Lid til den, der leder

Alt til det Bedste, du er jo ung og har Ungdommens Haab og Mod."

Tante og Niece omfavnede hinanden kjærligt, og dermed var Agnes optaget som Medlem af Hjemmet paa Rosgaardsholm, thi Ingen af dem tvivlede paa Faderens Sanktion.

XVIII.

Endelig.

Den sollyse Sommerdag, der skinnende, straalende, duftende lyste over Rosgaardsholm, gav Livet der et Præg af næsten festlig Glæde, trods al den Uro, al den Intrigeren, al den Uoverensstemmelse, alle de uvenlige Følelser, der raadede hos de Fleste af Slægten Rosgaard.

De smaa Begivenheder, der indtraadte, bidroge kun til at fastslaae dette Præg. Ved Frokosttid kom Erik. Man var nu ombord klar over, at Eskadren først vilde ankomme om fire Dage, opholde sig et Døgn her for at forsyne sig med Kul og Proviant, og Officererne paa Eriks Fartøj havde nu været enige om at dele hans Tjeneste imellem sig, saa han daglig kunde tage ind til Rosgaardsholm, imod at han havde lovet at overtale Tante Athalie til at gjøre en Fest ude lidt Dands den Aften, Eskadren laae over her paa Fjorden. Sagde Tanten nej, skulde han være ombord igjen om to Timer. Mon Tante Athalie vilde sige nej?

Agnes og Eva sendte fire bedende Øjne imod hende. De vare neppe nødvendige, thi paa sin sædvanlige raske Maner

nikkede hun smilende til Erik og udbrød: „Du og dine Kammerater skulle have Tak til, fordi I give mig den Anledning til at gjøre mine Gjæster en Fornøjelse, og en straalende Fest skal det blive.“

Hvormange Kys og Taksigelser de Unge overøste hende med, ville vi ikke indlade os paa at tælle. Da Camilla senere hørte derom, smilede hun kun lidt anstrengt. Revil saae paa hende, og der lagde sig et alt andet end glædeligt Udtryk over hans smukke Træk.

Han spurgte hende ved Frokosten, om hun vilde ride en Tur med ham, men hun undskyldte sig med Hovedpine, og hendes Udseende var blegt og træt nok til at kunne overbevise Enhver.

Kammerherren foreslog nu efter Samraad med Søsteren, at han og de unge Herrer alle skulde ride til Rosgaardseje og faae Hofjægermesteren tilbage med til Middag. Frits trak lidt paa det, men et bifaldende Blik fra Grevinden bestemte ham til at tage med. Kun Erik undslog sig, han havde været paafærde i den tidlige Morgenstund og foretrak at blive i Ro hos Damerne.

Neppe vare Herrerne bortredne, førend Amtmand Gerner ankom til Rosgaardsholm. Efterat nogle Forfriskninger vare nydte, indbød Frøken Athalie ham til en Samtale, og nu drøftedes Spørgsmaalet om Agnes's Optagelse i Tantens Hjem.

Agnes listede sig med sin Bog ned paa sin Yndlingsplads i Buskadset; Kommandørinden tog sin Søns Arm for at gaae en Tur rundt i Haven, og han fik hende behændigt til at spørge Eva, om hun vilde følge med.

Grevinden og Kammerherreinden fulgte lidt med dem, men da denne sidste magelige Person fandt Varmen for an-

strængende at spasere i, satte hun og Niecen sig ind i et Lysthus. Nu vare de jo i Øjeblikket fri for den anstrængende Vagttjeneste, de hele Formiddagen skiftevis havde holdt over Revil og Eva, og drøftede nu deres Iagttagelser og hvad der videre burde gjøres.

Kommandørinden blev snart træt, svag som hun var, og Erik blev saaledes ene med Eva. Var der end den Skygge over deres Samvær, at hendes gaadefulde Ønske om endnu at fortie deres Forlovelse pinte ham, saa lykkedes det hende dog, ved næsten med Sikkerhed at love ham aabent, ærligt Svar næste Dag, at faae ham til at glemme den, og den solklare Stund de vare sammen, syntes Lykken at hvile over dem Begge.

Amtmanden var, det lod sig ikke skjule, yderst tilfreds med at faae sin Datter anbragt i den rige Tantes Hjem. Nogle Indvendinger maatte jo gjøres, nogle Bemærkninger udtales om det Savn, han og hans Hustru vilde komme til at lide o. s. v. Det blev altsammen gjort paa passende Tid og Sted, imødegaaet klart og logisk af Frøken Athalie, og særlig efter at hun havde yttret, at hun selvfølgelig vilde give Agnes ligesaa stor en aarlig Sum som Eva fik af hende til sine Fornødenheder, og han indsaae, at den kjærlige Stedsøster, ikke alene vedblivende kunde hjælpe paa Udgifterne til de elskede Brødre, men mulig endog gjøre dette efter en større Maalestok, gik han ind paa at afsee den elskede Datter, overbevist om, at hans altid trofast og kjærligt mindede Alvilda vilde glæde sig i sin Himmel over denne Ordning.

I Lysthuset drøftedes hele Evas vaklende Stilling i Tantens Hjem og den underminerede Grund, hun stod paa, og at Camillas Øjne ogsaa begyndte at oplades for hendes og Revils

nedrige Færd. At Alexander og Eva hele denne Formiddag havde gjort mange smaa Tilløb til at være sammen, som ogsaa vilde være lykkedes dem, hvis ikke det sammensvorne Trekløver havde hindret det, beviste, hvor ivrigt deres Ønske var om at samles i Enrum, og Grevinden lykønskede sig til den nære Sejer, hun forudsaae, naar de blot stadig modarbejdedes.

„Jeg har hørt Noget, der virkelig har forbauset mig i høj Grad, Charlotte," lød omsider Kammerherreindens langsomme, slæbende Stemme, „som du maa forklare mig. Athalie og jeg talte om dig i Formiddag, hun fremhævede dig da som et sjeldent uegennyttigt Menneske, og for at bevise mig det, fortalte hun mig, at du havde raadet hende til at testamentere v. Hortens Penge til Eva — hvor kunde det dog falde dig ind?"

Grevinden lo. „Du trængte altsaa til at faae min Uegennyttighed bevist, lille Tante? Ja, det er jo ikke meget smigrende for mig, og værre bliver det, naar jeg nu selv skal rive Glorien af mit Hoved. Imidlertid er du jo dog forud overbevist om, at jeg aldrig for Alvor har ment det. Det undrer mig, du ikke strax forstod, at det kun blev sagt for at afværge al Mistillid fra Tantes Side. Medens vi arbejde paa at rive Eva ud af Tantes Hjerte, maa hun helst tro, at vi ere ligesaa blinde for hende som hun selv."

„Jamen sæt nu, at hun strax havde fulgt dit Raad og skrevet Testamentet til Fordel for denne Bastard, hvad saa?" Kammerherreinden var ligefrem rystet ved denne Tanke.

„Saa vilde hun strax omarbejde det, naar hun bliver overbevist om Evas Skyld," var Svaret.

„Men hun kunde være død forinden,“ sagde Kammerherreinden, „det var uforsigtigt.“

„Ja, nogen Risiko maa altid løbes, Tante.“ Kammerherreinden rejste sig og gik, men mødte i Lysthusets Indgang Frits, som nu satte sig hos Kusinen.

Da de vare blevne ene, udviklede han, hvorledes han havde tænkt sig at slaae Hofjægermesteren en større Plade ved Grevindens Hjælp; de skulde da dele Udbyttet. Hun beviste ham imidlertid det Farefulde i hans Plan, der maatte opgives, hvorved de kom ind paa at omtale den, de havde slaaet Frøken Athalie, og morede sig derover.

Da de omsider forlode Lysthuset, rejste Agnes sig bleg og med et næsten forfærdet Udtryk fra sin skjulte Plads. „Vidste jeg det ikke, anede jeg ikke, at Fare truede Eva fra den lumske Kat,“ tænkte hun. „Men alle gode Guder! Eva, hvad er der med hende og Revil, Camillas Forlovede? — — det er Usandhed, Opspind, det er jeg vis paa. Men du kan stole paa, Charlotte, at du nu har en Modstander, som vel skal vide at see sig for og skærme den Stakkel, du vil tillivs.“

Middagssignalet lød første Gang, og hun fløj op paa sit Værelse med Tankerne summende i sin Hjerne som Bier i en Kube.

De ridende Herrer kom hjem, men Grevinden forblev rolig i sine Værelser, efter at hun havde overbevist sig om, at Eva var i sine. Da Revil gik op til sig, var hun færdig og tog nu Plads i den Dør, der førte ud i Gangen, saa hun strax kunde see, naar han atter gik ned, hun vilde da følge ned med ham og ikke vige fra ham, førend hun saae ham anbragt ved Bordet i lang Afstand fra Eva. Hun maatte passe godt paa, thi Camilla havde meldt, at hun paa Grund af Hovedpine blev

borte fra Middagen, og Alexander havde saaledes ingen Hensyn at tage til hende.

Middagen var livlig, Kaffen serveredes paa Verandaen, Alle passiarede fornøjeligt og gemytligt, Ingen kunde ane den Understrøm af Alvor, der gjærede i de Flestes Sind.

Agnes havde siddet stille og tankefuld, men vaagnede til livlig Opmærksomhed ved Frøken Athalies Yttring:

„Eva og Agnes, i Eders Hænder betroer jeg hele Festarrangementet, kun Alt hvad Kjøkkendepartementet angaaer tager jeg paa mig, men Resten overlades til Eders Smag og Opfindsomhed. Men det siger jeg Eder — det Hele skal gjøre mit gamle Rosgaardsholm Ære, derfor giver jeg Eder carte blanche for Udgifternes Vedkommende, viis nu, at I have Smag og Opfindsomhed.“

Eva modtog dette Tillidshverv med et Smil og et Kys. Agnes forstod, at Tanten satte hende ved Evas Side i Spidsen for Balarrangementet, fordi hun vilde stille dem lige i sit Hjem, endnu førend hun for Familien havde bekjendtgjort Agnes's Optagelse i det, en Nyhed, hun først vilde have omtalt efter Amtmandens Afrejse, for at fritages for hans svulstige Ordgyderi derom.

Hun saae paa Tanten med sit straalende Smil. „Tak for Tilliden, Tante Athalie. Eva og jeg, det Kompagni skal ikke skuffe dig.“

Hun havde været beskjæftiget med mange Slags Tanker; hun længtes efter at faae Eva i Enrum igjen, for mulig, gjennem fortrolig Samtale med hende, at faae lidt at høre om, hvad der havde givet Anledning til Grevindens Mistanke til hende, som deltes baade af Kammerherreinden og Frits, ja selv af Camilla, hvis Ydre ganske vist tydede paa sjælelig

Lidelse, trods den kølige Ro, hun udviste. En lille Smule Kjendskab til Ondets Oprindelse, vilde gjøre det lettere at komme Eva til Hjælp. Agnes vilde ikke saare hende med direkte Spørgsmaal, men det skulde være mærkeligt, om der ikke, under fortrolig Samtale, skulde undslippe hende Noget, Agnes kunde fange og forstaae med sin Kombinationsevne. Men, som Eva nu passedes op af de Tre, var det neppe muligt at faae hende i Enrum. Da fik hun pludselig en Idee. Hun satte sig hen til Frøken Athalie, og under Selskabets livlige Passiar førte hun en dæmpet Samtale med hende; den gamle Dame var enig med hende, altsaa lykkedes Planen. Hun vilde nu meddele sig til Eva, men da hun saae Grevinden spasere med hende under Armen nedad Havegangen, medens Erik sluttede sig til dem, opgav hun hende og fulgte en ny Indskydelse. Hun gik sagte op og bankede paa Camillas Dør. Hun forstod, at Kusinen, hvis hun delte Grevindens Tanker om Alexander og Eva, maatte lide haardt under dem, og den lille skarpsindige Pige, der havde seet tilstrækkeligt til at være overbevist om, at Erik og Eva vare stærkt optagne af hinanden, hvilket efter hendes Begreber udelukkede enhver Tanke om nogen Forstaaelse mellem Alexander og Eva, længtes efter at bringe Trøst til den Stakkel, hvis Sorg vistnok kun var vakt ved Insinuationer fra Charlottes Side. At hele dennes Stræben kun gjaldt v. Hortens Arv, derom var hun fuldt overtydet.

Camilla sad ved Vinduet med en opslaaet Bog foran sig. Hun saae forundret paa den Indtrædende, som hun ganske vist nærede venlige Følelser for, men ingen Sympathie, og som derfor stod hende lidt fjern.

Agnes satte sig ligeoverfor hende. „Hvordan gaaer det nu med din Hovedpine, Camilla?“

„Tak, jeg har det ikke godt,“ svarede Camilla.

„Nej desværre, det ser jeg, du er saa bleg,“ svarede den lille medfølende Kusine. „Men jeg haaber det snart bliver bedre, vi savne dig saameget nede iblandt os.“

Et svagt Smil krusede Camillas Læbe. „Troer du?“

„Nej, det troer jeg ikke, det veed jeg,“ svarede Agnes med sin bestemte lille Mine. „Naturligvis kan jeg ikke svare for hver Enkelt af os, men jeg kan føre Bevis for Adskillige. Der er nu i første Række Alexander, der bogstavelig seer ud, som vidste han ikke, hvad han skal gjøre med sig selv og ikke lukkede Munden op ved Middagsbordet, men ham havde jeg slet ikke behøvet at nævne; saa sagde Tante Athalie før til Onkel Edvard, at hun savnede dig meget, og Onkel var enig med hende for sit Vedkommende. Eva talte imorges med mig om, hvormeget hun holdt af dig, lige siden hun ved Juletid lærte dig at kjende, og jeg er kommen her som et levende Bevis paa min Længsel efter dig.“

„Har Eva sagt, at hun savnede mig?“ spurgte Camilla rolig, men med et Blink i Øjet og en uvilkaarlig Trækning i Læben, der viste den skarpe, lille Iagttager hendes Mistro.

„Hun har ikke udtalt noget Savn til mig,“ lød Svaret, „men den, man holder af, savner man jo. Men har hun intet Savn følt, saa maa du nu alligevel undskylde hende, thi Erik er her, og det er vel neppe undgaaet din Opmærksomhed, at de To kun have Øjne og Øren for hinanden. Derfor er jeg temmelig ensom, dine Brødre spille Billard, Alexander tænker kun paa dig, Charlotte og jeg have aldrig moret os sammen; men kjeder jeg mig idag, saa vil jeg skam more mig imorgen

Tante gjør veed Du en Fest, naar Eskadren kommer, og Arrangementet skal Eva og jeg staae for. I den Anledning er Tante og jeg blevne enige om, at Eva og jeg skal rejse med Fader ind til Kjøbenhavn for at købe og bestille Adskilligt. Fader skal afsted med første Morgentog, saa vi maa være tidlig paafærde, men det skal blive morsomt, kan du tro, Eva og jeg ville prægtigt kunne more os sammen."

Hvori det laa, gjorde Camilla sig ikke Rede for, men hun følte sig absolut opmuntret af Kusinens livlige Passiar. Da Agnes gik, fik hun derfor næsten hendes Løfte om at komme ned henad Aften.

„Alt gaaer jo brillant," tænkte Agnes, da hun løb nedad Trappen, glad over at have seet Camilla lidt oplivet, „nu maa jeg have fat i Eva, enten Erik er hos hende eller ej."

De sadde ganske rigtig ved hinandens Side sammen med Grevinden og Frits under det store Lindetræ. Der fandt Agnes dem og bad strax Eva følge med sig, da hun havde vigtige Ting at drøfte med hende. „Du kan forresten gjerne følge med, Erik, thi da det gjælder den Fest, du er Ophavet til, saa er det rimeligt nok, at du bliver indviet i vore Hemmeligheder," sagde hun godmodigt.

Eva var ikke videre henrykt over denne Rejse, men da hun hørte, at Tante Athalie ønskede de skulde tage ind til Hovedstaden, for at faae Alt saa elegant som muligt, og gjerne vilde, at de ogsaa skulde bestille sig to ganske ens Dragter, indsaae hun, at der ikke var andet for at gjøre end at tage med.

Agnes forsøgte at hjælpe paa den Ulyst, hun sporede hos Eva ved at fremkomme med det Forslag, at Erik skulde tage med som Raadgiver. En saadan Rejse kunde imidlertid ikke

forenes med de Pligter, han dog, trods Kammeraternes Hjælpsomhed, endnu havde.

„Nej, jeg maa blive her,“ sagde han, „men jeg kan saa hjælpe med at forfatte Listen paa Kavallererne og skrive Indbydelserne.“

Da Agnes nu forlod dem, taktfuldt formodende, at de helst vilde være ene, spurgte Erik: „Hvad bliver det nu til, Eva, med det Svar, du lovede mig imorges? Skal jeg vente længere paa Gaadens Løsning?“

Hun gik en Stund tavs ved hans Side, saa sagde hun: „Jeg haaber allerede i Aften at komme paa det Rene dermed og vil da strax skrive nogle Linier, dem kan jeg give Jomfru Brandt til dig, jeg siger, det gjælder en Hemmelighed ved Festen.“

„Ja vel, og hvis de indeholde, hvad jeg haaber, saa taler jeg straks med Tante og Moder derom, ikke sandt, det maa jeg?“

Hun saae op paa ham med sine smukke, mørke Øjne og sagde: „Ja, tal med dem, det maa du helst, medens jeg er borte.“

„Men du vil gjøre Alt for at komme hjem med Toget Kl. 5, saa skal jeg være paa Banegaarden for at modtage Eder, ikke sandt,“ bad han.

Det lovede hun, og da nu Signalet til Aftenspisning lød udover Haven, vendte de deres Skridt i Retning af Huset.

Camilla var kommen ned, som hun halvvejs lovede Agnes; Revils kjærlige, bekymrede Spørgsmaal, hans ømme Opmærksomhed for hende fik næsten Bugt med hendes pinlige, usikkre, mistænkelige Følelse.

Da Tante Athalie imidlertid talte om de unge Pigers Rejse

næste Morgen og formanede dem til at gaae tidlig til Ro, opfangede hun det urolige, spørgende Blik, Alexander sendte Eva, og ligeledes det smilende, beroligende, denne besvarede det med, idet hun sagde: „Ja, kjære Tante, jeg skal gjerne gaae tidlig op, men jeg kan ikke love dig at komme tidlig til Ro, det bliver vist først sent.“

Hvad Betydning havde disse Ord? Hvorfor havde de sendt hinanden disse meget sigende Blik? Al Camillas Uro kaldtes atter tillive, hun følte sig saa elendig, og da hun samtidig blev paafaldende bleg, benyttede hun en Yttring herom til hurtigt at trække sig tilbage, idet hun mumlede noget om, at hun havde overvurderet sine Kræfter.

Hun vidste neppe, hvorledes hun naaede sit Værelse, men kommen derind følte hun sig saa urolig og forvirret, at hun ikke kunde udholde at blive derinde. Hun gik hurtig atter ned, men denne Gang ad Sidetrappen og gjennem Døren i Gavlen ud i Haven, hvor hun uden at ændse Tiden først længe vandrede frem og tilbage og omsider træt satte sig ind under Lindetræets langt nedhængende Grene.

Hvorlænge hun havde siddet her fordybet i det Kaos af Tanker, som stormede gjennem hendes Hjerne, anede hun ikke. Da hun omsider løftede Hovedet og saae op mod Verandaen, vare alle Lys i de Værelser, der vendte ud mod Haven, slukkede.

Hun rejste sig for at gaae op, da hun i det samme hørte sagte Skridt komme fra Huset. Hun trak sig lidt længere ind bag Grenene, hun vilde ikke sees. Da den Kommende imidlertid ikke gik videre, men vedblev at gaae frem og tilbage foran Verandaen, bøjede hun Grenene let tilside, det var Alexander.

En uforklarlig, knugende Angst lagde sig over hende; som naglet til Jorden stod hun ganske stille. Skulde hun gaae hen til ham, tale med ham, betro ham al sin usigelige Kval, bede ham give hende ærligt Svar, han var jo altid sandru og ærlig, han vilde, han maatte svare hende — der kom en stærk Trang over hende, en Længsel efter at faae Sandheden at høre; vilde den end knuse hende, saa hellere det, end denne forfærdelige Uvished.

Hun løftede allerede Foden for at løbe hen til ham, da hørte hun Havestuedøren blive sagte aabnet. Eva stod i Verandaen, og laae i næste Nu i Alexanders mod hende udbredte Arme.

Intet Øjeblik tabte Camilla Bevidstheden; med Hænderne fast knugede om Træets nedhængende Grene stod hun og hørte ham sige:

„Endelig, min kjære lille Eva!“

„Ja endelig,“ svarede hun og lagde sit Hoved mod hans Skulder, „hvor har jeg længtes efter dette Øjeblik.“

Saa gik de, han med Armen om hendes Liv, langsomt forbi Camillas Skjul længere ned i Haven.

Nu kjendte hun Sandheden, ingen Uvished var længere mulig. Saaret i sit Hjertes Inderste slæbte hun sig op paa sit Værelse og gav her al sin bittre Fortvivlelse Luft.

XIX.

Skuffelser.

„Vi have Begge længtes efter denne Sammenkomst, min kjære lille Eva," sagde Revil, da de havde passeret det store Lindetræ, „og Begge have vi uendelig meget at sige hinanden, men Tiden er knap, saa vi maa indskrænke os til de nødvendigste Ord. Desværre vil du vist blive haardt skuffet, naar jeg siger dig, at jeg endnu ikke veed, hvorledes jeg bedst skal gribe Sagen an. Jeg længes meget efter, at vort Forhold kan træde frem i Dagens klare Lys, og jeg vil gjøre Alt for at give dig din rette Plads ved min Side som i mit Hjerte. Selv om jeg ikke strax kan faae Sagen ordnet, maa du tro paa mig, Eva, og maa stole paa, at ingen taabelige Betænkeligheder fra min Side ere Skyld deri."

„Hele Sagen er jo lagt i dine Hænder, Alexander," svarede hun og saae tillidsfuldt op paa ham, „jeg har intet Begreb om, hvormange Vanskeligheder du faaer at overvinde, men jeg nægter ikke, at det piner mig at have en Hemmelighed for Tante Athalie, som mulig kommer til at berøre hende saa nær, thi hun holder saa ubeskrivelig meget af mig, og det vil være en Sorg for os Begge, hvis jeg skal bort fra hende i en nær Fremtid."

„Det troer og haaber jeg ikke vil ske," sagde Alexander, „men sikkert kan jeg ikke sige Noget derom. Troer du, hun har nogensomhelst Anelse om vort Forhold?"

„Nej, bestemt ikke," svarede Eva; „og," fortsatte hun efter en lille Pause, „der er endnu en anden Sag, hun heller ingen

Anelse har om, fordi jeg mente, jeg først burde tale med dig om den?"

„Nuvel, og det er?" spurgte Alexander, da Eva pludselig tav.

„Det er," svarede Eva, og den lyse Nat formaaede ikke at skjule hendes Rødme, „at Erik Seedorf, som du jo kjender, har bedet mig — — bedet mig — spurgt mig — om jeg vil være hans Hustru."

„Erik Seedorf! Barn, han har jo kun kjendt dig i to Dage —"

„O nej," afbrød hun ham, „vi vare meget ofte sammen ifjor paa Glion."

„Der lærte I altsaa hinanden at kjende. Og hvad svarede min lille, kjære Eva ham?"

„At han ikke maatte tale til sin Moder eller til Tante Athalie derom, førend jeg sagde, han maatte, thi jeg syntes, at jeg, efter at du havde faaet Brevet, først maatte tale med dig, der kunde jo være Hindringer, jeg ikke kjendte," svarede Eva.

En Stund gik de tavse under Træernes Kroner i den lange Allée, saa sagde han: „Bed du ham kun tale til de To, Eva, helst snarest muligt. En Forlovelse med ham vil rimeligvis gjøre det lettere for mig at ordne Sagen for os."

Eva saae undrende paa ham, og Alexander vedblev: „Erik kjender jeg fra Børneaarene, han er et prægtigt, dygtigt Menneske, og skal du tages ud af mine Hænder, kan du ikke gives i bedre — men Eva, kjender han dine tidligere Forhold?"

„Ja, det gjør han sikkert, da hele den øvrige Familie kjender dem," svarede hun frejdigt.

„Det bliver silde, min egen Pige," sagde han kort efter. „Gaae nu til Ro, og saasnart jeg har Noget at meddele dig,

skal jeg lade dig det vide. Jeg har hundrede Spørgsmaal, som ligge mig paa Hjerte at faae besvarede, men i Aften er Tiden for knap. Kammerherrens Tjener lovede at holde Sidedøren aaben, til jeg kom tilbage fra en Aftentur, jeg kan ikke lade ham vente længere."

Medens de vandrede op gjennem Haven, talte de kjærligt, ivrigt og dæmpet sammen, endel Spørgsmaal bleve vistnok besvarede. De skiltes efter en øm Omfavnelse, og Eva smuttede gjennem Verandaen op paa sit Værelse, hvor hun endnu tilbragte en Timestid med at skrive til Erik. Hun fik kun en kort Hvile, førend hun næste Morgen hurtig kjørte til Stationen med Agnes og hendes Fader.

Hofjægermesteren sad samme Morgen ved Thebordet og læste sin Post, da Døren aabnedes, og Camilla, bleg som Døden, men rolig og fattet, viste sig for hans forbausede Øjne.

Han rejste sig skyndsomst. „Du her paa Rosgaardseje saa tidlig, min kjære Pige. Er der hændet Noget, du er saa bleg?"

„Ja, Onkel Edvard," svarede hun og rakte ham Haanden, „der er hændet Noget, og jeg har taget min Tilflugt til dig, du maa tage dig af mig, jeg skal strax meddele dig Alt.

Hun talte roligt og lidenskabsløst, der var ikke en Taare i hendes Øje, men han saae strax, at hun var fortvivlet.

Han fik hende til at sætte sig, skænkede hende en Kop varm The og lovede hende samtidig al den Bistand, det stod i hans Magt at yde.

Saa begyndte hun paa samme trætte, stille Maade: „Jeg maa hæve min Forlovelse med Alexander."

„Camilla, er det muligt!" udbrød den gamle Mand smerteligt; han holdt saameget af dem begge.

Hun lagde sin Haand paa hans og fortsatte: „Dig vil jeg sige af hvilke Grunde, hvis du vil love mig aldrig at omtale dem for noget Menneske. Men du bør kjende dem, da jeg beder om Hjælp og Beskyttelse hos dig.“

Hun fortalte ham nu Alt, lige fra sin første, spirende Mistanke, sin Kamp imod denne, trods de stadig øgede Beviser, indtil den foregaaende Aftens Hændelse, der rev Bindet fra hendes Øjne og overbeviste hende.

„Det varede længe, efter at jeg var kommet op paa mit Værelse, førend jeg kunde tænke klart,“ fortsatte hun, „men Natten er lang, og jeg maatte tage en Beslutning. Blive paa Rosgaardsholm midt imellem dem var mig umuligt. Saa forsøgte jeg at lægge Planer, og kom da til det Resultat, at kjøre herover med Ponierne imorges tidlig, uden at Nogen anede Noget derom, bede dig beholde mig hos dig i en længere Tid, thi Onkel, jeg vil ikke for det Første kunne udholde at være i mit Hjem i Kjøbenhavn. Vil du ikke nok beholde mig her og udvirke mine Forældres Tilladelse dertil?“

„Jo, mit kjære Barn, jo, og saa hjertelig velkommen skal du være mig,“ svarede den kjærlige, gamle Mand. „Men jeg kan slet ikke komme mig af min Forundring, ja af min Sorg og Smerte over denne Historie — hvor er det muligt? Alexander, Hæderligheden, Æren selv, og Eva, jeg har holdt saameget af hende, for mig stod hun som saa fin og kvindelig en Natur — — —“

„De ere sikkert endnu Begge, hvad du mente dem at være,“ afbrød Camilla, idet et smerteligt Udtryk lagde sig over hendes blege Aasyn, „jeg var selv tilbøjelig til at see dem Begge i et strengt fordømmende Lys. Men Onkel, vi ville jo være retfærdige imod dem, og det var saa frygteligt for mig

at tro om Alexander, at han handlede uædelt. Saa stred jeg med mig selv for at faae hans Færd i det mildeste Lys, og Vorherre hjalp mig, nu ser jeg klart, at han har været svag, men ikke uhæderlig, og hun kom derved til at staae ligesaa ren for mig, jeg har ikke lært saa lidt i de lange, tunge Nattetimer."

„Jeg forstaaer dig ikke ret, Barn, hvad mener du da har været Bevæggrunden til deres Handlinger?" spurgte Onkelen.

„Han har seet hende og elsket hende, før han friede til mig," svarede Camilla, „det kan ikke forundre os, saa henrivende som hun er. Der har været en hemmelig Forlovelse imellem dem; en eller anden Misforstaaelse eller hvad det nu kan være har skilt dem ad, som de har troet for bestandig. Lad os antage, at dette er sket for et Par Aar siden. Alexander har kæmpet mod denne Kjærlighed, har troet den overvunden, og venlig sindet som han var mod Barndomsveninden, har han søgt Trøst hos mig, da han bad mig blive hans Hustru. Saa krydser Eva atter uventet hans Vej, de nedkæmpede Følelser kræve atter deres Ret, men jeg er vis paa, at han ubrødeligt vil holde sit Ord til mig og ofre baade sig selv og Eva derfor. Det Møde, de iaftes havde, er jeg overtydet om har været berammet, for at han kunde forklare hende Situationen og tage Afsked med hende. Jeg har seet hende stride som han, og jeg maa agte dem Begge. Saaledes er jeg vis paa, at det er gaaet til, og da jeg var kommet til dette Punkt, forstod jeg, at jeg maatte forsvinde fra deres Synskreds, ikke længer staae som en Hindring paa deres Vej."

„Du vil ofre dig selv, min stakkels, kjære Camilla," Onkelen klappede hendes bøjede Hoved, og hans Øjne fordunkledes af Taarer, „og du kan dog ikke være saa vis i din Sag."

„Jo, jeg er, Onkel," sagde hun, medens en mørk Rødme farvede Pande og Kind. „Det kan ikke være anderledes; du talte jo selv om hans ærekjære, uplettede Karakter, du kjender ham som jeg — kunde jeg tænke mig, at han letsindigt og troløst havde indladt sig med os Begge, vilde den Tanke dræbe mig — det er langt, langt lettere for mig vedblivende at beundre hans ældle, rettænkende, sande Karakter, og saa maa jeg løse ham fra hans Løfte — give ham fri — og haabe, at han, naar der er gaaet nogen Tid, vil blive lykkelig; bliver han det, saa vil jeg kunne bære, hvad det skal være, thi jeg har elsket ham saa usigelig højt — —" Stemmen svigtede hende, og hun brast i Graad.

Hofjægermesteren sad ganske taus, ømt klappende den lille Haand, han holdt mellem begge sine. Han mente, det var godt for hende at græde ud, og først da hendes Graad blev roligere, sagde han: „Troer du nu ikke, mit Barn, at Alexander snart vil søge dig her?"

„Nej," svarede hun, medens hun aftørrede sine Taarer, „jeg efterlod et Par Ord til Tante Athalie, som vil sikre mig mod Efterfølgelse idag af Enhver paa Rosgaardsholm, og imorgen tidlig vil han faae det Brev, hvori jeg giver ham sin Frihed — nu har jeg sagt dig, men ogsaa kun dig, Alt. Ingen maa ane Grunden til min hævede Forlovelse."

De Linjer, Camilla omtalte, satte ikke andre Følelser i Bevægelse end Ligegyldighed og Forundring hos de Fleste, medens de irriterede Alexander. Han havde netop taget den Beslutning, idag at tale med Hofjægermesteren om den Sag, der laae ham saa stærkt paa Sinde, og nu skulde han ikke alene ikke see Camilla hele Dagen, men hun forpurrede endogsaa denne Samtale ved sin mærkelige Handlemaade.

Han stod med Billetten i Haanden foran Frøken Athalie, som havde rakt ham den, saasnart han kom ned fra sit Værelse.

„Jeg begriber ikke, hvad dette skal betyde,“ sagde han endnu med Øjnene fæstede paa de sirlige Bogstaver, „Camilla har været ualmindelig stille i de sidste Dage, og nu vil hun helt forsvinde, fordi hun har Hovedpine. Den kunde vel ligesaa godt komme sig her.“

„Jeg forstaaer nok Camilla,“ sagde den gamle Dame, „jeg har ogsaa lagt Mærke til hendes tilbagetrukne Væsen. Desværre forstaae Forældrene hende slet ikke, derfor kommer der let en Kurre paa Traaden imellem dem. Det har sikkert ogsaa været Tilfældet denne Gang, og jeg finder det ganske korrekt af Camilla, at hun, da hun selvfølgelig ønsker at undgaae, at slig Uhygge mulig spores her blandt mine Gjæster, trækker sig tilbage for en lille Stund, til Gemytterne ere komne i Ro.“

»Den Hypothese er neppe rigtig, Tante Athalie,“ ytrede Alexander trækkende i sin Moustache, „en Uoverensstemmelse med Forældrene vilde neppe bringe hende til at holde mig borte.“

„Ja, ja, Forklaringen faaer du jo imorgen, min Ven, det staaer jo i Billetten, saa kan vi see, hvem der faaer Ret,“ var Frøkenens Svar.

Erik kom tidlig, opsøgte snarest gamle Brandt, som han kaldte hende, og da han havde gjennemfløjet det modtagne Brev, gik han med glædestraalende Ansigt til Tante Athalie, hvem han traf ved sine Regnskabsbøger.

„Maa jeg forstyrre dig, kjære Tante?“

„Nødig, min Ven,“ lød Svaret.

„Dersom du vidste, hvorom det drejer sig, vilde du ikke

lade mig vente et Sekund, lille Tante," udbrød den utaalmodige Lieutenant.

Hun drejede sig lidt rundt paa Stolen, og da hun nu saae hans lykkestraalende Ansigt, sagde hun: „Hvilke fornøjelige Nyheder kommer du da med?"

„Jeg kommer med et Spørgsmaal, en Bøn til dig, Tante Athalie, og for mig beroer Alt paa dit Svar."

„Hvad er det da, Kjære?" spurgte hun, greben af hans højtidelige Tone.

„Du kjender mig jo ud og ind, Tante — — —"

„Ja, fat dig bare i Korthed, min Ven, thi som du seer, er jeg beskjæftiget," faldt hun ham i Talen, „og du veed, jeg hader alle Omsvøb."

„Nuvel da, uden Omsvøb," han kastede Hovedet lidt tilbage med en Bevægelse, der var ejendommelig for ham, „jeg elsker Eva, som hun mig, vil du give mig hende?"

Hun fløj op af Stolen, tog ham med begge Hænder om Hovedet og gav ham et hjerteligt Kys. „Erik, dette har været mit Hjertes lyseste Drøm," hun tav pludselig med klare Taarer i de store Øjne.

„Du siger altsaa Ja?" han slyngede henrykt Armen om hende.

„Ja, mit Samtykke af fuldeste Hjerte har du, min egen Ven," svarede hun. „Men sæt dig her hos mig, Erik, thi jeg maa tale alvorligt med dig."

Han satte sig, og hun begyndte: „Veed du, at Eva er et uægte født Barn?"

Han saae frejdigt paa hende, da han svarede: „Ja, Moder har sagt mig det, da vi rejste hertil og troede at skulle lære din Plejedatter at kjende. Men det kan hverken gjøre til eller

fra for mig, hun er dit Barn, hun har lovet, at hun vil være min Hustru, og for mig er hun det dyrebareste og elskeligste, jeg kjender."

„Gud velsigne dig, min Dreng, du har altid haft Hjertet paa rette Sted, og Ingen betroer jeg hellere min Skat. Men min kjære Erik, jeg er ikke den Eneste, hvis Samtykke, du maa indhente."

„Kjære Tante, du kan neppe tvivle paa, at Moder, som ogsaa Onkel Edvard, der i saa mange Aar har været min Formynder, og som derfor strax bør underrettes derom, Begge ville give sit Samtykke. Selv om Moder har Fordom mod Evas Fødsel, vil hun tilsidesætte den for min Lykke," udbrød Erik.

„Det var ikke hende, jeg tænkte paa," sagde Frøken Athalie, medens dyb Alvor prægede hendes Træk.

„Store Gud, hvem har ellers Noget at sige over Eva!?"

„Hendes Fader lever, og jeg veed, hvem han er, hans Samtykke bør ligeledes indhentes," svarede Tanten.

„Og frygter du Modstand fra hans Side, Tante?"

„Det troer jeg sikkert ikke, Erik," svarede den gamle Dame bestemt.

„Vil det tage lang Tid, førend vi kunne faae ham i Tale?" spurgte Erik urolig.

„Jeg skal snart sætte mig i Forbindelse med ham," lød hendes Svar. „Nu bliver det nødvendigt, og du behøver neppe mere end et Par Dages Taalmodighed. Maaske kunne vi deklarere Forlovelsen paa Festaftenen."

„Gid blot min Taalmodighed maa strække til saalænge," sukkede Erik.

„Snak, min Ven," hun smilede til ham. „Erik, jeg er saa glad derover."

Han rejste sig, bøjede sig over hende og kyssede hendes Kind, saa sagde han: „Nu gaaer jeg ind og taler med Moder, til Onkel kan jeg jo ikke gaae idag.

„Et endnu Erik,“ han standsede i Døren, „glem ikke, at Eva ikke veed andet, end at hun er et ægtefødt Barn, hvis Fader døde før hendes Fødsel.“

Han gik atter hen til hende: „Hun kjender ham altsaa ikke.“

„Hun aner ikke hans Tilværelse.“

„Og har den Mand nogen Ret over hende?“

„Han har kun den Ret, jeg vil give ham,“ svarede Frøken Athalie, „den kan blive stor eller lille, det beror paa, hvorledes han stiller sig til Forholdene, mere kan jeg nu ikke sige sige dig — men jeg troer, ja, jeg er overbevist om, at Alt vil føje sig godt for Eder.“

Han nikkede og forsvandt.

„Gud velsigne ham,“ sagde Frøken Athalie, og saae efter ham med vaade Øjne.

Hun sad en Stund eftertænksom stille, og sagde saa halvhøjt: „Jeg vil tale med Edvard endnu idag,“ og satte sig saa til Skrivebordet.

Erik fik let sin Moders kjærlige Indvilgelse i sin Forlovelse. Hun fandt Eva saa elskelig og Sønnen saa indtaget i hende, at alle Fordomme maatte vige, dem hun desuden, som den forstandige, rettænkende Kvinde, hun var, ikke havde overdrevent mange af.

Hvor længtes Erik ikke denne lange Dag efter Eva, og hvilken Skuffelse var det ikke for ham, at hun endnu ikke var vendt hjem fra Rejsen, da han maatte tage ombord.

Grevinden opdagede i Dagens Løb, at hun maatte tage

til Hovedstaden næste Dag, da ikke et af hendes medbragte Toiletter egnede sig for den elegante Fest, Tanten vilde give, og med hende rejste Kammerherren, Hoftjenesten kaldte ham atter tilbage.

Godsejer Ernst kom til Rosgaardsholm og inviterede de unge Herrer til Rævejagt, Frokost i fri Luft og Middag paa hans Gods, næste Dag. Erik, som ikke interesserede sig for Jagt, undslog sig ligesom Revil, der nu var fast bestemt paa at ville til Rosgaardseje imorgen, for baade at see til Camilla og tale med den gamle Onkel, Forbudet gjaldt jo kun denne Dag.

De to unge Piger kom trætte hjem, de havde brugt baade Fødder og Tanker, for at Alt kunde gjøre deres Smag og Talent for Arrangements Ære, og vare velfornøjede med deres Indkjøb og Bestillinger, og dog hvilede stor Alvor over dem Begge.

Eva var skuffet over ikke at kunne komme hjem, saa hun kunde faae talt med Erik, og Agnes havde ogsaa sin Skuffelse at bære paa. Ligefra Rejsen var bleven vedtaget, havde hun haabet, at møde Knud Stabel i Hovedstaden. Hun havde i den Anledning trukket Eva om med sig til alle mulige Handlende, Gade op og Gade ned, saa samvittigsfuld syntes Eva heller ikke, hun havde behøvet at være, og havde surmulet lidt derover, da det stjal alt for megen Tid. Forgjæves havde den lille utrættelige Agnes sendt sine klare Øjne paa Opdagelsesrejser, intet Spor havde hun seet af denne gaadefulde Herre.

Da de saa omsider sadde i Kupéen, som en Krone til Konduktøren sikrede dem Eneherredømme over, da de havde sendt Agnes's Fader, med hvem de havde spist en sildig Mid-

dag i en Restauration, og som nu havde fulgt dem til Banegaarden, det sidste Nik og atter modtaget hans Løfte om at indfinde sig til Festen, som Frøken Athalie havde indbudt ham til, og da Toget havde sat sig i Bevægelse, mindedes Agnes sin Rejses tredje Formaal og begyndte en fortrolig Samtale med sin Dejlighed.

Skjøndt Eva Intet udtalte af, hvad hun vilde holde hemmeligt, røbede hun dog tilstrækkeligt af hele sin Tænkemaade og Karakter, til at overbevise den lille skarpsindige Iagttagerske ved hendes Side om, at hun hverken kunde handle lavt eller uhæderligt. Da hun saa ovenikjøbet mod Slutningen af Rejsen gav Fortrolighed for Fortrolighed, idet hun betroede Agnes sin Forlovelse med Erik, var Ingen mere vis paa hendes Uskyldighed end denne.

Snart laae Alle i deres sødeste Søvn paa Rosgaardsholm, selv Frøken Athalie, trods den ærgerlige Skuffelse, hun havde havt, at hendes Broder sendte Budet tilbage med Afbud. Han kunde først komme næste Dag, og Frøken Athalie holdt ikke af at udsætte og vente.

XX.

Forviklinger.

Næste Formiddag kom Erik usædvanlig tidligt, endnu før Frokosttid. Ved Bordet, som idag var fire Kuverter mindre end sædvanlig, idet Grevinden og Kammerherren vare rejste, han for ikke mere at vende tilbage, hun derimod med Løftet

om at indfinde sig næste Dags Middag, og Frits og August vare paa Jagt, foreslog Kammerherreinden og Svigerinde Elisabeth Frøken Athalie at kjøre med dem paa en Visit til en Ungdomsveninde paa et af Nabogodserne. Hun undslog sig imidlertid, da hun ventede Broder Edvard, og de to Damer kjørte saaledes alene, kort efter Frokosten.

Erik og Eva spaserede ned i Haven og sadde snart i glad, lykkelig Stemning paa en lille Bænk med Udsigt over Søen.

Mangt og Meget var bleven drøftet, da Erik talte om den mulige Deklaration paa Festaftenen og derved mindedes, at han gik med Listen over Eskadrens Kavalerer i Lommen.

Han rakte den til Eva, som nysgjerrig ledte efter kjendte Navne. Hun studsede pludselig og saae op med et næsten ængsteligt Blik.

„Ere Indbydelserne allerede udsendte?“ spurgte hun.

„Skrevne ere de,“ svarede han, „men de ligge endnu i min Kahyt, og blive først udsendte til Officererne efterhaanden som Skibene løbe herind; i Eftermiddag vente vi de første, Resten imorgen.“

Eva trak Vejret lettet og udbrød: „Det var et Held!“

„Et Held, hvorfor?“ spurgte Erik forundret.

„Jo, thi et af Navnene maa stryges, han kan umulig komme her“, lød det ivrige Svar.

„Hvem mener du?“

Hun pegede paa Navnet paa Listen.

„Knud Stabel!“ raabte han i højeste Forbauselse, hvad har du imod ham? Han er min bedste Ven, det prægtigste Menneske, man kan tænke sig.“

Et Øjeblik betænkte Eva sig, men saa besluttede hun at bryde mit Taushedsløfte, mulig var det jo, at Gaaden kunde

løses netop ved Eriks Hjælp. Saa fortalte hun ham Alt om Agnes's Kjærlighed, Haab og Skuffelse.

„Her maa foreligge Misforstaaelser og Fejltagelser," udbrød Erik, da han havde hørt det Hele. „Den Sag skal jeg bringe Lys i. Han er ombord som Læge paa et af de Fartøjer, vi vente i Eftermiddag, og endnu i Aften vil jeg forsøge at faae ham i Tale."

„Men ikke et Ord til Agnes, førend vi vide Noget, der kan trøste hende," sagde Eva, hvis Hjerte bankede af Glæde ved Tanken om Agnes's mulige Lykke.

Erik lovede selvfølgelig Taushed, og saa fordybede de sig igjen i deres egen Lykke.

Da Damerne vare kjørte paa Visit, rullede Hofjægermesterens Kjøretøj op gjennem Alleen. Neppe var han af Vognen, førend han forespurgte om Lieutenant Revil var tilstede.

„Lieutenanten ventedes hvert Øjeblik tilbage fra en Tur i Skoven, da han havde beordret sin Hest sadlet for at ride til Rosgaardseje," lød Svaret.

Hofjægermesteren paalagde nu sin egen Tjener, saa snart Lieutenanten kom, at levere ham det Brev, som han samtidig gav ham, og begav sig derpaa op til Frøken Athalie.

Hun modtog ham i sin hyggelige Dagligstue, siddende paa den samme Plads, hvor hun og Broderen ved Juletid havde talt første Gang om Plejedatteren, Eva Ross. Hun saae bleg og nerveus ud, og dennegang havde Hofjægermesteren Øje derfor.

Han saae bekymret paa hende, da han sagde: „Jeg har noget Vigtigt at tale med dig om idag, Athalie."

„Det har jeg ogsaa," svarede hun, „og du veed, Edvard, jeg holder af at faae Alt, særlig hvad der trykker mig, fra

Haanden snarest mulig, sæt dig derfor ned, og lad mig sige dig, hvad jeg længe har havt paa Hjerte."

Han satte sig og saae hendes skjælvende Haand og dirrende Læbe. Hvad kunde hun dog have at meddele, der saaledes betog hende? Beroligende tog han den Haand, der hvilede paa Armlænen og klappede den ømt.

Hun sad med Øjnene fæstede i Skjødet, da hun begyndte. „Du husker sikkert, Edvard, at jeg i sin Tid, da jeg var i Nauhejm og skrev til dig om den danske Dame, som døde der og efterlod sin lille Pige i mine Hænder, ikke berørte de nærmere Omstændigheder ved hendes Død, og vi have heller ikke senere omtalt dem. Idag maa jeg gjøre det." – Hun trak dybt efter Vejret.

„Er det nødvendigt, kjære Athalie?"

„Jo Edvard, nu er det nødvendigt. Maaske har jeg tiet for længe, jeg har dog handlet efter bedste Skjøn."

„Det er jeg vis paa, du har, Søster," lød atter Broderens milde Stemme.

„Jeg har kun ventet, til jeg var vis paa, at du havde lært at holde af min lille Eva –"

Hofjægermesteren studsede og saae op med et uroligt Blik.

„Jeg hørte dig nu iforgaars sige om hende," fortsatte Søsteren, „da jeg fortalte dig, at jeg havde besluttet at beholde Agnes hos mig, at det glædede dig, at Agnes fik et saa elskeligt Selskab som Eva, der var den yndigste unge Pige, du havde seet, hun havde helt og holdent vundet dit Hjerte. Da besluttede jeg at sige dig Alt, og igaar er der kommet en Grund mere til – –"

Hun standsede. Han saae alvorligt paa hende og spurgte „Og denne Grund, er det Camilla? Hvad veed du om hende?"

„Camilla!“ Hun saae forundret paa ham, nej, hvad har Camilla med denne Sag at gjøre. Men afbryd mig ikke, kjære Edvard. Lad mig faae en Ende paa det.“ Hun tav et Øjeblik og begyndte saa. „Da jeg første Gang nævnede Evas Efternavn for dig, sporede jeg ingen Undren hos dig, og dog troede jeg, hendes Efternavn havde vakt en Erindring hos dig.“

Han saae atter uroligt paa hende, og Blodet steg mørkt op over Pande og Kind, da han, saa roligt som muligt, undvigende svarede: „Navnet Ross er et meget almindeligt Navn i Tyskland.“

„Det er muligt, men alligevel — —

Han afbrød hende, idet han hurtig strøg Haanden hen over Panden: „Ja alligevel, du har Ret. Hvad veed du om mit Kjendskab til Navnet Ross, Athalie?“ Nu var det hans Stemme, der skælvede.

„Hvad jeg veed, er snart meddelt,“ hun rejste sig og aabnede en af sine Skrivebordsskuffer, af en Brevtaske tog hun et lille Brev og sagde, idet hun rakte ham det: „Evas Moder var død, da jeg kom hjem til Hotellet efter en Udflugt. Jeg har aldrig talt med hende, men hun efterlod dette til mig, skrevet paa Dødslejet i hendes sidste Øjeblikke. Læs det, saa vil du forstaae, hvad jeg veed om Navnet Ross.“

Han saae paa de velbevarede Blyantsbogstaver, der fyldte Papiret, og blev bleg. Han havde neppe læst et Par Linjer, før han foer op og forvirret udraabte — „Store Gud, derom havde jeg ingen Anelse — Athalie, du kan dog ikke tro, at jeg vilde have forladt hende, hvis jeg havde anet dette.“

„Det er ikke godt at vide, hvad en Mand kan falde paa,“ svarede Frøken Athalie lidt spidst og koldt, men da hendes Blik faldt paa Broderens blege, skælvende Skikkelse, lagde

hun godmodigt sin Haand paa hans Skulder og vedblev: „Læs videre kjære, hun skriver ogsaa, at hun selv ingen Anelse havde om sin Tilstand, da du forlod hende — men, ikke sandt Edvard, nu forstaaer du, at jeg besluttede at opdrage Eva, saa hun kunde gjøre dig Ære — —“

„Eva! Eva, mit Barn!“ den gamle Mand holdt Haanden over Øjnene og græd.

„Skal jeg sende Bud efter hende, kjære Edvard?“ spurgte Søsteren blidt.

„Lad mig blot samle mig lidt først,“ sagde han og sank atter ned i Stolen. „O Athalie,“ fortsatte han lidt bittert, har jeg gjort Uret imod dig og hende, saa har du straffet mig haardt ved saa længe at forholde mig mit Barn — —“

„Det var aldrig tænkt som en Straf, Edvard,“ sagde den lille Dame ivrigt, „jeg vilde kun, hun ikke skulde komme som en uvelkommen lille Person, der vanskelig vilde blive taalt —“

„Kunde du tro det muligt, at jeg vilde handle saaledes?“ Hofjægermesteren saae oprørt ud.

„Man har hørt saa galt før,“ var Frøkenens korte Svar.

„Hvis jeg altsaa ikke havde udtalt mig iforgaars, vilde jeg endnu længe have kunnet svævet i Uvished om hendes Tilværelse,“ udbrød han næsten klagende.

„Nej,“ svarede hun roligt, „idag vilde jeg i ethvert Tilfælde talt til dig derom, da jeg mener, dit Samtykke bør indhentes til hendes Forlovelse.“

„O, hendes Forlovelse,“ stønnede Hofjægermesteren, „og den kan du tale saa roligt om?“

„Ja, hvorfor ikke?“ Frøkenen saae forundret ud, „jeg er sjæleglad over, at de To have fundet hinanden, Erik er saa prægtig — —“

„Erik," Hofjægermesteren næsten raabte Navnet ud, „Erik —"

„Ja, han friede igaar til hende, og jeg gav ham mit Ja, men sagde ham at han ogsaa maatte indhente hendes Faders —"

„Nej, nej, det er jo umuligt," Hofjægermesteren tørrede anstrængt sin Pande.

„Umuligt, Edvard?" Frøken Athalie saae vredt paa ham, „Erik veed Alt, og naar han er højsindet nok til at see bort fra hendes uægte Fødsel — —"

„Uægte Fødsel!?" afbrød Hofjægermesteren hende med store Øjne, „hvad mener du? Hendes Fødsel er ligesaa ægte som din og min."

„Var du gift, Edvard?" Frøken Athalie stirrede paa ham i højeste Forbauselse.

„Ja, vi vare gifte," svarede han tonløst.

„Store Gud, hvorfor forlod du hende da?"

„Det er en sørgelig Historie," svarede han stille, „den har lagt sin mørke Skygge over mit Liv nu i mere end tyve Aar."

„Fortæl mig det Hele Edvard," sagde den lille Frøken, „det vil lette dit Hjerte, og imens sender jeg Bud efter Eva, hun spaserer sikkert med Erik, saa kan han komme med, og saa giver du dem din Velsignelse."

„Men det er jo en Umulighed," udbrød Hofjægermesteren „det vil du snart indsee, naar jeg faaer talt med dig om Camilla, stakkels Barn — —"

„Kjære Edvard," Frøken Athalie saae ganske urolig paa ham, „Evas Forlovelse kommer jo slet ikke Camilla ved" — —

„Jo sandelig gjør den da," udbrød Hofjægermesteren ivrig, „nu nødsages jeg til at betro dig Camillas Hemmelighed" —

I dette Øjeblik blev Døren til Forværelset reven op, og Agnes kom hurtig ind.

Frøken Athalie traadte hende lidt heftig imøde og spurgte: „Hvad vil du her Agnes? Jeg har givet Bertelsen Ordre til at sige, at jeg ikke vil forstyrres —“

„Det har han ogsaa sagt mig Tante Athalie,“ sagde Agnes hurtig og aandeløs, „men jeg tvang mig forbi ham, thi du maa høre mig —“

„Men ikke nu,“ afbrød den gamle Dame hende.

„Jo, netop nu,“ raabte den unge Pige, „nu maa det være, ellers bliver det en Forvirring blandt alle Parter, naar vi Alle tie — — med mindre du har klaret Sagen, Onkel Edvard?“ vendte hun sig pludselig imod ham.

„Hvad er det for en uopsættelig Sag, du taler saa ivrigt om, efter at have trængt dig herind?“ spurgte Frøken Athalie nu, idet hun strengt saae paa hende.

„Aa, Sagen om Camilla, Alexander og Eva — —“

„Stille Barn,“ afbrød Onkel Edvard heftig, „du har ingen Ret til at røbe Camillas Hemmelighed, hvis du kjender den.“

„Ja, jeg vidste det jo,“ raabte det heftige Barn og slog Hænderne sammen i sin Fortvivlelse, „tie og tie og tie skal vi Allesammen, og naar saa Alexander har skudt sig, og Eva druknet sig, og Camilla gaaer vanvittig omkring, saa seer vi, hvad der kommer ud af det Taushedssystem —“

Frøken Athalie greb fast om den unge Piges Arm: „Store Gud, hvad betyder det, at du remser alle de Ulykker op — Alexander skyde sig — —“

„Ja, du skal ikke blive urolig Tante, jeg troer ikke han gjør det ligestrax, foreløbig staaer han bleg som Døden og pakker sin Kuffert, og vil rejse strax. Døren stod aaben, da

jeg gik forbi fra mit Værelse, hans forfærdelige Bleghed forskrækkede mig, og saa gik jeg ind og spurgte, hvad der var ivejen. Han svarede ganske kort – jeg maa rejse herfra strax, Camilla har hævet sin Forlovelse med mig. – Hvorfor? spurgte jeg. — Hun mener, hun har gode Grunde dertil, men hun kan ikke sige mig dem – see, hun tier ogsaa, Onkel veed dem, han tier ogsaa, men jeg veed det ogsaa, og jeg har ikke lovet Nogen at tie, og derfor vil jeg tale, og derfor stormede jeg Fæstningen her, thi Sandheden maa frem, førend Alexander rejser; ville I saa høre paa mig?"

Ordene vare ustandselig fløjne over hendes Læber, de to Gamle stirrede paa hende, betagne af hendes Voldsomhed og alle de Oplysninger, hun pludselig lod styrte ned over dem.

„Hvad er det du fabler om Agnes," udbrød den gamle Dame, da hun tav, „Camilla hævet sin Forlovelse med Alexander – umuligt."

„Jo, deri har Agnes Ret," bekræftede Hofjægermesteren „jeg kom idag herover med den Efterretning til dig."

„Men ere de da Allesammen sindssyge?" Frøken Athalie saae selv ganske forvirret ud.

„Nej, endnu troer jeg nok de Fleste af os har Forstanden i Behold, men Adskillige af os ville sikkert miste den, hvis jeg ikke faaer Lov til at forklare det Hele," sagde Agnes.

„Saa tal Barn, lad mig høre hele Sandheden," sagde Tanten,

„Ja, saavidt jeg kjender den, skal du faae den," svarede Agnes. „Altsaa, Camilla har hævet Forlovelsen, fordi hun troer, at Eva og Alexander elske hinanden – –"

„Eva," den gamle Dame tumlede ned paa Stolen ved Siden af sig, „store Himmel, hvorfra har hun den forrykte Idee?!"

„Den er sammensat af forskjellige smaa Hændelser, Tante.

Allerede da Slægten var samlet her i Julen, lader det til, at Eva har paadraget sig Mistanken for, at hun tidligere har kjendt og elsket Alexander, denne Mistanke har forskjellige smaa Hændelser bekræftet, og da det Hele er sat sammen med stor Kunstfærdighed, saa har det faaet Udseende af at være Sandhed —"

Hofjægermesteren afbrød her forbauset Agnes med det Spørgsmaal: „Hvorfra i al Verden har du faaet alle de Oplysninger?"

„Fra Charlotte, men rigtignok ikke med hendes gode Vilje," svarede Agnes frejdigt. „Kan du huske, Tante Athalie, at du for to Somre siden, gav mig mange vrede Ord, fordi jeg havde kaldt Charlotte for en lumsk Kat. Men det er Sandheden, og det skal du snart selv indrømme. For nogle faa Dage siden, havde jeg sat mig med min Bog i Buskadset bagved Caprifolielysthuset; jeg har anbragt en lille Stol der, for at have en uforstyrret Plads. Medens jeg sad der, kom Charlotte med Tante Augusta og Frits —" og nu fortalte hun Alt, hvad der var bleven gjentaget om hele Evas oprørende Færd — „men," fortsatte Agnes, glødende af Iver, „det er ikke sandt, det tør jeg dristig paastaae, Eva er den bedste, ædleste Pige, der er til, jeg elsker hende og vil indestaae for hende, skjønt jeg ikke veed, om der virkelig er noget hemmelighedsfuldt mellem hende og Alexander, sommetider har det seet saaledes ud, men jeg er vis paa, at de Begge kunne klare for sig — —"

„Tal ikke saaledes, Agnes," afbrød Frøken Athalie hende vredt, „der er intet Hemmeligheds-Kræmmeri ved Eva, hun har altid været sand, aaben og ærlig i al sin Færd."

„Du tager fejl heri, Athalie," sagde nu Hofjægermesteren,

„der er en hemmelig Forstaaelse mellem Eva og Alexander, og det er den, der har drevet Camilla til at hæve sin Forlovelse — —“

„Er du ogsaa med i dette Komplot mod Eva, Edvard,“ raabte den lille Frøken heftig og vendte sit lynende Blik imod ham, „jeg kjender hende bedre end Nogen, og ingen Bagvaskelse — —“

„Athalie, Gud alene veed, hvor haardt det falder mig at aabne dine Øjne, tænk blot paa, hvad det netop i denne Stund maa koste mig,“ lød Hofjægermesterens skælvende Stemme, „men nu maa Sandheden frem — Iforgaarsaftes havde Eva og Alexander et Stævnemøde i Haven, efter at de troede, Alle vare gaaede til Ro. Da hun kom ud paa Verandaen, strakte han Armene ud imod hende, hun løb nedad Trappen i hans Favn, de kyssedes og talte kjærlige Ord, og gik saa sammen ned i Haven — Camilla stod bag Lindegrenene og var Øjen- og Ørenvidne til det Hele.“

Den gamle Mand satte sig og begravede Ansigtet i sine Hænder. Agnes, som havde lyttet til disse forfærdelige Kjendsgjerninger med voxende Ængstelse, udbrød fortvivlet — „Jeg troer det ikke, jeg kan ikke tro det.“

Frøken Athalie stod stiv som en Marmorstatue og bleg som den, men kun et Øjeblik, saa rystede hun den lammende Forfærdelse af sig og trak rask i Klokkestrengen.

Bertelsen kom farende ind, lidt rød i Kammen, forberedt paa et Vredesudbrud over sin Mangel paa Fasthed som Dørvogter, men fik kun den korte Ordre: „Gaae strax, Bertelsen, og bed Frøken Eva og Lieutenant Revil om at komme herop til mig, jeg venter dem.“

Neppe var Bertelsen forsvundet førend hun vendte sig til

Agnes, og paa sin sædvanlige raadsnare, praktiske Maade førte hun nu Sagen, idet hun sagde: „Fortæl mig, medens vi vente paa dem, hvad Ondt du troer, Charlotte har gjort, siden du mener, hun fortjener Titelen af en lumsk Kat, thi det lader jo til, at hun har havt Grund til Mistanke, saavel som Camilla, Skinnet er imod min lille Eva — —“

Hun standsede her, overvældet ved Tanken om de frygtelige Beskyldninger mod den elskede Plejedatter.

Agnes tørrede sine Øjne og svarede: „Aldrig vil Nogen faae mig til at tro noget Ondt om Eva. Derimod hørte jeg Charlotte tale, om hvor vigtigt det var for Familien at trænge Eva ud af dit Hjærte, og at hun nu snart havde tilstrækkelig mange Beviser til at overtyde dig om, at Evas Færd var løgnagtig og koket. Hun havde raadet dig til at testamentere v. Hortens Penge til Eva for at hindre dig i at fatte Mistanke til hende, naar hun aabenbarede Evas Færd for dig. Alt gik naturligvis ud paa at redde Formuen for Familien, og derfor troer jeg, at Charlotte har intrigeret og sat alt det Nonsens i Camilla.“

Frøken Athalie lagde Haanden paa Agnes Skulder og kyssede hendes Pande, det var en Trøst for hende at høre den unge Pige udtale sin Tro paa Evas Uskyldighed. Hendes Glæde herover gjorde hende i dette Øjeblik ufølsom for den Smerte og Vrede, Grevindens Adfærd bragte over hende.

XXI.

Opklaring.

Revil traadte nu ind i Værelset, rank som et Lys, men bleg som et Spøgelse. Bertelsen fulgte tæt efter ham og

aflagde den Besked, at det ikke var ham muligt at finde Frøken Eva.

Frøken Athalie vendte sig rask om mod Agnes: „Søg du efter hende, mit kjære Barn, du maa finde hende. Men siig ikke noget til hende om, hvad her er foregaaet.

Agnes var helst blevet for at høre Løsningen paa denne Gaade, men da det var ligesaa vigtigt for hende at faae Eva bragt tilstede, skyndte hun sig bort.

Da Døren var lukket efter hende, pegede Tante Athalie paa en Stol, og alle Tre toge Plads.

„Du ønskede at tale med mig, kjære Tante," begyndte Alexander, „selv om du ikke havde sendt Bud, var jeg kommet, da ogsaa jeg ønsker at tale med dig og Onkel Edvard."

Da begge de Gamle endnu tav, fortsatte han med en Ro, som kostede ham Anstrængelse: „I ere sikkert Begge underrettede om, hvad det Brev indeholdt, som Camilla har sendt mig fra Rosgaardseje. Selvfølgelig rejser jeg paa Grund heraf strax hjem til Byen, men førend jeg med Tak for al kjærlig Gjæstfrihed forlader Rosgaardsholm, har jeg en Sag af Vigtighed, som maa afgjøres, ikke alene med dig, Onkel Edvard, til hvem den nærmest er henvist, men ogsaa med Tante Athalie, fordi den angaaer Eva."

„Vi ere lutter Øre, tal blot," udbrød Tante Athalie, og med spændt Opmærksomhed vendte de to gamle Ansigter sig imod ham.

„Et gammelt Brev fra min afdøde Moder er først for faa Dage siden kommet mig ihænde," vedblev Alexander. „Dette er Anledningen, til hvad jeg har at sige Eder. I maa tilgive, om jeg trætter Eder med en lang Forklaring, jeg er nødt til at gaa tilbage i Fortiden. I vide Begge, at Generalen er min

Plejefader, han var en Ven af min Fader, og da han døde, tog den elskelige Mand mig til sig. Han har altid omtalt denne sin Ven venligt og smukt, men det har ikke formaaet at vække min Kjærlighed til min afdøde Fader, Noget jeg imidlertid aldrig har omtalt til min Plejefader, thi jeg følte, selv som den lille otte Aars Purk, jeg var, da jeg kom i hans Hus, at han helt stod paa min Faders Side, hvorimod jeg stod paa Moders. I vide rimeligvis ikke, at min Fader, to Aar efter min Fødsel, fik min Moder til at gaae ind paa den Ordning af deres Forhold, at han og min Moder skulde bo hver for sig, han tog mig med sig. Hvad jeg hidindtil vidste herom, har jeg, medens jeg syslede med mit Legetøj, opsnappet af de Samtaler, Faders gamle Husholderske, som mærkelig nok fandt, at min Moder var forurettet, førte med de Veninder, hun modtog i min Faders Kontortid. Hvad jeg saaledes opfattede var selvfølgelig dunkelt og utydeligt, men det vendte mit Barnehjerte instinktivt til min Moder, en Følelse, der voxede sig fast med Aarene. Det Brev, jeg nu har modtaget, bekræfter min Opfattelse. Det indeholder egentlig to Skrivelser, en lang, udførlig Forklaring om Grunden til hendes og min Faders Skilsmisse, og en kortere, med en indtrængende Bøn, som jeg senere skal komme tilbage til. Først maa jeg omtale min Moders Forklaring. Hun er bleven haardt og uretfærdigt behandlet. Min Fader forelskede sig i hende, da hun var en tarvelig Pige, der syede for at tjene Penge til Hjelp til sin svage Faders Husholdning, Moderen var død tidligere. Hun var dengang hemmelig forlovet med en ung Sømand, men havde egentlig kun givet efter for hans gjentagne, paatrængende Frieri, hendes Hjerte var ikke bundet til ham, og hun havde derfor besluttet at hæve sin Forlovelse med ham, naar

han kom tilbage. Saa saae min Fader hende, hun var meget smuk, og han blev meget indtaget i hende. Den kjønne, juridiske Kandidats Følelser smigrede min stakkels fattige Moder, og da han optraadte som en hæderlig Mand, vakte dette særlig hendes Interesse for ham; den smukke, tarvelige Pige havde kun altfor ofte maattet afvise uhæderlige Tilbud. Saasnart Fader tjente saameget som Sagfører, at han kunde gifte sig, holdt de Bryllup, efter at Moder skriftligt havde hævet Forlovelsen med Sømanden, og nu begyndte min Moders Lidelser. Hendes Mand var stadig som en Skolemester for hende, han havde tænkt sig, at naar hun daglig var sammen med ham, vilde han opdrage hende til Dame. Hun gjorde sig Umage for at rette sig efter ham, læste, skrev og øvede sig i gode Manerer, men han var en utaalmodig, heftig Lærer og dertil i høj Grad skinsyg, hvilket ogsaa paaførte den smukke unge Kone utrolige Pinsler. Rent galt blev det efter min Fødsel, thi Faders Stolthed over denne Søn, gjorde ham saa ængstelig for, at Moder ikke skulde forstaa at opdrage Barnet efter Faders Stilling og gode Vilkaar, thi hans Dygtighed gav gode Indtægter og Løfte om fremragende Embeder. Han rettede, skændte og plagede hende saa uafbrudt, at hun omsider næsten blev ganske sløv, og hans Kjærlighed var stærkt aftagende; den har vel aldrig været andet, end Forelskelse i et smukt Ydre. Saa hændte det en Dag, at min Moders første Forlovede opsøgte hende i hendes Hjem. Han havde aldrig modtaget det Brev, hvori hun hævede Forlovelsen med ham, havde ligget syg i over et Aar paa Hospitalet i Rio, var kommet i Kinafart efter sin Helbredelse, havde skrevet hjem, men Moders forandrede Stilling og Navn, havde forhindret, at Brevene kom hende ihænde. Nu havde han selv opspurgt hendes

Adresse, og kom nu for at udøse sin Harme over hende. Han traf hende grædende efter en Scene med Fader, det afvæbnede ham, han blev medlidende og talte mildt til hende, min Fader kom hjem og traf dem sammen, ham med Haanden paa hendes Skulder, hende hulkende. Efterat have vist ham Døren, rasede han som Bersærk i sin vanvittige Skinsyge og fordrede øjeblikkelig Skilsmisse. Moder gik skræmmet og forpint ind paa Alt, hun havde, efter sin Faders Død, ikke et Menneske at holde sig til, kjendte Intet til Lov og Ret og var nedtrykt og forknyt, næsten viljeløs. Skilsmissen kom istand, der blev sørget rigeligt for Moders Ophold, men jeg blev taget fra hende, hun fik mig aldrig at see, og det var en forfærdelig Sorg for hende. Da Fader døde, og min Plejefader tog mig til sig, tog han det Løfte af denne, aldrig at lade mig komme til Moder, og samvittighedsfuld, som han er, var han tro mod sit Løfte. — Jeg har dvælet saa omstændelig ved dette Indhold af min stakkels Moders Brev, som hun har nedskrevet, for at det efter hendes Død skulde tilstilles mig, fordi de unaturlige Forhold, hun saaledes har levet under, syntes mig at tjene til Undskyldning for, hvad jeg desværre videre har at meddele. — Det andet lille, i Ængstelse skrevne Brev, har jeg her og vil læse det for Eder, da dets Indhold vedrører Eder Begge."

Han udfoldede det nu og læste:

„Min elskede Søn!

Jeg begiver mig nu paa Rejse til Danmark, trods det Løfte, jeg har aflagt, aldrig at komme dertil. Jeg maa bryde det, thi jeg er døende, det føler jeg, og jeg har en hellig Pligt at opfylde før min Død.

To Aar efter din Faders Død, havde jeg taget Landophold i en jysk Præstegaard. Der traf jeg en Ungdomsven af Præ-

sten, en smuk, rig og fornem ældre Mand. Han blev strax meget indtaget i mig, og jeg, ja min Søn, jeg længtes efter dog at høre Nogen til, at blive elsket og beskyttet, det var saa nedslaaende altid at være saa ene, og tillige blændet af hans fornemme Titel, modtog jeg den udmærkede Stilling, han tilbød mig. Vi rejste, efter hans Ønske, strax til en yndig lille Villa i Nærheden af Augsburg, og da han, som han sagde, ikke vilde opsøges af Venner og Bekjendte, men kun vilde leve for mig og sin Lykke, rejste og levede vi under et fremmed Navn. Men det varede kun kort, saa begyndte han, ligesom din Fader, paa at undervise og opdrage mig; det kedede og plagede os Begge, jeg var virkelig for gammel til at blive saaledes skolemestereret. Han indsaa vistnok snart, at han, overilet i sin Forelskelse havde indladt sig paa det Hele, og jeg opdagede ligeledes snart, at jeg ikke havde synderlig tilovers for ham. Vi bleve da efter halvandet Aars Samliv enige om, at leve hver for sig. Han rejste til Danmark og gav mig en meget rigelig aarlig Sum, imod at jeg lovede ham at beholde det Navn vi havde levet under og aldrig komme hjem til mit Fædreland. Da jeg aldrig maatte komme sammen med dig og nødig igjen vilde leve i Danmark som den forladte Hustru, indvilligede jeg deri, jeg kunde jo leve udmærket af mine gode Indtægter, og flyttede saa til Aschaffenburg. Da han rejste, anede Ingen af os, at jeg ventede et Barn, først otte Maaneder senere fødte jeg en dejlig lille Pige." —

Alexander, som oftere under Læsningen havde skottet til Onkel Edvard, saa her et Øjeblik fast paa ham. Studsende saa han, at ikke et Træk i den gamle Mands Ansigt forandrede sig, han sad ganske stille og stirrede sørgmodigt frem for sig, Frø-

ken Athalie saa ligeledes uforanderlig paa Broderen, og Alexander læste videre:

Om dette Barns Fødsel underrettede jeg ham aldrig. Jeg vidste jo fra din Fader, at den ubarmhjertige Lovgivning giver Faderen Ret til at tage Barnet fra Moderen, og jeg vilde ikke udsættes for ogsaa at miste dette Barn. Saa tav jeg; men, min Søn, nu banker Døden paa hos mig, og rammer den mig, førend jeg naaer Danmark og kan give vort, nu elleve Aar gamle Barn ind under sin Faders Beskyttelse, gjengive hende hendes Rettigheder som hans Barn, saa staaer min yndige lille Pige ene, fattig og ubeskyttet. Derfor skriver jeg dette, lægger begge Brevene til dig sammen; saa maa hun rejse til Danmark, finde dig og give dig Brevene, og jeg paalægger dig da at opsøge Faderen og sige ham Sandheden. Barnet er døbt Eva Ross, Faderen er Hofjægermester Rosgaard til Rosgaardseje.

Ikke sandt, min Søn, du tilgiver din Moder og antager dig din lille Søsters Sag? Nu beder jeg Vorherre være med Eder, jeg troer ikke, jeg naaer Danmark, jeg er meget svag og har maattet skrive dette i smaa Afdelinger. Opfyld min Bøn, tænk kjærligt paa din Moder, som længes saa inderligt efter at see dig, maatte jeg blot naae hjem; Gud velsigne dig.

Din kjærlige Moder.

Efterskrift: Jeg tør ikke betroe min lille Pige Sagen, hun kunde tale om den, og man kunde benytte sig af hendes Uerfarenhed til Pengeafpresninger eller lignende, der er saa mange onde Mennesker i Verden. Hun veed endnu kun, at hun er en Enkes eneste Barn; fortæl du hende Sandheden.

Et Øjeblik sadde Alle tavse, saa rejste Alexander sig og sagde langsomt: „Hermed har jeg udrettet, hvad min Moder

har paalagt mig. Det har været mig yderst pinligt. Jeg kan nu kun henstille til Dig, Onkel Edvard, om du vil gjøre Ret og Skjel imod hende, som til dig Tante Athalie, om du vil beholde hende hos dig, — hvis ikke vil hun finde et Hjem hos mig, jeg vil sørge for — —."

Her blev han afbrudt af den iltre gamle Frøken: „Og hvorfor skulde jeg sende hende bort, eller min Broder fornægte sit Barn? Det er jo Nonsens, Alexander."

Han vendte sig hurtig mod den gamle Dame og rakte hende begge Hænder:

„Gud velsigne dig kjære, bedste Tante, for Alt hvad du har gjort for min lille Søster; men ikke sandt, dengang vidste du ikke hvem hendes Fader var, vidste ikke, at han, Gud tilgive hendes Forældre, var en Plet paa Eders adelige Navn."

„Jo, det vidste jeg, eller rettere jeg troede det som du, dengang jeg tog hende til mig; først idag er jeg bleven oplyst om min Fejltagelse, og Gud være lovet, nu klares alle Misforstaaelser."

Alexander saae paa hende med et underlig forvirret Blik, hun vendte sig til Broderen.

„Tal nu du Edvard og forklar Alt, nu svinde jo alle Skygger." Hun lagde kjærligt Armen om Halsen paa Broderen, der sad med Ansigtet skjult i sine Hænder.

Han saae op, og trods Taarerne, der skinnede i de milde, gamle Øjne og hans vibrende Læber, var der et Skjær af Lykke over ham. Han sagde endnu Intet, men rejste sig og tog det Brev, Søsteren før havde lagt foran ham paa Bordet, og læste det langsomt og sagte igjennem.

Den døende Moder skrev: „Vorherre har ført Dem paa min Vej, nu da han kalder mig til sig; De er derfor sikkert den Hjælper, jeg saa inderligt har bedt Ham om. Mit Barn

siger mig, at De er Frøken Athalie Rosgaard, og jeg bønfalder Dem derfor om at hjælpe min elskede lille Pige. Hun er Deres Broder Edvards Datter, det sværger jeg for Gud i denne min Dødsstund. Jeg anede ikke, at jeg ventede et Barn, da han forlod mig, hun er født otte Maaneder efter hans Bortrejse og døbt Eva Ross, det Navn under hvilket vi rejste og levede her i Tyskland. For Himlens Skyld, hjælp hende til sin Ret, han omtalte Dem altid som god og ædel, derfor overlader jeg ganske til Dem at handle, som De synes bedst. Han elskede Dem, jeg beder og bønfalder derfor Dem, kjære Frøken, afvis ikke en Døendes Bøn, en Moder, som stolende paa Deres Barmhjertighed, overgiver Dem sit Barn og beder Dem handle for hende, som for Deres — — —"

Her var Brevet afbrudt, men Hofjægermesteren stod endnu en Stund og stirrede paa det gamle Papir. Da lagde Søsteren Haanden paa hans Arm.

„Edvard," sagde hun blidt, „nu maa du ogsaa forklare Alexander, at han svæver i en Vildfarelse, som jeg før."

Han tog dybt efter Vejret, saa rakte han Revil sin Haand, saae med sit dybe, milde Blik paa ham og sagde stille: „Vorherre har ganske sikkert meget at tilgive Evas Forældre, og mest hendes Fader; thi forlængst har jeg indseet, at jeg, som den ældste, mest erfarne og bedst oplyste, bærer størst Skyld, men den letsindige Brøde, du formoder, vi have gjort os skyldige i, tynger ikke min Samvittighed, din Moder og jeg bleve før vor Rejse viede af Præsten, min Ven fra Studenteraarene, Eva er ægtefødt."

„O, Onkel Edvard," Revil saae fuld af Forbauselse, men ogsaa med en Følelse af stor Lettelse paa ham, „havde jeg vidst det, havde jeg talt uden Betænkning."

„Hvorlænge har du da vidst, hvem Eva var," spurgte Hofjægermesteren.

„Dagen efter min Ankomst hertil," forklarede Alexander, „lagde Eva Moders Breve ind paa mit Bord. — —"

„Hvor er det muligt, at Eva i de mange Aar, jeg har kjendt hende, har skjult de Breve for mig, ikke bedt mig hjælpe hende til sin Ret," afbrød Frøken Athalie ham med et smerteligt, krænket Udtryk.

„Eva vidste Intet, kjære Tante," fortsatte Revil. Du gav hende ved hendes Ankomst her til Rosgaardsholm den lille Pult, du havde gjemt til hende, som en Arv efter Moder. Hun huskede da det hemmelige Rum, Moder havde vist hende som Barn, og om Aftenen, Dagen efter sin Ankomst, fandt hun deri Brevene i en stor Konvolut, adresseret til hende. Da hun aabnede den, fandt hun ligeledes nogle Linjer til sig selv, hvori Moder skriver, at hun betroer hende selv at bringe disse Breve til Adressaten, men paalægger hende den dybeste Hemmeligholdelse ligeoverfor Enhver. Den døde Moders Ønske opfyldte hun bogstavelig, hvor svær Tausheden end faldt hende; thi Moder tilføjer i sit Brev til hende, at jeg er hendes Broder og vil sørge for, at hun faaer et Hjem, og paalægger hende i Alt at rette sig efter mine Anordninger. Stakkels Eva har ofte frygtet for, at denne ukjendte Broder, der af Moderen fik Paalæg om at sørge for, hvor hun skulde være, vilde fjerne hende fra dig, som hun elskede. Hemmeligholdelsen faldt hende saare svær."

„Men hvorfor i Alverden aabenbarede hun, eller du da ikke det Hele, strax efter at du havde læst Brevet?" udbrød den ivrige lille Frøken.

„Jeg bad hende tie," sagde Alexander og fortsatte, idet det

smertelige, forpinte Udtryk atter lagde sig over hans Træk. „I kunne sikkert forstaae, at jeg her paa Rosgaardsholm som Gjæst hos dig, saa nylig indlemmet i Eders Slægt som Camillas Forlovede, krympede mig ved at skulle aabenbare for Onkel, at jeg havde en Søster, som levede midt iblandt Eder, men hvis Tilværelse var, som jeg troede, en Skam for ham og en Plet paa Eders Navn. Jeg vilde helst skyde det Hverv fra mig og tænkte paa at skrive til min kjære Fader for at bede ham aabenbare Sagen for Eder. Men nu, da jeg skulde rejse, da jeg ikke mere hører Eder til — — — "

Hofjægermesteren tog hans Haand, lagde sin anden paa hans Skulder og sagde kjærligt: „Som Athalie sagde før, nu ville alle Misforstaaelser klares, alle Skyer svinde; min kjære Alexander, Anledningen til at Camilla sendte Dig det Brev imorges var den, at hun, paa Grund af den Forstaaelse, hun saae existerede mellem dig og Eva, maatte tro, du elskede hende, og da hun ikke anede, du var hendes Broder — —"

„Hun troede, jeg troløst sveg hende," foer Alexander op.

„Nej," svarede Onkelen, „men døm selv. Hun stod bag Lindegrenene iforgaars Aftes, da Eva fløj i dine Arme, og du kyssede hende, hvorefter du, med Armen om hendes Liv, førte hende ned i Haven, hun, Camilla, hørte Eder tale om hvor I havde længtes efter den Sammenkomst."

Alexander næsten stønnede.

„Og dog," vedblev Hofjægermesteren, „dog fandt hun dig uden Skyld — men," den gamle Herre smilede, „jeg vil overlade til hende selv at forklare dig sine smukke Tanker om dig, sadl din Hest, min Ven, og rid saa hurtig du kan til Rosgaardseje, du vil let aftørre hendes Taarer."

„Ja, det vil jeg, jeg maa strax til hende," udbrød han.

„Vent et Øjeblik, min Ven," bad Hofjægermesteren. „Sig mig, hvor var det muligt, at baade du og Athalie kunde tro, at din og Evas Moder ikke var min Hustru?"

„Det vil du let forstaae, naar du læser, hvad hun har skrevet til os opmærksomt igennem," svarede Søsteren. „Jeg tænkte derpaa, da Alexander læste sit Brev. De ere begge affattede saaledes, at vi, som ikke anede, du var gift, maatte faae den Tanke. Hende, Stakkel, er det ikke faldet ind, at hun kunde misforstaaes, hendes Levned var jo rent."

Endelig slap Revil løs. Lige udenfor Døren mødte han Eva, Agnes og Erik.

„Aa Erik," løb ned og bed dem sadle min Hest saa hurtigt som muligt," raabte han til denne, der forsvandt som et Lyn, der var aabenbart noget vigtigt paafærde.

Saa tog Alexander Eva ved Haanden. „Kom," sagde han og førte hende hurtig ind i Værelset lige hen til Hofjægermesteren. See her, Eva, denne kjære, velsignede Onkel Edvard er din Fader, min Moders anden Mand.

Hun saae op paa Broderen med et halvt bebrejdende, halvt ængsteligt Udtryk i de store, dejlige Øjne.

Hofjægermesteren slog ømt sin Arm om hende og sagde med rystende Stemme: „Det var altfor pludseligt, ikke sandt, min lille Pige, men han har Ret, han er min Stedsøn og du, min elskede, velsignede Eva, du er mit Barn."

„Onkel! Fader! er det sandt, du er ikke død?" udbrød Eva halvt jublende, halvt grædende og lagde sit Hoved til den gamle Mands Bryst.

Han smilede med Taarer i Øjnene, og ømt kjærtegnende hende, sagde han: „Nej, som du seer, lever jeg endnu, og kommer denne Lykke først saa sent til mig, saa er Skylden

min egen, de Aar, jeg har forskjertset den, er Straffen for min Letsindighed og Utaalmodighed."

Frøken Athalie aftørrede skyndsomst de Taarer, der strømmede nedover de rynkede Kinder, og sagde, idet hun lagde sin Haand over Broderens Mund: „Nu tale vi ikke mere om Synd og Skyld, nu er Alt jo saa lyst og velsignet."

Eva kastede sig i hendes Arme: „Min egen, elskede Tante, min anden kjærlige, opofrende Moder, hvor dejligt, at jeg virkelig og for Alvor hører Eder til. O, hvor er Erik, hvor vil han blive glad."

Tante Athalie saae skælmsk paa Broderen. „Ja maaskee, hvis din Fader ikke nægter Eder sit Samtykke. Mit gav jeg dig jo den Aften, du kom hjem fra Kjøbenhavn."

Eva vendte sig smilende mod Faderen, som, idet han besvarede Smilet, saae mod Døren, hvor Erik netop kom tilsyne.

„Hesten er sadlet, Alexander," sagde han hurtigt.

Alexander fløj ud af Døren med et hurtigt Farvel.

Onkel Edvard rakte Erik sin Haand og sagde: „Du har Noget at bede mig om, siger Tante Athalie mig."

„Ja, Onkel," svarede Erik munter, „og Tante har saa vel ogsaa sagt dig, hvad det er."

Hofjægermesteren tog Evas Haand og lagde den i hans, idet han bevæget sagde: „Ja, og jeg giver dig hende og giver dig hermed langt mere, end du aner, thi hun er min elskede, eneste, ægtefødte Datter."

„Eva din Datter! Du gift! Onkel, er du hendes Fader?" Erik forstummede og saae ganske fortumlet ud.

„Ja, det er en lang Historie," sagde Onkelen. „Eva kan fortælle dig den — —"

„Men jeg veed jo selv Intet," hun saae fra den Ene til den Anden.

„Nej, jeg skal nok meddele Eder Alt," udbrød Tante Athalie, men hver Ting til sin Tid — —"

„Kjære, bedste Onkel," afbrød Erik hende nu, da han endelig igjen havde faaet sit Mæle, „er du Evas Fader, som du siger, saa har du Ret, saa giver du mig din største Rigdom, og tag saa mit Hjertes varmeste Tak, thi du kan ikke elske hende højere end jeg."

„O Erik," sagde Eva, idet han drog hende til sig og kyssede hendes Pande, „jeg synes, jeg er altfor lykkelig, jeg har paa engang faaet dig, en Fader og en Broder — — —"

„En Broder," Erik saa sig om til alle Sider, „min Gud, hvor er han?"

„Det er sandt," udbrød nu Tante Athalie, „du veed jo heller ikke Noget om ham; „kom med mig ned i Bibliotheket, saa skal jeg forklare Eder hele Sammenhængen, imedens Broder Edvard hviler sig. Du trænger dertil, min Ven."

Hofjægermesteren saae ogsaa anstrængt ud.

Eva slog Armene om hans Hals, kyssede og kjærtegnede ham ømt. „Min egen, kjære lille Fader, ja, hvil dig, du maa blive stærk og rask; hvis du blev syg, vilde jeg blive rent ulykkelig."

Han indvilligede, og de forlode ham Alle, idet Agnes som beskedent havde trukket sig hen ved Vinduet, nu bad, om hun ogsaa maatte høre Tantens Forklaring.

To Timer senere samledes et meget lykkeligt Selskab om Frøken Athalies Middagsbord. Det var ikke let at afgjøre, hvem der saae mest straalende ud af dem Alle, Hofjægermesteren, Frøken Athalie eller de to lykkelige Par, thi Ca-

milla og Revil vare komne sammen tilbage til Rosgaardsholm, Kommandørinde Seedorf saae lyksalig paa sin henrykte Søn; men at Kammerherreinden ikke var straalende glad, trods sit lidt stereotype Smil, var derimod let at afgjøre.

Om Aftenen efter denne bevægede Dag, da Eva var ene i sine Værelser, og nedsunken i en Lænestol endnu engang gjennemgik Alt, bankede det sagte paa hendes Dør, og Camilla kom ind til hende.

Hun stod ved Evas Stol, førend denne endnu havde faaet Tid til at rejse sig. Hun lagde blidt sin Haand paa hendes Skulder og sagde, idet hun bøjede sig ned over hende:

„Der har ikke været et Øjebliks Ro, siden jeg kom hjem fra Rosgaardseje, til at tale alvorligt med dig, kjære Eva, og dog har jeg længtes saameget efter at afbede min Skyld hos dig. Gud veed, jeg har kæmpet haardt imod, men jeg har alligevel havt mange uretfærdige, vrede, bittre Tanker om dig, kan du tilgive mig dem?“

Medens hun talte, havde hun lagt sig paa Knæ ved Siden af Eva og sin Kind paa hendes Skulder.

Eva tog hendes ene Haand i begge sine og sagde blidt: „O, Camilla, tilgive dig – da du kom herind, sad jeg netop og tænkte paa, hvormeget du har gaaet igjennem, fordi Alexander og jeg, paa Grund af Moders Ord, maatte handle saa hemmelighedsfuldt. Det gik først op for mig den Morgen, du traf os sammen i Haven, at du mulig kunde misforstaae vor Sammenkomst; det gjorde mig ondt, men samtidig glædede jeg mig til, at Oplysningen om vort Forhold snart vilde komme, og saa haabede jeg, at du vilde være lidt glad over at opdage, at jeg er Alexanders Søster. Som sagt, det gjorde mig ondt

mulig at skulle bedrøve dig, og det er jo derfor mig, der skal bede dig tilgive mig."

Camilla smilede: „Naar vi begge synes, vi have noget at tilgive hinanden, saa lad os blive enige om at slaae en Streg over al gjensidig Skyld."

De kyssede hinanden kjærligt, og Camilla fortsatte: „Som Alexanders Søster bliver du jo nu ogsaa min, og det er jeg saa inderlig glad for; jeg følte jo Sympathie for dig fra den første Gang, jeg saae dig."

De omfavnede atter hinanden, og med Armene slyngede om hinanden gik de ud paa den lille Altan og stode sammen i den lune Aftenluft.

Efter en lille Pause sagde Camilla: „Alle Gaader i din og Alexanders Opførsel kan jeg løse, efterat jeg veed, I ere Søskende, der er kun een, jeg ikke kan raade —"

„Og hvilken?" udbrød Eva, da hun standsede.

„Du havde jo aldrig seet Alexander," fortsatte Camilla, „og dog kjendte du ham strax, da du saae ham i Tante Athalies Familiealbum, du spurgte ikke engang, om det var ham."

Eva saae forundret paa hende og tænkte sig lidt om, saa udbrød hun: „Nej, jeg spurgte ikke, thi du sagde selv: det er det bedste Billede, der existerer af Alexander — det husker jeg saa godt, thi tænk blot, hvor det maatte interessere mig."

„Ja, men førend jeg sagde det," vedblev Camilla, „var du standset ved hans Billede og sad dybt bøjet over det, fuldt optaget af at betragte det — — —"

Eva smilede og rødmede: „Javist standsede jeg ved det Blad, men det var for at see paa Eriks Billede, der pludselig laae opslaaet foran mig, og jeg bøjede mig saa dybt, fordi jeg

følte, hvorledes Blodet brændte i mine Kinder ved hans uventede Tilsynekomst."

„Ja, ja, du har Ret," Camilla smilede, „det er jo ogsaa Eriks Billede, der sidder sammen i Albumet med Alexanders, det huskede jeg ikke paa, thi jeg havde dog senere hørt, at du og Erik have truffet hinanden paa hans Rejse i Schweiz." Hun tav nogle Øjeblikke og fortsatte saa paa sin stille Maade: „Jeg har gjort mig selv mange unyttige Sorger, men til Gjengjæld har jeg faaet en Lære, jeg aldrig skal glemme."

„Hvilken Lære?" spurgte Eva forundret.

„Den, aldrig at dømme efter Skinnet, det er saa forfærdelig vildledende," svarede hun alvorlig.

Saa stode de tause en Stund, indtil Eva pludselig udbrød: „Der kan ikke paa hele Jorden findes et lykkeligere Væsen, end jeg nu er. Jeg syntes, da jeg kom her til Rosgaardsholm, at det var en stor Lykke for mig at blive indlemmet i Eders Slægt som Tante Athalies Plejedatter. Og see, nu har jeg min fuldt berettigede Plads i den. Jeg, der stod saa ganske uden Slægtninge, jeg har nu en Fader, en Broder, Eder Alle. og Tante Athalie er min rigtige, søde, elskede Tante, og du, Camilla, du, min Broders tilkommende Hustru, min egen Søster, du vil nok holde lidt af mig, ikke sandt? Vi To ville altid være trofaste Venner."

Camilla svarede kun ved at lægge Armen fastere om hende og trykke et ømt Kys paa hendes Pande.

„Og saa, hvor lykkelige ville vi ikke blive," fortsatte Eva drømmende, „Alexander og du, Erik og jeg — — —"

Længe stode de to unge Piger fast omslyngede, medens de i den stille, klare Sommernat forfulgte deres lyse Fremtidsdrømme.

XXII.

Sommerfesten.

Festarrangementet gjorde de to unge Piger megen Ære. Klokken syv kjørte den ene Vogn efter den anden op gjennem Alléen ved Rosgaardsholm, med Egnens eleganteste Damer og Herrer, og samtidig satte de med Officerer i Gallauniform fyldte Baade af fra Eskadren, og nærmede sig hurtig Strandbredden.

Erik førte dem op til Verandaen, hvor Frøken Athalie og hendes Plejedøtre opholdt sig. Den gamle Dame, klædt i brusende graat Atlask, kostbare Kniplinger og straalende Diamanter modtog dem med megen Anstand, og forestillede dem for de to unge Damer, som toge sig nydelig ud, særlig Eva var fortryllende, begge i et vandblaat, halvklart Silkestof, gjennemvævet med lette Sølvarabesker, og med mørkerøde Roser paa Skuldrene og i Brystet. Disse vare ikke ganske efter Agnes's Smag, men da den ellers saa føjelige Eva saa absolut holdt paa at ville have disse Roser, gik Agnes ind paa ogsaa at bære dem, og bandt selv Buketterne med stor Smag. Hun maatte indrømme, at de klædte hendes mørke Haar og Øjne smukt.

Erik havde forresten samme Smag som Eva, idet han bar en akkurat lignende Rose i sit Knaphul.

Et let Themaaltid, serveret i Haven paa engelsk med Kager, Frugt, Crême og Compot, var særdeles nydeligt arrangeret paa en solfri Plads i Hovedbygningens brede Skygge.

Der var dækket paa smaa Borde, i ikke for lang Afstand fra hverandre, smykkede med Havens skjønneste Blomster.

Der var Lawn Tennis Spil, Croquet og Ringspil, og medens flere af Gjæsterne viste deres Færdighed i disse Spil, og Andre spaserede om i den smukke Have, lød der Hornmusik fra et Orkester, der var anbragt bag Rosenbuskadset.

Blandt hele den store, festklædte Skare, fandtes, til Godsejer Ernsts Forbauselse, Grevinde Garben ikke, han forhørte sig om hende hos Frits, der imidlertid ikke vidste Andet, end at hun var rejst hjem til Kjøbenhavn for to Dage siden og ventedes tilbage som igaar, men saa, troede han, var der nok kommet et Telegram, som meldte, at hun ikke kunde komme, mere vidste han ikke.

Sagen hængte imidlertid ikke ganske saaledes sammen. Det var Frøken Athalie, der i sin retfærdige Vrede over Grevindens Intriger, havde sendt hende det Telegram, at det af forskjellige Grunde vilde være bedst for hende, ikke at vende tilbage til Rosgaardsholm, Grunden hertil vilde nærmere blive hende forklaret, naar Kammerherreinden kom tilbage til Hovedstaden.

Efter Afsendelsen af dette Telegram udbad den gamle Frøken sig en Samtale med sin Svigerinde og Frits. De Spørgsmaal, Frøken Athalie her forelagde dem, var det ikke let at komme fra, dog lykkedes det Kammerherreinden at bevise, hvor modsatte hendes og Charlottes Følelser ligeoverfor Eva bestandig havde været, idet hun havde kjendt og begunstiget sin Søn Frits's Kjærlighed til Eva og med Smerte havde maattet opgive at faae den henrivende unge Pige til Svigerdatter, da hun afslog hendes Søns Frieri. Da Frits samtidig saae meget nedbøjet ud over den Kurv, Eva havde

givet ham, mente Frøken Athalie, at deres eneste Skyld bestod i, at de uden Modsigelse eller Bebrejdelse havde hørt paa den Forklaring, Charlotte havde givet paa Tantens Spørgsmaal, om hvorfor hun havde foreslaaet Eva til Arving af v. Hortens Formue.

Familiefreden blev saaledes uforstyrret imellem dem, og det kunde de takke Agnes for. Da hun mente, de kun havde været Redskaber i Grevindens Haand, havde hun, særlig for ikke at paaføre Frøken Athalie større Sorg end højst nødvendigt, omtalt saa lidt som muligt af Samtalen, og slet intet af den, hun overhørte mellem Charlotte og Frits. Den Sag vilde hun selv ordne.

Medens Alle endnu sadde grupperede om Thebordene, kom en Vogn hurtig kjørende fra Banegaarden med Amtmand Gerner, sem i stærke Udtryk udtalte sin Begejstring over det smukke Syn, Arrangementet frembød fra Verandatrappen, hvorfra han traadte ned i Haven.

Strax efterat Agnes havde hilst paa sin Fader, stak Erik sin Arm ind under hendes og førte hende gjennem Sidedøren fra Haven ind i Huset.

„Hvorhen?“ spurgte hun forundret.

„Vent lidt,“ lød Svaret, idet han aabnede Døren til Tante Athalies Dagligstue; da han atter havde lukket den, sagde han alvorlig, idet han trak en Lænestol frem til hende:

„Agnes, jeg har ført dig herop, fordi der er et Menneske her, som ønsker at tale i Enrum med dig.“

„Og hvem er det?“ spurgte hun endnu mere forundret. „Er det Fader?“

„Nej Kjære, det er en Ven af mig, som kjender dig — I have en Tid været sammen paa Harbjerggaard — —“

Agnes sprang op af Stolen, „Erik — er det sandt — hvorledes kommer han her?“

„Han er en god Ven af mig, og er ansat som Læge paa Eskadren,“ svarede Erik, „to gode Grunde til at indbyde ham, til denne Fest. Da han hørte, du var paa Rosgaardsholm, sagde han til mig, at jeg maatte sørge for, at han fik en Samtale under fire Øjne med dig, hvis du blot vilde tilstede ham den, thi der herskede en sørgelig Misforstaaelse imellem Eder, som han maatte have opklaret.“

Agnes havde vendt sig om mod Vinduet og stod med Ryggen mod ham. Hun var ganske bleg og kæmpede med en kvælende Fornemmelse i Struben.

„Maa jeg sige til ham, at du venter ham? Jeg skal nok sørge for, at I blive ene,“ sagde Erik efter en lille Pause.

Et sagte — „Ja, lad ham komme“ — fik Erik til at fjerne sig hurtigt, og nogle faa Minutter senere aabnede han Døren for Knud Stabel.

Agnes stod midt paa Gulvet med højt hævet Hoved og saae paa den Indtrædende, som hurtig gik henimod hende, men uvilkaarlig standsede ved Synet af det harmfulde Blik, hun fæstede paa ham.

Det varede en lille Stund, førend han talte, saa kom det lidt anstrængt: „Agnes, jeg er kommen, fordi man har sagt mig, at du troede, jeg havde sveget dig.“

„Og hvem har sagt det?“ kom det hurtigt fra hende.

„Erik Seedorf,“ var Svaret.

En mørk Blodstrøm farvede Pande, Kinder og Hals, og heftigt knyttede hun de smaa Hænder, idet hun udbrød: „O, det var Forræderi imod mig.“

„Nej,“ nu var Stabels Stemme fast og rolig, „det var

fordi han, som i mange Aar har været mig en trofast Ven og kjender mig, vidste, at jeg ikke kunde handle uhæderligt. Han var overbevist om, at her maatte foreligge en Fejltagelse, som burde opklares, og er det saa, har jeg handlet for lettroende, for overilet, saa har jeg ogsaa bødet haardt derfor."

Hun saae paa ham. Ja, han saae medtaget ud, Øjnene vare større, Kinderne magrere, det havde taget langt mere paa ham end paa hende, thi hun havde dog stadig haabet paa Gaadens Løsning, medens han havde begravet alt Haab.

Hun saae paa ham, til hendes Øjne fyldtes med Taarer. Hun rakte ham Haanden og sagde mildt: „Forklar mig Alt, jeg har ogsaa ofte troet, der maatte ligge en Misforstaaelse bag din ubegribelige Taushed.

De satte sig Begge, og han fortalte nu Alt, hvad han havde oplevet den Aften i hendes Fødeby, efterat de vare gaaede hver til sit.

Han var ganske rigtig efter Aftalen gaaet til hendes Hjem, for at tale med Forældrene. Idet han gik indad Porten, kom en Dame fra den modsatte Side og drejede samtidig derind. Hun gik igjennem den henimod Mellemporten til Gaardsrummet, men vendte sig imod ham, da han vilde gaae opad Trappen, med det Spørgsmaal, om han søgte Amtmanden. Da han herpaa svarede ja, sagde hun ham, at hendes Mand ikke var at træffe hele Aftenen paa Grund af vigtige Forretninger. Da han saae bekymret ud ved dette Svar, tilføjede hun, at hvis han kunde sige hende, hvad han ønskede, vilde hun referere det til Amtmanden, hvis det hastede, ellers vilde han imorgen kunde træffe hendes Mand paa Kontoret. Han mente da, at forklarede han Alt for hende, vilde hun kunne tale med Faderen samme Aften, og han kunde da have Svaret næste Formid-

dag; han skulde først rejse sent paa Eftermiddagen, Alt kunde saaledes blive ordnet. Muligt var det jo endogsaa, at hun, naar hun hørte, hvorom det drejede sig, vilde bede ham komme igjen senere ved Thetiden. Han sagde derfor, at han med Glæde vilde betro sig til hende. Hun bad ham da følge med sig ud i Haven, som hun var paa Vejen til, der kunde de tale uforstyrret.

Han betroede hende da sin Kjærlighed og sine Haab, som ogsaa Agnes's Gjenkjærlighed. Saa blev hun pludselig meget alvorlig og svarede først efter en længere Pause, at dette var meget smerteligt for hende at høre. Vel var Agnes et letsindigt, overgivent Barn, der ofte i Kaadhed gik for vidt, at hun var koket, kunde Stedmoderen heller ikke nægte, men at den unge Piges Fejl kunde føre hende saavidt, var meget, meget sørgeligt for hende at høre. Hun kunde kun glæde sig over, at den unge Mand ikke havde faaet hendes Mand itale, nu kunde hun mildne Sagen for ham, og afvende hans stærkeste Vrede fra Agnes.

Endelig tav hun, og utaalmodig spurgte Stabel, hvad Agnes da havde gjort. Saa faldt Slaget. Hun var hemmelig forlovet, havde været det, før hun tog til Harbjerggaard. Han indskjød, den Mulighed, at hun havde taget fejl af sine Følelser, og nu, da hun havde lært en stærkere Følelse at kjende, vilde hun mulig hæve sin første Forlovelse. Fruen spurgte, om Datteren havde antydet dette for ham. Nej, hun havde slet ikke omtalt, at hun var forlovet. Ja, der ser De selv — havde Fruen svaret — saaledes er hun, det naturligste, hæderligste, rigtigste havde dog været, at hun strax havde omtalt dette til Dem, samt om hun vilde hæve den, men tvertimod, da hun idag var buden sammen med sin Forlovede i et

ungt Selskab, havde hun, Moderen, paa Grund af hendes underlige, lunefulde Væsen, spurgt hende, om hun havde tænkt paa at hæve Forlovelsen, hvortil hun havde svaret ordret — hvor kan det falde dig ind. Det var meget haardt for hende, Amtmandinden, at skulle tale saaledes om den unge Pige, thi var hun end kun hendes Stedmoder, holdt hun dog af hende og var frygtelig skuffet i hende, Gud veed, hun havde advaret hende ofte nok, og dog havde hun aldrig frygtet noget halvt saa slemt.

Saa gik han, fast bestemt paa ikke at rejse, førend han havde faaet talt med Agnes selv, thi alt dette lød saa utroligt. Længe drev han rundt i Gaderne, indtil han igjen havnede i Konditoriet, for at faae en Kop Kaffe. Han satte sig op i Bagværelset, og forskansede sig bag en Avis, der sadde to Damer, som han først ikke ændsede videre, førend den ene nævnede Agnes's Navn.

„Er hun med til deres Middag," hørte han saa den anden sige, „saa er Fabrikant Wilken der selvfølgelig ogsaa. Jeg gad vidst, hvorlænge de To skulle gaae hemmelig forlovede omkring."

Han hørte ikke mere, kastede Betalingen for den Kaffe, han endnu ikke havde faaet, paa Disken og skyndte sig bort. Wilkens var altsaa den Lykkelige, han havde ikke seet ham, siden de Begge vare Ynglinge paa atten, nitten Aar. Da var han med sin Moder paa Gjennemrejse til Harbjerggaard, en Dag i Besøg hos Enkefru Wilken, en Ungdomsveninde af Moderen. Hvad om han gjorde hende en Visit, og bragte Hilsen fra Moderen, maaske kunde han der faae bestemt at vide, om denne Forlovelse virkelig var et fait accompli, eller kun en Stedmoders Fantasi og et Byrygte. Han gik derhen og

traf den gamle Frue mere rynket, mere graahaaret og mere snakkesalig end for syv Aar siden. Han blev overvældende hjertelig modtaget og fik snart ledet Samtalen hen paa Harbjerggaard, hvor han havde truffet Frøken Gerner.

„Talte Rygtet Sandhed, som forlovede hende med Wilken?“ spurgte han.

Den gamle Dame smilede og rystede paa Hovedet. „Ja, det skulde jo være en Hemmelighed, men Alle talte jo derom — —“

„Ja,“ afbrød han hende, „jeg har hørt det som et Rygte, men det er altsaa mere?“

„Det er det rigtignok,“ svarede den gamle Dame, „Harald har netop idag besluttet at tale med en Arkitekt om den Villa, hun selv har givet Tegningen til; her skal De see.“

Dermed hentede hun den ulykkelige Tegning, paa hvilken han gjenkjendte Agnes's Haandskrift, og stirrende paa Ordene „Wilkens Arbejdsværelse“, „Wilkens Modtagelsesværelse“, stred han for at faae saamegen Besindelse, at han med Anstand kunde tage Afsked.

Agnes's ivrige Bønfalden ham om ikke at tale til Forældrene faldt ham nu ogsaa ind som et Bevis mere.

Nu kunde han ikke tvivle længere, han skyndte sig til Hotellet, pakkede sin Kuffert, tilbragte en søvnløs Nat og rejste tidlig næste Morgen, afbrydende alle Broer.

Saaledes lød Forklaringen, Gaaden var løst. Nogle Taarer, mange smaa Oplysninger og flere Kys vexledes mellem de to Lykkelige.

Saa lød omsider Signalet til Soupéen, og Erik kom nu for at faae dem ned til denne.

„Følg med mig ned," bad han, „din Fader har savnet dig, Agnes, og flere Gange spurgt efter dig, og Frits, som ingen Dame har til første Dans, søger dig ivrigt.

Knud saae glad overrasket op. „Er din Fader her, kunne vi saa ikke faae Alt ordnet maaskee endnu iaften?"

Agnes saae smilende paa ham. „Nu fører du mig tilbords, og naar saa Dansen begynder, engagerer du Fader til en Samtale, medens jeg forbarmer mig over Frits." Og derved blev det.

Snart sadde Alle om det festlige Bord, der var dækket i den store Spisestue. Der blev kun holdt een Tale, men den havde nær taget Vejret fra alle Gjæsterne. Hofjægermesteren rejste sig og udtalte, at han, da han her sad omringet af hele den Kreds, han fra sin Barndom havde været knyttet til, som ogsaa af en Del af Eriks Overordnede og Kammerater, vilde meddele dem Alle, hvad der for en stor Del vilde forandre hans og Eriks Fremtid. Han maatte imidlertid gaae en Snes Aar tilbage i Tiden, og det vilde sikkert undre hans kjære gamle Venner at høre, at han ved den Tid havde giftet sig og tilbragt sin Ægtestand i Udlandet; de Fleste mindedes mulig, at han dengang havde tilbragt nogle Aar paa Rejser. Af dette Ægteskab levede en Datter, som paa Grund af forskjellige Omstændigheder var opdraget udenfor Hjemmet under hans Søster Athalies Overopsyn; nu var Tiden imidlertid kommet til at forestille hende som hans kjære eneste Datter, Eva Rosgaard, og til samtidig at meddele dem Alle, at hun, til hans store Glæde, var bleven forlovet med hans Neveu, Erik Seedorf.

Forbauselsen og Jubelen havde nær aldrig holdt op at give sig Luft. Men omsider endte dog baade denne og Maal-

tidet, og Alle begave sig til den rummelige, ryddede Havestue, dejligt dekoreret med levende Blomster og Flag, hvor Musikken kaldte paa dem ved at spille Webers „Aufforderung zum Tanze“.

Agnes og Frits gik sammen i den lange Række, der førtes af Erik og Eva. Da de to Første havde danset Gulvet et Par Gange rundt, og Agnes havde seet sin Fader og Knud forsvinde i det ene Kabinet, trak hun Frits ind med sig i et andet, og idet hun alvorlig vendte sig imod ham, sagde hun:

„Det, jeg har at sige dig, er slet ikke saa morsomt, men det skal siges, og derfor kort og godt. Jeg veed, hvilke Plader du og Charlotte have slaaet Tante Athalie, den kjære, gamle, godtroende Tante, at I kunde nænne at gjøre det, forstaaer jeg ikke. Jeg har for Tantes Skyld ikke omtalt det, det vilde saare og smerte hende for dybt, men, og det beder jeg dig meddele Charlotte, nu bliver jeg jo her paa Rosgaardsholm i længere Tid, og prøve I blot en eneste Gang noget lignende, saa tier jeg ikke længere, men fortæller hende Alt, saa maa I selv tage Følgerne.“

„Havde jeg troet, du var saadan en lille Slange,“ Frits var rasende.

„Lad os endelig ikke forivre os,“ sagde Agnes rolig, „saa løbe Tankerne altid surr, og saa forstaaer jeg, at du ikke rigtig er klar over, hvem der er den lumske Slange. Paa Grund af denne din Hjernes naturlige Forvirring tilgiver jeg dig.“

Hun vendte ham Ryggen og gik langsomt ned i Haven og satte sig under Lindetræet, hvor hun havde sagt Knud, at han kunde finde hende. Længe varede det hellerikke, førend han førte hendes Fader med sig hen til hende, og med en lang opbyggelig Tale gav denne dem sit Samtykke.

Omtrent Klokken To toge Gjæsterne Afsked og droge bort tillands og tilsøes. Familien var nu ene, tilligemed Knud, der saavelsom Erik havde Landlov til næste Dags Aften.

De stode Alle paa Verandaen i den skjønne lyse Sommernat. Frøken Athalie saae sig stolt og lykkelig om i Kredsen. Der stod den elskede Broder med et Aasyn saa lykkeligt, som hun aldrig havde seet det før, og saa disse tre lykkelige Par, hvis Lykke hun havde været med til at skabe. Thi selv Agnes fandt først sin i hendes Hjem, og hendes forberedende Samtale var det, der havde bestemt Amtmanden til strax at give sit Ja, det kunde jo dog ikke gaae an at modsige Athalie, dertil ventede han sig for meget af hendes Testamente.

Eva gik hen og slyngede Armene om hendes Hals, og idet hun ømt lagde sin Kind ind imod hendes, hviskede hun: „O, Tante, hvor er jeg dog lykkelig, og du er min Lykkes Skaber, aldrig kan jeg være dig taknemlig nok.

XXIII.

Slutning.

Sex Aar levede Frøken Athalie og glædede sig over den Lykke, hun havde seet fremblomstre om sig.

Et halvt Aar efter at vi sidst vare samlede med dem ved den store Sommerfest, holdt Revil og Camilla Bryllup, Aaret efter Erik og Eva. Agnes blev tre Aar hos sin kjære gamle

Tante, førend ogsaa hun og Knud droge bort derfra som Brud og Brudgom.

Saa blev det atter ensomt om de to Gamle. Men saa ofte det kunde skee, f. Ex. hvergang Erik var tilsøes, kom Eva og hendes Børn til Rosgaardseje eller Rosgaardsholm. Alle tre Par med deres Børn, samledes paa Rosgaardsholm en Maaned i Sommertiden, den Skik bevaredes til Frøken Athalie lukkede sine Øjne i Broderens og Evas Arme.

Da Testamentet blev aabnet, lød dette, som hun flere Aar forinden havde bestemt efter Raadslagning med Hofjægermesteren:

Agnes Gottlieb var Arvingen til Baron v. Hortens store Formue. Og der var god Brug for den. Hun havde neppe været gift et halvt Aar, førend en Epidemi bortrev begge hendes Forældre, og de elskede Brødre kom saa under hendes og hendes Mands Vinger. Hvor lykkelig var hun ikke over nu at kunne have Raad til at anvende Alt hvad der udfordredes til at udvikle deres gode Evner.

Til Eva og Erik, hvem Rosgaardseje engang udeelt vilde tilfalde, var Rosgaardsholm med tilliggende Jorder testamenteret, saa dette nu atter blev Godsets Enkesæde.

Frøken Athalies øvrige store Formue blev ligelig delt mellem Camilla, som desforuden fik alle de værdifulde Smykker, hendes Brødre og Grevinden, der nu var Kammerherreinde Ernst, og som, da hun vedblivende gjorde den bedaarede Ernst lykkelig, omsider havde erhvervet Tantens Tilgivelse. Hendes Hengivenhed vandt hun derimod aldrig senere.

Med Frøken Athalies Død hørte saaledes baade Vinter- og Sommerbesøg op paa Rosgaardsholm og kom aldrig mere i regelmæssig Orden igjen, selv ikke efter at Erik havde trukket

sig tilbage fra Sømandslivet og var flyttet dertil, hvor de levede flere Aar, indtil de ved Hofjægermesterens Død flyttede til Rosgaardseje.

Den gamle Mand levede saaledes en Række lykkelige Aar i livligt Samkvem med sit Barn og sine Børnebørn, i hvis glade Selskab Bedstefaderen syntes at forynges Aar for Aar, indtil han omsider en Dag uventet lukkede sine Øjne og sov hen med et Suk midt i den jublende Flok, der legede om ham, og med Evas Haand i sin.